

C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a
válečné\Baldwin_Bill-Navigator_1-Navigator.PDB

PDB Name: Baldwin_Bill-Navigator_1-Naviga
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 15.1.2006
Modification Date: 15.1.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Bill Baldwin

Navigátor

1.

Z trupu rychlovlaku na Eoranské stanici se vynořily pouze tři postavy. Dvě z nich se ztratily v okolní temnotě ještě dřív, než signální světla posledního vagónu zmizela za náspem. Podporučík Wilf Brim zůstal na nástupišti sám. Několikrát se nadechl štiplavého, ozónem prosyceného vzduchu tak, až se zachvěl. Pootočil knoflíkem na vnitřní regulaci teploty kombinézy směrem k rudému trojúhelníku, rohlédl se po nástupišti a pomalu začal sestupovat po kluzkých schodech. V tu chvíli se mu zdál celý Vesmír nesmírně chladný a skličující. Zaposlouchal se do dunění větru, který se lámal o hranaté objekty stanice. Pod nohama mu křupal zmrzlý sníh a led. Opatrně se vyhýbal zledovatělým kalužím a mířil k siluete strážní budky. Celou tu dobu za sebou vláčel cestovní zavazadlo. Vlastně mu jenom udával směr, protože mělo svůj vlastní pohon.

Ovšem jeho prostý původ ani tato vymoženost nezakryla. Hodlal se vklínit mezi privilegovanou elitu Imperiální Flotily, neboť reformní výnos Lorda Sira Beorna Wyrooda z Admirality už umožňoval uplatnit svůj talent i kadetům z přidružených kolonií Impéria. Předcházelo tomu šest let ostrých výměn názorů a téměř propuknutí vzpoury. Prudký poryv větru přinutil Brima přitáhnout si límec svého kabátu těsně ke krku. Očima přelétl horizont, kde nastávající ranní rozbřesk odhaloval siluety nízkých, hranatých budov - svět vesmírných lodí, obrovských lodních jeřábů, čnicích vysoko k bezhvězdnému nebi. Nad růžovými gravitačními bazény se tu tiše vznášela rozmanitá vesmírná plavidla, zatímco jiná svými obrysy zakrývala obrovská skladiště a doky. Daleko na obzoru dominovaly obloze ohromující tvary válečných křižníků. Brim se sám pro sebe usmál. Tohle byla jeho jedinečná příležitost - ještě žádnému Carescrianovi se nepodařilo dostat až sem.

Z oblohy teď začaly padat vločky sněhu - nejdříve ojediněle, potom se ale vytvořila hustá bílá clona. Brim se několikrát nadechl, aby vychutnal onu zvláštní příchut' oceánského vzduchu smíšenou s ozónem, žhnoucí vůní mazadel a spálených logických obvodů. Eoreanské hvězdné přístaviště bylo jedním z patnácti konstrukčních a servisních komplexů na oceánské základně planety Gimmas Haefdon. Pro osmadvacetiletého Brima se stalo skutečným jeho životního snu. Kadeti a instruktoři z jeho ročníku se mu všemožně snažili zabránit v úspěšném absolvování prestižní Akademie navigátorů na planetě Avalon. On však přestál nepříteli osudu a dokázal, že prosadit se může i jedinec z bídou sužovaného Imperiálního těžebního sektoru - Carescrie. Spojil svou nezlomnou houževnatost, úsilí a přirozený talent, aby nakonec slavil vítězství a dostal se do Galaktické Imperiální Flotily. Jeho kariéra byla na samém počátku. Brim krácel pomalu podél vysokého plotu. Zastavil se u vstupní brány, nahlédl do okna budky, aby zburcoval klímbajícího strážníka. Muž uvnitř měl na klopě časem vybledlé metály z nějaké zapomenuté vesmírné výpravy. Byl vysoký, s úzkými rameny. Na hlavě měl prořídlý porost vlasů neutrální barvy a díval se smutnými očima na svět. Jistě viděl už přicházet hodně takových, jako byl Brim, a kteří se už nikdy nevrátili zpátky.

"Je trochu brzo, nemyslíte?" zamumlal strážník a pootvěřel okno jenom natolik, aby mohl přijmout Brimovu identifikační kartu a zároveň nenechal do místnosti proniknout ostrý závan vzduchu. "Nastupujete na svou první loď, že?" řekl po chvíli.

Brim se pousmál. Únava ustoupila někam stranou a on pocítil příjemný vzrušující pocit. "Ano," přisvědčil. "Snad to bude některá z těch lepších."

"No, vy jste opravdu ranní ptáče, mladíku," pochechtával se strážník. "Ale myslím, že nebudete moc dlouho čekat. Pojdte na chvíli ke mně a já se zatím pokusím zjistit, kam patříte. A neotvírejte mi ty dveře víc, než musíte!"

Brim zaparkoval své cestovní zavazadlo a zamířil do tepla hlídačovy budky. Ten vložil jeho povolávací kartu do komunikátoru. Za okamžik se na displeji objevily jeho údaje. Strážník studoval jejich obsah. "Hmm, počkejte chvíli. Vy pocházíte z Carescrie?" mumlal si pro sebe, aniž se na Brima podíval. "Vy jste zažil ten drtivý útok Kabul Anaka. Tam teklo i mnoho krve. Neztratil jste při tom někoho?"

Brim zavřel oči. Zase se ho na to někdo ptá? Copak mu s tím nedají nikdy pokoj? Chtěl jenom zapomenout. Ten náhlý válečný úder před šesti lety viděl, jako by to bylo včera. Vlna za vlnou se valily těžké křižníky Nergol Triannické Ligy z Temných hvězd. Otřes. Mučivé horko - poslední úzkostlivý výkřik jeho sestry. Otřásl se odporem.

"Každý..." zašeptal téměř sám pro sebe, "každý tam někoho ztratil."

"No... Promiňte, pane, nemyslel jsem to tak..." omlouval se stařík.

"To je v pořádku," přerušil ho Brim trpce. "Zapomeňte na to."

Nikdo z nich už nepromluvil, až se ozval opět stařík. "Hmm. Sloužíte na T.83, pane." Zjevně to nepotřebovalo žádný komentář. Hlídač proto přejížděl svými prsty po klávesnici a soustředil se na rychle měnící se vzory na displeji.

Konečně vzhlédl, aby porovnal velkou trojrozměrnou mapu zavěšenou nad křeslem s displejem. Pohyboval prstem po hrázi a zastavil se blízko úzkého, oploceného prostranství. "Tady to je, vidíte?"

Brim nahlédl do mapy. "Ano, vidím, pane."

"Dobře," pokračoval hlídač, "teď mě nechte přemýšlet. Z G-31 musíte na B-19 a potom..." odmlčel se. "Jasně. Ono to je na B-19," hlásil vítězně. "Váš TRUCULENT kotví tady! Na gravitačním bazénu číslo R-2134."

Brim se naklonil nad mapu k místu, kam mířil hlídačův prst. Nad sedmi sousedními gravitačními bazény byl sotva viditelný nápis R-2134. Hraničil s vodní nádrží. "O.K. Už ho vidím."

"Je to trochu daleko na pěší túru, nemyslíte?" poznamenal hlídač. Nevrlé si přitom hladil vousy na bradě. "První sněžný pluh přijede teprve za několik metacyklů. Nedovedu si představit, že by loď poslala svůj vlastní. Nejste totiž ještě zaznamenán jako člen posádky."

Brim sraštil obočí. Věděl naprosto přesně, o co šlo. - Nepošlou přece pluh pro nějakého bezvýznamného Carescriana. - Stařík se na něj přátelsky usmál. "Můžu vám nabídnout šálek čaje, na zahřátí žaludku. Klidně tu můžete počkat."

"Děkuji vám. Ale myslím, že se raději projdu. Zkusím to najít sám." Zamířil ke dveřím. "Říkal jste R-2134. Snad to nějak najdu."

"Dostanete se tam bez problémů. Jenom se držte modré značky po levé straně cesty. Sníh se na ní nedrží."

Brim přikývl na souhlas a rychle zmizel v ledovém povětří. Odjízdi cestovní zavazadlo a vydal se na cestu. Hustá pokrývka sněhu ležela po celém komplexu a zčásti zakrývala zmatek v přístavišti. Úzkostlivě se držel modré značky po své levici. Jakmile prošel strážní branou, přidal do kroku. Sám sebe se v duchu ptal, jestli ho žene zima nebo to zvláštní vzrušení z prvního setkání s lodí.

Na druhé straně cesty se majestátně vznášely nad gravitačními bazény trupy válečných lodí, nadnášené narůžovělým svitem antigravitačních generátorů. Ty nedaleko byly dobře osvětlené. Spatřil také několik členů jejich posádek, jak plní své běžné povinnosti.

Jiné lodí, groteskně zdeformované údery torpéd nebo právě podstupující nezbytné opravy, plavaly jako kovové rakve nad vnitřními bazény stanice. Brim se při pohledu na tyto vraky otřásl. Na konvoji z Avalonu byl svědkem události, jak starý válečný koráb jménem OBSTINATE zasáhlo torpédo přímo doprostřed trupu. Explodoval i se všemi cestujícími na palubě. Tyhle posádky měly alespoň to štěstí, že dopravily do domovského přístavu i takovéhle zbídačené vraky.

Všechno ve Vesmíru bylo relativní.

Pojednou se zastavil. Strohý nápis oznamoval: "GRAVITAČNÍ BAZÉN č. R-2134. VESMÍRNÁ LOĎ T.83, L.I.F. (Loď Imperiální Flotily) TRUCULENT".

Procházel se podél gravitačního bazénu a nespustil oči z obrovité plovoucí lodí. Obdivoval její tvary stejně jako výzbroj.

Vesmírné lodí třídy T nebyly tak velké jako klasické křižníky - a nakonec ani moc krásy nepobraly. Ovšem při pohledu dovnitř na čtyřproudý Sheldonův Motor a obří antigravitační generátory se mohl klidně rovnat s ostatními válečnými loďmi. Nejnovější technologie umožňovala použít režim úžasného zrychlení. V rukou dobrého kapitána se stala rovnocenným protivníkem i těm nejlepším lodím flotily Mračné Ligy.

Brim se zamyšleně kochal velikostí TRUCULENTU. Pojednou se ve spodní části trupu otevřel palubní vchod. Vyšel odtamtud zavalitý muž a rozhlížel se po okolí. Když vydechl, u úst se mu vytvořila pára. Proto si přitáhl svůj plášť Flotily blíže ke krku. "Zavři ty zatracený dveře, Barboussi!" ozval se zevnitř ledový hlas.

"Jo, jo, madam!" přitakal Barbousse. Trup lodí zazvonil, když se dveře s žuchnutím zavřely. Až nyní si Brim všiml, že muž nesl koště a začínal odklízet navátý sníh u vstupu do lodí. Vykročil směrem k němu. Jenomže muž byl tak zaměstnán svou činností, že si Brima všiml až na poslední chvíli. Překvapeně na něj pohlédl.

Brim se usmál. "Dobrý den, Barboussi!" řekl pobaveně.

Barbousse, jako by si uvědomil až nyní, kdo před ním stojí, prudce upustil koště a zasalutoval. Přitom však sprška sněhu, kterou zvířil, zahalila Brima až po paty. Barbousse zaklel a omlouval se. "Ó, promiňte mi, pane!!

Brim ho uklidňoval. "Nic si z toho nedělejte, Barboussi. - Ale teď mi ustupte!" Barbousse ihned pohotově uskočil doprava, jenže mimoděk Brim udělal také krok vpravo. Barbousse ustoupil vlevo - ale co čert nechtěl, Brim také. Ten se zachmuřil.

"Zmrzněte na místě, Barboussi!" přikázal mu. "A příště nepouštějte to koště." Barbousse ztuhl v parádním rigor mortis, zatímco ho Brim pomalu obešel. Zamířil po cestě k lodí, ovšem mezitím se ještě jednou otočil. Barbousse tam pořád nehnutě stál s koštětem jako s parádní zbraní. "Dejte si pohov, Barboussi!" pobídl ho smířlivěji Brim a pospíšil si ke vchodu do lodí.

Vystoupil na poslední schod a stiskl tlačítko po levé ruce, jak si toho všiml předtím u Barbousse. Zevnitř lodí ho ovanula prudká vůně ozónu a technických mazadel. Vešel a zavřel za sebou. Všechno vypadalo pečlivě vyleštěné, jako ostatně na všech lodích Flotily. Nedaleko v koridoru spatřil drobného důstojníka, jak sleduje displej. Přistoupil blíž a podíval se na vizitku: KRISTOBA MALDIVEOVÁ, proviantní důstojník.

"V pořádku, Barboussi," řekla Maldiveová, aniž na něj pohlédla. "A co teď?"

"Mno ... Mohla byste si mě zapsat ..."

Maldiveová popotáhla nosem a nevěřicně zakroutila hlavou. "Zapsat tě? A kam prosím tě? Co tím k čertu myslíš...?" zarazila se uprostřed věty, když uviděla Brimův plášť se znaky Flotily. "Ó, Vesmíre," tiše polkla. "Promiňte, pane."

Neočekávala jsem nikoho z venku tak časně." Opět se otočila ke kontrolnímu panelu. "My tu nemáme moc příležitosti vyspávat příliš dlouho, tak jsem myslela, že nikdo nepřijde. A pluh taky žádný nepřijel..."

"To je v pořádku." přerušil ji Brim. "Šel jsem pěšky."

Maldiveová se na něho udiveně podívala. "Vidím, že jste šel opravdu pěšky." Přitom se usmála. Potom vložila Brimovu kartu do komunikátoru. Zobrazila se různá data. "Zdá se, že všechno je v pořádku, pane." Ze svého stolu si přitáhla velkou staromódní knihu vázanou v červeném plátně se zlatými písmeny. Na její první straně byl zobrazen emblém TRUCULENTU - útočící býk, Hilaago (pověstný dravec z planety Ju'Ggo 3 ve společenství hvězd Blim). "Podepište mi to tady, pane." Otevřela knihu na poslední straně.

Brim se sklonil nad stolem a vyčaroval svůj podpis. "Táák. Stačí to?" zeptal se s úsměvem na rtech.

"Myslím, že právě teď jste se stal členem posádky. Cestu do důstojnické jídelny už najdete sám. Je to na téhle palubě. Budeme potřebovat několik cyklů, abychom Vám upravili kajutu."

"Dobře. Porozhlédnu se tady," řekl Brim s větším zaujetím než doopravdy cítil. Na Akademii na Avalonu si důkladně prostudoval design všech lodí, na kterých by mohl případně sloužit. Teď mu všechno připadalo všední a důvěrně známé.

"Někdo pro vás přijde, až bude kajuta připravená," slibovala Maldiveová. "A můžete mi tu taky nechat vaše zavazadlo."

Brim pokrčil rameny. Nevěřil svým uším. Někdo se konečně zajímal o jeho věci, jako tomu bylo na jeho vzdáleném světě - Carescii.

Kráčel koridorem, když tu ho upoutal na stěně visící zlatý plát se starodávnými literami: L.I.F. TRUCULENT, Loděnice Eleandor Bestienne 228/51.988.

Vypadalo to, jako kdyby tu plaketu každý metacyklus někdo leštil. Něco mu našeptávalo, že by to mohlo být dobré znamení. Pousmál se - bude mít štěstí.

Důstojnickou jídelnu našel mnohem rychleji, než očekával. Spletl si směr pouze dvakrát. Opatrně otevřel dveře a s jistou úlevou zjistil, že místnost je prázdná. Překročil práh. Na přední stěně visel velký portrét císaře Greyffina IV., Galaktického Velkoimperátora, Krále společenství hvězd Reggio a právoplatného Ochránce Nebes. Prostorné místnosti dominoval masivní univerzální dubový stůl s deseti křesly. Osm z nich bylo zařazeno u stolu - dvě zbývající stála opodál.

Vzadu za stolem bylo otevřené okénko do lodní kuchyně, odkud na něho kdosi zvědavě pokukoval. Tentokrát byl překvapený Brim. "Dobrý den," řekl.

"To určitě bude," odvětil neznámý.

"Cože?"

"Zřejmě se vám líbí ten sníh venku."

Brim se právě chystal něco odpovědět, když byl vyrušen příchodem mohutného Sodeskayanského Medvěda v uniformě Flotily. Nový příchozí, podle epoet poručík, nahlédl dovnitř a zavolal na Brima.

"Poručík Brim, že?"

"Ano, pane," odpověděl Brim.

Medvěd se pousmál. "Aha. Tak tohle je stevard Grimsby," vysvětloval. "Moc se nedivte, on je jenom nedoslýchavý."

"Opravdu, pane?"

"No, už je to půl roku, co jsme to zjistili."

Brim přikývl a rázem mu bylo všechno jasné.

"Nenechte ho, ať vás trápí, příteli," řekl Medvěd. "Ono se mu nelíbí téměř všechno, co od něho požadujeme."

"Aha. Rozumím, pane."

Medvěd se pousmál, přičemž vycenil své dlouhé lesklé tesáky. "Pan není moje jméno. Na mateřské planetě mi říkají Nikolas Januarjevič Ursis. Ale můžete mi klidně říkat Niku."

Brim mu podal ruku. "Dobře, Niku," zopakoval po něm. "Já jsem Wilf Brim - Wilf Ansor Brim, celým jménem."

"Kristoba mi prozradila, že jste tady," rozhovořil se Ursis a vytahoval z kapsy své tuniky sodeskayanskou dýmku. Šest silných prstů nacpalo vnitřek dýmky zvláštně páchnoucím tabákem. Potom si ji zapálil a lahodně zabafal. "Nevadí vám to, že?" zeptal se Brima a posadil se do jednoho z křesel.

Brim zavrtěl hlavou. Hogge Toa mu nikdy moc nevadila. Vůně se začala rozlévat po místnosti. Uvědomil si, že kouření dýmky patří na Sodeskaye k určitému rituálu, který tamější ženy obdivují.

"Přišel jste právě z Akademie, že?" zeptal se Ursis a pohodlně si natáhl nohy. Vysoké boty měl perfektně nablýskané, jako kdyby očekával mimořádnou inspekci.

"Minulý týden jsem skončil," přitakal Brim.

"Potom jste musel přiletět na AMPHITRITE z Avalonu, že?!"

Brim si zkoušel spodní ret a přikývl. Přiletěl na velkém kyvadlovém dopravníku teprve minulou noc. "Konvoj CXY-98," vysvětloval.

"Hodně takových dopravníků jsme ztratili," povzdechl si Ursis.

"Víc než polovinu."

"A kolik bylo těch doprovodných lodí, už nikdo nespočítá," znechuceně zatřásl hlavou Medvěd.

Brim zamyšleně pohlédl ke stropu. "Viděl jsem starý OBSTINATE, jak vybuchl po zásahu torpéda. Nebylo to dál než c'lenyt od našeho přístavu."

"Nikdo nepřežil ...?"

"V takovém ohňostroji ani nemohl," odpověděl Brim.

"Zdalo se, že všechny Motory vylétly do povětří najednou. Ani trosek moc nezůstalo."

Ursis pomalu vstal ze svého křesla. Když stál, byl o něco vyšší než Brim, přičemž jeho výška by na Sodeskaye byla průměrná. Jako jiní Medvědi i on měl malé uši a čenich, všechno kvůli chladnému prostředí planety, kde se narodil a vyrůstal. Podíval se Brimovi zpřímá do očí. "Měl jsem tam dva bratrance," řekl sklesle, "Vúúf!"

"To je mi líto."

"Mně také," pronesl zamyšleně Medvěd a jeho pohled se upíral kamsi do prázdna. "Potom tedy Hagsdoffové nabírají na své rohy ty nejsrdnatější mezi prvními."

"Prosím?"

"To je staré přísloví z Matky planet," vysvětloval Ursis. "Jenže tady trpěli i vaši lidé spolu s mými."

Brim si povzdechl.

"Despotové jako Nergol Triannic útočí na Medvědy stejně jako na lidi. Náš úkol je - skoncovat s nimi! S tou jejich zatracenou Ligou!" Několikrát popotáhl ze své dýmky. "Některé zvěsti vás předcházely, Carescriane. Mnozí z nás očekávali váš příjezd s velkým zájmem."

Brim zvedl obočí.

"Brzy, můj nový příteli, budeme hovořit o mnoha věcech. Ale teď - generátor potřebuje mou přítomnost. Myslím, že si rád prohlédnete svou kajutu. Měla by už být přichystaná." Kývl směrem ke dveřím.

Brim se otočil. Stevard už na něho čekal.

"Tudy, prosím, pane."

"Později si popovídáme..." zakřičel na něho Ursis a zmizel z dohledu.

Za několik cyklů stál Brim pyšně ve svém apartmá - prvním ve svém životě. A nebude se o něj s nikým dělit. Luxus jako tento byl na Carescii téměř nemožný. A on za něj musel draze zaplatit.

Právě se chystal vyložit své věci ze zavazadla, když spatřil, jak se v přijímači zpráv materializuje vzkaz.

"POHOVOR U KAPITÁNKY COLLINGSWOODOVÉ V 0975 STANDARDNÍHO ČASU."

Stručné a výstižné. Mrknul na hodinky a zjistil, že má více než tři metacykly času. "Dobře," řekl si, když indikace zmizela. Takže se opravdu dostal na palubu válečné lodi, a to TRUCULENTU.

Aby stihl vše načas, vydal se na cestu dříve Vystoupal dvě paluby na konec můstku, kde našel dveře označené jménem: KAPITÁNKA R. G. COLLINGSWOODOVÁ, velitelka lodi, Imperiální Flotila. - Zatímco váhal, připojil se k němu další podporučík z Akademie navigátorů. Ten muž měl na sobě drahou tuniku, kterou stahoval ozdobný pás. Jeho pohled byl více než namyšlený. "Nikdy bych nevěřil, že kapitánka bude sídlit v takovém doupěti," zapištl svým vysokým hláskem. "Jaký je teď čas?"

"Jestli jste objednaný na 0975, tak jste tu přesně," ujišťoval ho Brim. "Máme ještě cyklus času."

"Jen tak mimochodem, nejste vy ten carescrianský podporučík?" zeptal se povýšeně.

"To tedy jsem," ohradil se Brim.

"Hmm, opravdu nevypadáte tak zašle," dodal nový přichozí.

Z vlastních trpkých zkušeností Brim věděl, jak se Imperiálové chovají k ostatním příslušníkům Impéria. Změnil proto téma hovoru. "Jste připraven?"

"Jako vždycky!"

Brim jemně zaklepal.

"Je otevřeno!" ozvalo se zevnitř.

Brim strčil do dveří. Uvnitř místnosti kapitánka Collingswoodová zády ke dveřím kontrolovala nějaká data na displeji.

"Pojďte dál! Za okamžik budu hotová." Brim vešel jako první a náhle ho upoutaly nádherné tóny velice zvláštní hudby.

Čekali, až kapitánka ukončí svou práci a bude se jim věnovat.

"Nuže?"

"Podporučík Wilf Ansor Brim se hlásí do služby na lodi Imperiální Flotily TRUCULENTU, madam," řekl jistým hlasem Brim. V nastalém tichu si uvědomil, že jeho partner se ani neobtěžuje otevřít ústa. Pouze kapitánka nabídl svou identifikační kartu.

Collingswoodová si přečetla zobrazené údaje. I Brim jí podal svou kartu.

"Takže vy jste Brim?" zeptala se nakonec.

"Ano, madam."

"Pak vy musíte být Theada," obrátila se k druhému muži.

"Ajubal Windroff Theada III.," řekl, "z Avalonu."

"Ano," řekla kapitánka a zamračila se, "znala jsem vašeho otce." Nastalo nepříjemné ticho. Pak se kapitánka usmála.

"Hmm, tak vy dva jste absolvovali Akademii navigátorů..."

Brim přikývl. "Ano, madam."

"Jste připraveni vyvézt náš TRUCULENT do Vesmíru z vašich navigátorských křesel, pánové?"

"Beru jakékoliv místo, madam," řekl Brim pobaveně.

"Á, vy jste ten, co létal na těch strašných důlních transportérech, že?"

Brim se začervenal a zůstal tentokrát potichu.

Collingswoodová se znovu usmála. "Brzo nám ukážete svůj talent, podporučíku. - A vy, podporučíku Theado, můžu

vás posadit přímo do navigátorského křesla?"

"A-ano, kapitánko," zamumlal Theada. "Mám jenom t-tři sta metacyklů na тренаžérech. Nevím, jestli jsem o-opravdu připravený pro vesmírné akce ..."

"Brzy si nalétáte další metacykly na TRUCULENTU," skočila mu do řeči rázně Collingswoodová. "Poručík Amherst vás bude očekávat na můstku. On je tady jednička, rozumíte? A samozřejmě se musíte hlásit i poručíku Gallsworthymu, až se vrátí na loď. Je tu hlavním navigátorem." Sklopila zrak a obrátila se zpátky k displeji. "Mimochodem, vítejte oba dva na palubě TRUCULENTU."

Brim byl u dveří první. Když se chystal opustit místnost, kapitánka ho ještě zdržela. "Kromě jiného, poručíku Brime, až mě budete příště titulovat, oslovujte mě raději - kapitánko -, ne - madam -. " Zpytavě se na něj podívala. Brim vycítil, že to nebyla výtka. "Nic si z toho nedělejte, poručíku. Jenom si myslím, že byste to měl vědět."

Když Theada beze slova zmizel, Brim se rozhodl, že se bude hlásit prvnímu důstojníkovi. Nalezl ho v plné práci na můstku. "Poručík Amherst?" zeptal se zdvořile.

Amherst vypadal velmi urostle. Měl delší vlasy a nosil knír. Zatímco kapitánka Collingswoodová vítala Brima povzbudivými slovy, Amherstovy způsoby byly opravdu vyhraněné. "Určitě se jdete hlásit, že?" zeptal se pohrdavě, "Byl jsem u kapitánky Collingswoodové, pane," vysvětloval Brim.

"Odpovídejte tehdy, až se vás budu ptát. Podporučík Theada ke mně přišel ihned - jako správný Imperiální důstojník." Amherst měl oblečený elegantní modrý plášť, ozdobený zlatými prýmkami a koženými přezkami. "Koloniálové se musí ještě hodně učit slušnému chování." Potom teprve úkosem pohlédl na Brima. "Vy, CARESCRIANÉ určitě patříte k nejhorším!"

Brim musel držet svůj temperament na uzdě. Avšak oproti Akademii navigátorů bylo Amherstovo chování ještě snesitelné.

"No? Tak copak mi k tomu řeknete?"

"Byl jsem u kapitánky Collingswoodové," opakoval Brim.

"Na její žádost."

"Měl byste si spíš dávat pozor, abyste vycházel dobře se mnou, Carescriane!" zahřměl Amherst.

"Nechtěl jsem vás urazit, pane," udržoval si relativní klid Brim.

"Co JE nebo NENÍ urážka, nechť laskavě na mně, podporučíku!" Díval se na Brima chladným, nelitostným pohledem.

"Doufám, že brzo přesvědčím posádku o tom, že vy Koloniálové máte SVÉ schopnosti, a budu vás moci nahradit někým lepším!" znechuceně konstatoval Amherst. "Vesmíre, představ si, Carescrian a má svou vlastní kajutu!" zakroutil nevěřícně hlavou. "Odlétáme odsud pozítří. A vy jste navržen na místo druhého navigátora. Musíte doufat, že starý Gallsworthy bude v dobré náladě. Jinak s vámi udělá krátký proces, rozumíte?"

Brim se třásl vztekem a čekal, co další ho ještě potká.

"Můžete jít," řekl nakonec Amherst a obrátil se k němu zády. "Můžete se kochat lodí tak leda do pozítří. Potom vám přeji dobré pořízení, Carescriane. V téhle gentlemanské organizaci pro vás není místo - i přes ten zvrhlý reformní výnos Lorda Beorna."

Brim se otočil na patě a jako sopka těsně před výbuchem vypochoďoval z kajuty.

Mnoho metacyklů potom seděl ve své kajutě na kavalci a přemítal o budoucnosti. Zmítala ním současně obrovská zlost a bezmocné zoufalství. Bylo to jako ve škole kadetů. Těch několik málo Carescrianů, co se dostalo na Akademii, muselo být mnohem, mnohem lepších, než kterýkoliv z Imperiálních kadetů, aby byli vůbec považováni za lidské bytosti. A hlavní zbraní Imperiálů proti nim byl jejich carescrianský, nezkontrolovatelný temperament. Setkání s Amherstem se Brimovi stále honilo myslí, když tu se rozletěly dveře a ozvalo se familiární: "Wilfe, můj nový příteli, neklesejte na mysli! Nastal čas na přípitek v důstojnické jídelně." Nikdy za celých osmadvacet let svého života neslyšel Brim vlídnějšího slova.

Nyní, v poslední čtvrtině dne, byla důstojnická jídelna zaplněna lidmi z lodi i ze základny. Brim přeletěl pohledem jejich uniformy a spatřil mnoho Imperiálních důstojníků s vysokými hodnostmi, A také nádherné ženy! Některé mladé, jiné už starší. Jeho oči právě zkoumaly zlatavé kadeře jedné z nich, když se Ursis vrátil se dvěma číšernami meemu a ještě jedním Medvědíím přítelem.

"Pojď, Anastasi Alexejeviči," pobízel svého navlas stejného kolegu. "Dovol, abych ti představil našeho nového navigátora. Wilfe Ansore, musíš poznat mého výborného šéfa, poručíka A. A. Borodova."

Borodov mu stiskl ruku. "Brim? Ale o vás jsem už slyšel. Nejlepší pilot posledního ročníku Akademie, že?"

Brimova tvář se zarděla, "Jsem rád, že vás poznávám, pane."

"On se za to stydí, no ne," smál se Ursis.

"Když začne poletovat modrý sníh, všechno v okolí ztmavne. To říká naše přísloví."

"Hmm, Wilfe Ansore," přidal se Borodov, "mnozí z nás se už těší na vaše navigátorské schopnosti. Dnes večer přijíme na vaše carescrianské důlní transportéry, které vás odkojily." Položil mu ruku na rameno. "Já sám jsem na těch bestích začínal létat, takže si to dokážu živě představit," pokyvoval hlavou. "Válečné lodě jsou proti tomu hračka, věřte mi."

Náhle se obrátil a zachytil za ruku jednu z přítomných žen. "Ó, Anastasjo, musíš poznat našeho nového navigátora, Wilfa Brima!"

"Ta nádherná žena tady je Anastasja Fourierová, touha všech důstojníků ve Flotile," připojil se Ursis. "Tak malá pro tak velkou práci ..."

"Jsem dost silná na to, abych vám natloukla, vy zatracení Medvědi," zvedla Anastasja pyšně svůj nosík. Měla dokonale kulatou tvář s očima daleko od sebe a s kyprými rty. Její hlas zněl trochu pištivě.

"Poručíku, jestli tohle je společnost, které se držíte, tak se vám napříště obloukem vyhnu." Najednou se otočila a zmizela v hloučku důstojníků. Jestli Brima nešálil zrak, nosila symboly bitevního křížníku.

Ursis ho chytil za rameno. "Až přestanete tak civět, poručíku, rád bych vás seznámil s naším doktorem Flynnem." Lékařský důstojník byl malé postavy, s načervenalými tvářemi a protáhlým úsměvem. Jeho uniforma byla prostá.

"Xerxes O. Flynn je vám plně k službám, poručíku. Mimochodem, vypadáte nějak bledě."

Brim zamžikal. "Prosím?"

"Potřebuji praxi, Brime," řekl naoko vážně Flynn. "Tihle Medvědi udržují posádku pořád pod tím sodeskayanským lesním alkoholem, takže nemoci nemají šanci se projevit. Doufám, že jste s sebou nepřinesl nějakou epidemii?"

Všichni tři se hlasitě zasmáli, až si Brim uvědomil, že se smějí jemu.

"Měl byste poznat tohle milé děvče, Wilfe," vzdychl Flynn a přitáhl si k sobě jednu mladou ženu. "Sophie, miláčku.

Chci vám představit Wilfa Brima, vašeho nového partnera v boji."

Ursis se zakřenil. "Ženská jako navigátor, věřil byste tomu?"

"Nepostřehl jsem vaše druhé jméno," zeptal se Brim s úsměvem. Najednou k Sophii přistoupila dívka se zlatavými vlasy a začala se s ní bavit. Brim jen dokázal pronést něco bláznivého, bezděky vzal Sophii za ruku a pokoušel se nedívat do očí její přítelkyně. Odněkud se vynořilo její jméno: "Margot Effer'wycková!" a v tu chvíli pro něj nikdo jiný neexistoval.

Tahle mladá, půvabná lady musela být nejkrásnější ženou ve Vesmíru. Její oči prozrazovaly nesmírnou inteligenci.

Oválná tvář byla skryta za prameny zlatavých vlasů. Když se usmála, Brim si ten úsměv nedokázal vůbec představit.

"Margot," řekl, "to je nádherné jméno." Setkal se s jejím pohledem. Její oči však zůstaly neutrální, pouze ve stisku ruky bylo znát, že jí imponuje. Studoval ladné linie jejích kyprých rtů a náhle se cítil jako bázlivý školák, který má strach pohlédnout někomu do očí. Na její jmenovce na levé klopě si přečetl: Vedoucí sekce Všeobecného ohrožení, Technologická divize. Velmi atraktivní zaměstnání pro tak mladou ženu.

Když si Flynn a Sophie vyměnili několik slov a přátelsky se zasmáli, setkal se Brim opět s pohledem Margot. Tentokrát byl chlad vystřídán zájmem "Vy jste nový důstojník na TRUCULENTU, že?" zeptala se.

"Ano," odpověděl. "Hlásil jsem se dnes ráno."

"Dostal jste se na dobrou loď," řekla a porozhlédla se po místnosti. "A mezi dobrou posádku." Usmála se na něj. "Co vás vlastně přimělo stát se navigátorem?"

"No, předtím jsem trochu dělal do létání, než mě povolali do armády. Myslím, že Admiralita musela být v té době dost zoufalá, jestli chcete slyšet celou pravdu."

Pohlédla mu do očí. "Také si to myslím. Ale je všeobecně známé, že s těmi důlními transportéry létají jenom pošetilci." Brim zalpal po dechu. Zdálo se, že každý tady o něm ví všechno.

"Protože jsem roditel Carescrian," odporoval chladně, "byl jsem doporučen na základě svých zkušeností s důlními transportéry ke studiu Akademie navigátorů. Mnoho z mých přátel mělo "privilegium" řídit tyto transportéry natrvalo a zemřelo na nemoc z ozáření..."

"To je mi opravdu líto," omlouvala se Margot. "Vaše jméno přišlo na přetřes na večírku minulou noc. Říkali, že jste vynikající navigátor."

Brim nevěděl, co odpovědět. "Měli vás informovat, že jsem nedůtklivý Carescrian," řekl a najednou se za svoje předešlá slova styděl. "Můžete mi prominout?"

"Nemiloval jsem svá slova, stejně ona nemilovala mě. An nedají mým ústům smích,..."

Brim se zachmuřil, na okamžik se soustředil. Pak luskl prsty a pokračoval v načaté recitaci: "...natož vykřičet všechno nahlas, pak by důstojná ozvěna změnila se v halas."

Margot se kouzelně zasmála: "Vy to znáte?"

"To byl Hvězdný poutník," pochválil se Brim. "Četl jsem několik Alastorových poem. Na těch starých transportérech jsem měl hodně času. A taková poezie z druhé ruky je dost levná."

"Ale nikdo už přece nečte poezii."

"Kromě vás," bodoval Brim, "a mě. Nechtějte mi namluvit, že vy - nebo já jsme nikdo."

Na tváři se jí objevil nový výraz. Takový, který tam předtím nebyl. "Co dalšího jste četl?" zeptala se zaujatě.

"Otče tohoto nesmírného Vesmíru, slyš mou velebnou píseň, neboť já jsem miloval Tvé hvězdy ..."

"To...to je Osamělost od Nonduma Lamii," řekla s udiveným pohledem.

"Přesně tak," odpověděl Brim. "Druhá verze."

"A co tohle: Otáče se dál, Ty hluboký, hvězdami posetý Vesmíre. Toč se, desetitisíce hvězdných mil skrze své pusté kraje ..."

"Ano!" vykřikl Brim. Zvedl prst. "Lacerta - Verše Starověkých. Alespoň si to myslím."

Margot chvíli bezděčně kroutila hlavou. "To je nádherné," zašeptala a její tvář zvažněla. "Je krásné vědět, že nejsem úplně sama, kdo čte verše..." Hlas jí přeskakoval nadšením.

Brim zvedl obočí. "Já tomu nerozumím..." Ale byl přerušen elegantním důstojníkem.

"Promiňte, poručíku," řekl ten muž, aniž se obtěžoval představit. "Je právě čas, kdy musím tuhle roztomilou slečnu odvést do ústředí."

Margotina tvář rychle nabyla původního neutrálního výrazu. "Jsem velmi ráda že jsem vás poznala, Wilfe," Jejich oči se setkaly - a byl v nich žár a zvláštní kouzlo. "Někdy příště budeme pokračovat." Než jí stačil odpovědět, zmizela v

pravu důstojníků." Toužebně se za ní díval.

"Ale Wilfe Ansore. Vy vůbec nepijete meem," ozval se za jeho zády Ursis.

"Aha. Vidíte," zamumlal Brim a napil se.

"To je ale ženská, ta slečna Effet'wycková, že," zabásnil Flynn. "Ale toho jste si jistě všiml."

Brim se začervenál. Jistě ze sebe udělal blázna.

"Myslím, že budete muset obdivovat tuhle dámu z poněkud větší vzdálenosti," podotkla Sophia taktně. "Právě ji totiž vyprovázel Vznešený Velitel LaKarn, baron z Torondu. Nic menšího."

"Ach, příběh mého života... Hmm, je pozdě na všechno," v dobré náladě zabásnil Brim.

"No... na všechno možná ne," dodala Sophia. "Ještě pořád máte jeden den, než se postavíte tomu starému morousovi Callsworthymu na můstku."

"To je pravda, Wilfe Ansore," vložil se do toho Borodov. "Nic ještě není ztraceno."

Když se Brim vrátil, stále měl jemné obrysy Margot před sebou. Kdyby nic jiného, tak alespoň poznal život z té lepší stránky.

Několik metacyklů před svítáním byl už Brim zase v plné práci na můstku TRUCULENTU. "Dobré ráno, seržante," pozdravil zdvořile muže po své pravici.

"Dobré ráno, poručíku Brime," odpověděl seržant nevzrušeně. "Jakou službu budete vykonávat?"

Brim vyhlédl z hyperscreenu - venku se sněhová přehánka změnila v déšť. Trup lodi se blýskal ve světle bitevních signálních lamp. Eoreanský komplex byl zastíněn roztodivnými stíny spících válečných lodí, groteskně visících nad gravitačními bazény. Brim si reflexivně přitáhl plášť víc ke krku, ačkoliv uvnitř lodi byl vzduch teplý a suchý. "Simulaci, seržante," řekl po chvíli, "všech systémů."

"O.K., simulace všech systémů, poručíku," opakoval po něm seržant. "Požadujete speciální podmínky?"

"Později, seržante," poznamenal Brim a soustředil se na údaje o startu, mihající se mu před očima. "Právě teď můžeme provést něco lehčího - jako například to poslední přistání tady na Gimmasu. Máte to pořád uložené?"

"Moment, poručíku." Náhle se hyperscreeny prosvětlyly denním světlem v iluzi dokonalého slunečního svitu. Podle nich se nacházeli asi míli od stanice. "Našel jsem to, poručíku." Brim se rozhlédl po simulované krajině, zkontroloval údaje na displeji a jemně se chopil řízení. "Tak. Dáme se do toho od začátku."

Celou dobu, až do pozdního odpoledne, Brim kontroloval systémy TRUCULENTU, simuloval odlety a přistání za dobrých i špatných povětrnostních podmínek. Jako mnoho lodí podobné třídy používala i tahle antigravitační generátory nadsvětelné rychlosti pro své čtyři Sheldonovy Motory. Tyto silné jednotky byly schopny mimořádné akcelerace a manévrování i uvnitř planetárních systémů. Tehdy pracovaly pouze dvě z nich a ještě přepnuté na slabší výkon. Protože jinak by bylo jejich použití prakticky nemožné. Další jednotka byla umístěna podél trupu těsně pod můstkem a sloužila k manévrování nad přístavištěm při přistávání.

Brim si vyzkoušel všechna možná selhání či odchylky antigravitačních generátorů, potom přidal i problémy s Motory. Odpoledne už byl tak unavený, že se z něj pot jen lil - díky fyzickému i duševnímu vypětí. Ale byl si jistý, že může s lodí proletět všemi možnými nebezpečími, která ve Vesmíru mohou nastat. Uvědomoval si však také, že simulátory nikdy dokonale nenahradí klasické letové podmínky. Jenomže - dva roky strávené na důlních transportérech Carescrie a létání z asteroidů na domovskou planetu mu dodávaly pocit určité sebejistoty. Když přirovnal TRUCULENT k transportéru, bylo to jako přiložit skalpel k sekyře. Po tváři mu přeběhl výraz uspokojení. Sejmul ruce z řízení a vypnul kontrolní systém. "Právě jsem skončil, seržante."

"Moment, poručíku," zdržel ho seržant. "Simulace přerušena. Návrat k běžnému režimu," hyperscreeny pohasly, načež se na nich objevila reálná krajina Gimmas Haefdonu. Déšť mezitím vystřídala opět sněhová přehánka a okolí se začínalo bělat pod příkrývkou čerstvého sněhu. Brim zakroutil hlavou. Počasí na Gimmasu bylo tak proměnlivé, tak nepříjemné - mnohem horší než na Carescrii.

V dálí spatřil, jak se k TRUCULENTU přibližuje sněžný pluh. Zachmuřil se a děkoval Vesmíru, že nemusí být v tuto chvíli venku. Právě se obracel zády k hyperscreenu, když se pluh zastavil. Nikdo z něho však nevystoupil. Celá ta věc mu připadala trochu zvláštní, ale jeho únava byla silnější.

Náhle se objevili na cestě k sněžnému pluhu dva muži. Hlavy měli skloněné. Chránili se tak proti prudkým závanům mrazivého větru. Jeden z nich - vzhledem ke své velikosti - nemohl být nikdo jiný, než ten potrhlý Barbousse. Brim tuto situaci zachytil jenom koutkem oka, ale zaujalo ho to. Hmm, kam chtěl jet Barbousse sněžným pluhem? Ti dva muži mezitím dosáhli pluhu a u otevřených dveří se vehementně dožadovali přístupu do vozidla. Řidič mával rukama a zlostně dupal - ale to na Barbousse neplatilo. Chytil ho za límec a jediným úderem ho srazil do nedaleké závěje. Potom zmizel ve vozidle a vytáhl odtamtud bezvládnou postavu. Nesl ji v náručí, jeho kolega ji přikryl pláštěm a oba dva rychle spěchali k TRUCULENTU.

Brim svraštil čelo. Kdo to mohl být? ptal se sám sebe. Ale hluboko uvnitř své mysli už odpověď znal.

Čtyři standardní metacykly před odletem byl můstek TRUCULENTU opět prázdný.

"Dobré jitro, seržante," pozdravil Brim a opět se posadil do navigátorského křesla. "Dneska si to všechno dáme naostro."

Pracoval na přípravách startu až do příchodu Ursise. "Cožpak oni vás ani nenechali vyspat v té vaší nové kajutě, Wilfe

Ansore?" zeptal se soucitně Medvěd. "Můj deník kontrolních systémů říká, že jste všechno vyzkoušel nejméně tisíckrát. To nevěříte tady seržantovi?"

Brim se zastyděl. "Chtěl jsem si to projet předem, abych potom neudělal nějakou zbytečnou chybu."

Ursis se pousmál. "To jste udělal dobře," pronesl vážně. "Jeden Medvěd prý řekl: První dojem je rozhodující. A věděl, co říká. Vy jste ho zřejmě poslouchal že, Wilfe?"

"Jen jsem se trochu bál."

"Myslím, že vám to neuškodí," připojil se k jejich rozhovoru Borodov. "Právě totiž donesli našeho kolegu na palubu."

Brim se pomalu zadíval na Borodovu ustaranou tvář. "Gallsworthy?" zeptal se opatrně.

"Ano. A vypadá dost zle."

"Mám dojem, že jsem to všechno viděl tady odsud z můstku," konstatoval Brim a pokračoval. "Nebyl jsem si jen jistý o koho jde."

Starý Medvěd zamyšleně pohlédl ven, když se náhle objevila Sophia Pymová a doslova za sebou přitáhla Theadu,

"Wilfe Ansore, to místo, na kterém sedíte, bude dneska zatraceně horké," pronesl váhavě Borodov.

"Už jsme Gallsworthyho takhle několikrát zažili," dodal Ursis.

"Jednoduše chceme říct," začal vysvětlovat Borodov, "...Nikolaj Januarjevič a já můžeme zařídit, aby kontrolní systémy TRUCULENTU nepracovaly. Nikdo z posádky na to nepříjde. Žádáme vás jen o souhlas ..."

"Mnoho lidí z posádky si myslí, že není správné, aby jste prošel zkouškou za takové situace, Wilfe Ansore," řekl Ursis.

Brim sklonil hlavu. Zápasil se svým svědomím. Nebyl zvyklý na to, aby se o něj Imperiálové starali. I kdyby třeba umíral. Nakonec rezolutně zatřásl hlavou.

"Děkuji vám oběma. Dříve nebo později se tomu stejně musím postavit tváří v tvář. Ted' nebo jindy, to je jedno."

"Učinil jste odvážné rozhodnutí, Wilfe," řekl Borodov.

"Už je taky na všechno ostatní pozdě!" vydechl Ursis. "Přichází Gallsworthy!" Potom beze slova rozloučení Sodeskayan zmizel z můstku.

2.

Jakmile Bosporus P. Gallsworthy, poručík Imperiální Flotily, usedl za řízení, objevil se na jeho tváři sebevědomý výraz. Nikoho nenechával na pochybách, že tady se cítí jako ryba ve vodě. Jistým pohledem přelétl hlavní řídicí panel a pohodlně se usadil v křesle, Brim ho mlčky sledoval koutkem oka.

"Seržante!" zavolal Gallsworthy.

"Dobré ráno, poručíku Galls..."

"Vyzkoušíme si kontrolní systémy," přerušil ho Gallsworthy. "Výškoměry?"

"Prověřeny,"

"Předletová příprava?"

"Prověřena. Kompletně."

"Přetížení G?"

"Prověřeno. Čtyřicet čtyři, pět set Go a GH."

"Co ksakru znamená to vaše prověřeno?" rozčiloval se Gallsworthy.

"Kontrola všech systémů byla dokončena, poručíku," informoval seržant. "Jsme připraveni na okamžité spuštění generátorů."

"Kdo provedl kontrolu?"

"Poručík Brim, pane."

"Brim? Kdo je Brim, seržante?"

"Podporučík Wilf Brim," zopakoval seržant. "Na vedlejším řídicím panelu..."

"Zkontrolujte systém devadesát dva, jednatřicet osm, jednapadesát jedna," skočil mu do řeči Gallsworthy. A přestaňte s tím vaším prověřeno."

"Jedna-šedesát devět-pět," odpověděl seržant.

"Čtyři-osm-nula-čtyři?"

"Sto sedmdesát tisíc, poručíku," řekl seržant. "Přípustná tolerance."

Gallsworthy se odmlčel a zachmuřeně se otočil. "Já vím..., v pořádku. Ostatní data můžete přeskočit. Kontrolu provedeme později. Ted' se pustíme do startovních příprav."

"Startovní přípravy jsou dokončeny, poru -"

"Řekl jsem: Startovní přípravy, seržante Ihned!"

"Tlak: Devadesát jedna - čtyřicet. Pomocný generátor nažhavený."

"Gravitační brzdy?"

"Zapnuty."

"KA'PPA maják?"

"Napojen."

Gallsworthy zmlkl. "Přeskočte na... Ne. Uložte to." Bez toho, aby otočil hlavu, řekl úsečně. "V pořádku, Brime, nebo jak vám říkají. Když si myslíte, že jste takový fenomén na kontrolní přípravu letu, mohl byste zkusit tuhle potvoru vést sám, ne?"

"S radostí, pane," odpověděl Brim, aniž se otočil. Ale srdce mu přitom divoce bušilo. Přetrpěl mrtvolné ticho a potajmu sledoval Gallsworthyho, jak zírá ven z hyperscreenu na hustý déšť. S napětím očekával, co se bude dít.

Gallsworthy upřel vražedný pohled na Brima. "Právě jste vyšel z té zatracené Akademie a hned si myslíte, že jste sežral

všechnu moudrost Vesmíru a dokážete řídit vesmírnou loď? Mám nutkání vám to dovolit, Brime - a jestli to nedokážete, tak vás osobně vykopu z lodi, jasné?"

"Jsem připraven, poručíku," zachoval Brim ledový klid a stále hleděl kamsi do prázdna. "Kdykoliv si to budete přát." Koutkem oka spatřil, jak Gallswothy pokyvoval hlavou a sešpulil rty. Pak si mlaskl a usmál se.

"Dobrá, sám jste si o to řekl, Brime. Všechno je vaše," opřel se do křesla a založil ruce.

Teprve teď se Brim obrátil a pohlédl prvnímú důstojníkovi do tváře. "Jak si přejete, poručíku," řekl chladně, Gallswothy se pochechtával a chtěl se vrátit ke kontrole řízení. "Cože jste to říkal, Brime?"

"Řekl jsem, jak si přejete, poručíku," opakoval svá slova Brim.

Gallswothy se zamračil. Husté obočí mu téměř splývalo s očima. "Vy hodláte opravdu zkusit řídit...?" zamumlal, protože takovou odpověď od Brima neočekával. "Vy přece nemůžete řídit tuhle loď, protože..."

"Nemůžu uvěřit, že byste chtěl tu větu dokončit, poručíku Gallswothy," skočila mu do řeči kapitánka Collingswoodová. "Opravdu byste nesvěřil kontrolu řízení lodi někomu, koho jste o to sám požádal?"

Starší navigátor sebou nervózně trhl. "Když byste..." koktal. "Omlouvám se, kapitánko. Já..."

"Prosím, pokračujte, poručíku Gallswothy," nařídila ostře Collingswoodová.

"Nic, kapitánko," polkl Gallswothy naprázdno. "Opravdu."

"Dobře, pane Gallswothy," odpověděla mu. "Budu velmi potěšena, když uvidím Brima a Jedničku pracovat společně." V tu chvíli se poplašeně ozval Amherst, "Společně?"

"Ano. Proč se ptáte?" odvětila nevinně kapitánka. "Byl to váš návrh, nechat poručíka Brima předvést své umění, které z něj udělalo nejlepšího pilota na Akademii navigátorů. Nebo snad ne?"

"Ale jeho..." pokoušel se odporovat Amherst. "É, proč... samozřejmě, kapitánko." Obrátil se ke Gallswothymu. "Že ano, poručíku Gallswothy..."

"Probereme tuhle spolupráci jindy, pánové," přerušila ho Collingswoodová, "poručík Brim je připraven převzít kontrolu. Že, poručíku?"

Brim přikývl. "Jo, jo, kapitánko." Pak bez velkého přemýšlení přikázal. "Seržante, převed'te mi sem kontrolu řízení." Gallswothy ztuhl. Otevřel přitom ústa v němém úžasu a obrátil se nechápavě na kapitánku.

"Startovní přípravy jsou dokončeny, poručíku Ursisi," řekl Carescrian siluetě Sodeskayana, který se náhle objevil po jeho pravici. "Nažhavte generátory, prosím."

"Antigrav zapojen," zamumlal Ursis. "Poloha jedna." Trup lodi se malinko zachvěl a tento třes se neustále zvyšoval.

"Poloha dvě." Konstrukcí proběhla další vlna. "Záklopy otevřeny."

Brim sledoval, jak tmavne barevné spektrum stupnice - energie generátorů rostla.

"Normální tlak," referoval seržant. "Plus devět. Plus dvanáct. Plus patnáct... Můžeme startovat, poručíku."

Ursis spiklenecky mrknul na Brima, který to sotva zpozoroval.

"Vzletový generátor. Poloha jedna. Záklopy uzavřeny." Ozvalo se zarachocení, které postupem času přešlo v kvílení.

"Poloha dvě. Otevřete záklopy." Kvílení se ztratilo a zvuk se ustálil na přijatelné úrovni, jakmile i druhý generátor dosáhl potřebného nažhavení.

"Tlak je normální. Plus patnáct. Jdeme na start, poručíku Ursisi."

"Oba generátory nažhaveny," hlásil inženýr.

"Teď už je loď vaše, Wilfe," usmál se Medvěd. "Všechno je na vás."

"Díky, Niku," řekl Brim a snažil se nezavádět pohledem o vztekklého poručíka Gallswothyho. Ještě jednou projel údaje o startu - všechno v normálu. V tuto chvíli byl spokojen a neznatelně relaxoval. "Pane Amherste," hlásil rozladěně Jedniče. "Navigátorská stanice akceptovala náš okamžitý odlet."

"Všichni na svá místa. Odlétáme." Přikázal Amherst. Loď se zachvěla, když Brim započal startovací manévř. Z můstku zahlédl, jak venku probíhají za plného provozu všechna nezbytná bezpečnostní opatření. Náhle ze zádi můstku promluvila do interCOMMu Maldiveová. "Zapojte poplašný systém! Zapojte poplašný systém!"

Venku skrz hustý déšť přehlédli sotva postřehnutelný pohyb. Nebyla to halucinace! Na soumrácném nebi se objevila signální světla jiné lodi.

"Přibližující se loď ze Zelené zóny, poručíku Brime," varoval ho něčí hlas. "Dobře," přitakal Brim. "Budu to mít na zřeteli." Hustý déšť prořizl nejprve maják lodí, potom můstek a nakonec celý trup lodi. Spršky deště se odrážely od jejího lesklého pláště. Brim si všiml nápisu "A.45" na zádi. Jedna z nejnovějších lodí Flotily - rychlý, těžce ozbrojený válečný křižník. Z jeho můstku hlásili na TRUCULENT, že na palubě lodi je významná osobnost Flotily, proto má přednostní právo výběru gravitačního bazénu.

"L.I.F. AUDACIOUS," potvrzoval údaje na displeji Amherst. "Na její palubě je sám Sir Davenport. Myslíte, že se chystají přistát na našem gravitačním bazénu? Mohli bychom přeletět na jiný a znovu zadat údaje o startu."

"Proč bychom to dělali?" zeptala se rozzlobeně Collingswoodová. "Opustíme gravitační bazén v našem odletovém čase, pane Amherste."

"Jak si přejete, kapitánko," souhlasil Amherst, ale hlas se mu třásl. Zato Brim si oddechl. Pokud si sama kapitánka nedělá starosti s vůdci Imperiální Flotily, proč by si je měl tedy dělat on. V duchu se usmál, když ucítil jak loď pulsuje mohutnou silou Motorů.

"Zpráva z můstku?"

"Můstek zajištěn."

"Elektrické systémy?"

"Napojeny na generátor."

"Pomocný generátor?"

"V pořádku."

TRUCULENT byl téměř připraven ke startu. Najednou z KA'PPA majáku čekající lodi vyšlehl signální paprsek.

"Zpráva z L.I.F. AUDACIOUS, kapitánko."

"Děkuji vám, pane Applewoode. Přečtete mi to."

"Velitel Flotily, Ctihodný Komodor Sir Hugh Davenport, I.F., informuje L.I.F. TRUCULENT, že mu byl přidělen tento gravitační bazén," četl zvýšeným hlasem Applewood.

Brim slyšel, jak se Collingswoodová pochechtávala. "To je všechno? Hmm, děkuji vám, pane Applewoode. Odešlete Ctihodnému atd. na palubě AUDACIOUS toto: To mě mrzí, ale kde hodlá komodor zakotvit svou loď?"

"Všechny systémy jsou v pořádku, kapitánko," referoval Amherst,

"Poručíku Brime," tentokrát hlas kapitánky Collingswoodové můstkem zahřměl, "proved'te odlet ve vymezené zóně."

Brim se zašklebil. To byl jeden z okamžiků, na který bude vzpomínat celý zbytek života. "Jo, jo, kapitánko. Postupuji ve vymezené zóně."

"Všechna kotvící lana uvolněna, poručíku," hlásil seržant.

"Děkuji vám, seržante. Můžete zapnout vnitřní gravitaci. Paní Maldiveová, prosím, k interCOMMu."

"Jo, jo, poručíku," odpověděla Maldiveová od displeje.

"Všichni připravit na působení vnitřní gravitace," rozlehl se její hlas po lodi.

Brim se několikrát zhluboka nadechl. Ztěžka polykal a snažil se překonat nepříjemný pocit v žaludku. Loď se pomalu vznesla a zamířila k přístavišti. Brim stačil ještě zahlédnout, jak hráz zmizela kdesi pod můstkem. Sledoval zmenšující se vozidla, mizící v hustém dešti.

Pomalů si protáhl ramena a páteř, aby se uvolnil.

"Mám spojení s Pozemní kontrolou, poručíku," hlásil seržant.

"Tady Pozemní kontrola," oznamovala z displeje protáhlá tvář dispečera.

"T.83 k Pozemní," odpověděl Brim. "Zatím rolujeme. Čekáme na povolení ke startu."

"Pozemní k DD T.83," hlásil se dispečer. "Máte povolen odlet. Dávejte pozor. Za zádi máte válečnou loď."

"T.83 k Pozemní. Vidím ji."

"DD A.45. Držte se na pozici," varoval dispečer loď AUDACIOUS z dalšího displeje. Brim si uvědomil, že pro odlet mu nabízejí skromný prostor. Čekající válečný křižník mohl kdykoliv změnit svou polohu blíž ke gravitačnímu bazénu.

Vesmírným lodím bylo zakázáno rolovat nad krajinou, protože jejich antigravitační generátory způsobovaly příliš mnoho škod a hluku. Proto teď měl Brim při odletovém manévru ztíženou pozici. Musel proklouznout kolem AUDACIOUS, který mu stál přímo v cestě. Byl si naprosto vědom, že pokud by nějakým způsobem poškodil loď komodora Davenporta, zničila by to jeho kariéru, která vlastně ještě ani nezačala. A on ani v nejmenším nepomýšlí na návrat na Carescii.

"Pozemní k DD T.83. Vítr nula-čtyři-nula na devadesát tři-jedna," hlásil dispečer.

"T.83 rozumí. - Niku, budu balancovat na předním gravitačním generátoru. Přidejte mi na čtyřce nula devadesát jedna."

To byla jediná šance, jak eliminovat silící vítr.

Přední generátor začal zvyšovat výkon, takže to působilo jako větší přetížení. "Balancujeme," poznamenal Ursis.

"Kormidlo v mrtvém bodě, poručíku," řekl seržant. "Jsme připraveni."

Brim raději ještě jednou zkontroloval celý systém a cítil, jak mu ve svalech vzrůstá napětí. TRUCULENT přece jen nemohl být - ani v té nejhorší noční můře, hůře ovladatelný než nějaký carescianský transportér. A ty uměl ovládat mistrně.

"Vyrážíme," vykřikl spontánně a jeho slova se jako ozvěna rozlehla po můstku.

S jedním okem na AUDACIOUSU Brim bojoval s větrem a snažil se udržet kurzor uprostřed kříže. Ale přes veškeré úsilí ho to hnalo stále doleva. Srdce mu divoce bušilo. "Moc velký odklon, Niku," varoval Ursise. "Kloužeme k AUDACIOUSU!"

"Budu to hlídat," omlouval se Nik. "To je v pořádku," uklidňoval ho Brim. Ale především sám sebe, protože od chvíle, kdy odstartovali, se pořádně nenadechl.

"Teď zastavit!" nařizoval. Byli právě na úrovni AUDACIOUS - dělila je vzdálenost několika metrů.

Nyní přišla nejchoulostivější část odletové fáze.

"Pomalů klouzat kupředu!" přikázal Brim. TRUCULENT se začal posouvat vstříc hrozícímu nebezpečí.

"Brime! Co to, u Vesmíru, děláte?" zahřměl Gallswothy.

"U kormidla je poručík Brim, ne vy, poručíku Gallswothy," přerušila ho kapitánka, "a je tam na vaše přání!" dodala.

Brim jejich rozhovor neregistroval. Příští okamžiky byly kritické. Napjatě čekal... "Obrát o čtvrt kruhu. Pomalů klouzat k přístavišti," zašeptal. Vyschlo mu přitom v hrdle.

"Provedeno!" ozval se Ursis. TRUCULENT se zastavil asi metr od AUDACIOUS a zvolna klouzal do bezpečí.

Tentokrát byl odklon správný, přesně jak Brim plánoval. Neohlédl se zpátky, dokud nespátřil siluety přístaviště.

"Kupředu! Na čtvrtinu výkonu," přikazoval vyčerpaně.

"Provedeno," nahlásil Ursis a na tváři se mu objevil potměšilý úsměv. Věděl, že teď už je všechno v pořádku.

Displej bliknul a z něj mu gratulovala Sophia Pymová se zdviženým palcem. "Wilfe, nepřála bych vám teď vidět tvář poručíka Amhersta." Za ní se krčil s užaslým výrazem ve tváři Theada.

Zatímco TRUCULENT plul do relativního bezpečí nad bazény, ohlásil se dispečer, "Pozemní k T.83. Rolujte podél značky 981-G. Na shledanou při dalším přistání. Dobrý lov!"

"DD T.83 k Pozemní," opakoval Brim. "Sledujeme značku 981-G. Díky." Obrátil se na seržanta. "Přebírám celé řízení, seržante."

"Máte ho mít, poručíku," přisvědčil seržant a usmál se.

Poprvé od rána měl Brim řízení celé lodi ve svých rukou. Byl v přímém kontaktu s počítačem. Náhodou se jeho pohled

střetl s očima poručíka Gallsworthyho. Vypadal dost nechápavě.

"Ano, pane?" popíchl ho Brim.

"Hledte si svého, Carescriane," odbyl ho Gallsworthy. Ale v jeho hlase už chyběla přezíravost.

Brim přikývl a otočil se tiše k řízení. Teď nebyl čas na utužování partnerských vztahů s tímhle tvrdohlavým jedincem.

"Odchylky od kursu?"

"V normálu," odpověděl seržant.

"Dvacet jedna bodů na stabilizátor," odvětil Brim.

S pocitem uspokojení Brim sledoval, jak TRUCULENT proklouzl nad doky a plul nad otevřeným mořem. "Poloviční výkon. Kupředu!" nařídil a sledoval boji s označením 981-G.

"Poloviční výkon. Vpřed!" ozval se Ursis.

Zhruba po deseti cyklech se dostali na dohled startovací značky 981-G.

Brim sledoval rozbouřené moře, dokud neviděl zřetelně ona čísla.

"DD T.83 k přístavní kontrole, Vesmírná loď TRUCULENT v dohledu značky 981-G. Směr dvě-devadesát jedna."

"Zkontrolujte odletová data, seržante," řekl Brim. Chvilí bylo slyšet jenom kvílení generátorů, potom se ozval seržant,

"všechno v pořádku. Loď je na kursu dvacet tři-jedna."

"Kapitánko Collingswoodová, kontrola odletových dat je ukončena," prohlásil Brim. "Na váš příkaz ..."

"Řízení je ve vašich rukou, poručíku," odpověděla razantně kapitánka a zvedla palec na výraz uspokojení. Na panelu se rozsvítila signalizace COMMu a displej zobrazil tvář velitele přístavu.

"Velitel přístavu k DD T.83," hlásil. "Držte se na značce 981-G až po křižovatku."

"T.83 rozumí. - Plný výkon. Oba generátory!" zavelel Brim a obrátil se k Ursisovi.

"Plný výkon u obou generátorů," zopakoval Medvěd. TRUCULENT klouzal až k plovoucí boji, která se zmítala na rozbouřeném moři.

"Všechno zastavit!"

"Všechno zastaveno."

V hustém dešti neviděl Brim pořádně ani moře, natož horizont. Ovšem padesát metrů pod nimi se vlny vysoko nadouvaly a leskly se ledovou tříští. Pojednou - zcela neočekávaně, se před nimi v temnotě začaly objevovat nejasné obrysy lodí. Mnohem větší lodí, než byl sám AUDACIOUS. Snášela se ve směru TRUCULENTU blízko vodní hladině. Její majestátní tvary vyrazily Brimovi dech. Snad nikdo v Galaxii by neměl promeškat takovouhle podívanou. Byl to - IAITH GALAD. Jeden z největších křižníků Flotily, který kdy byl postaven. Byla to sesterská loď NIMUE, ve které hrdinně zemřel Hvězdný Admirál Merlin Emrys. (Bylo to téměř před dvěma roky, pokud si Brim dobře vzpomínal.) Po zádech mu přeběhla mrazivá vlna úzkosti. Sloužit jako navigátor na takové lodi. To by bylo něco! Potom zatřásl pochybovačně hlavou. On, Carescrian nemůže nikdy dostat povolení, - Ale sen to byl krásný!

"To vyžaduje salvu, poručíku Amherste," pronesla povýšeně kapitánka Collingswoodová.

"Jo, kapitánko," odvětil Amherst. Okamžitě se na majáku TRUCULENTU rozzářily přerušované signály starodávného Imperiálního pozdravu. "NECHŤ HVĚZDY SVÍTÍ NA VŠECH VAŠICH CESTÁCH."

Brim už musel natáhnout krk, aby mohl spatřit tradiční odevzu: "I NA VAŠICH CESTÁCH, VESMÍRNÍ POUTNÍCI."

Viděl u hyperscreenů mnoho postav, jak hledí na jejich titěrnou loď. Jedna z nich dokonce mávala.

Pak stejně rychle, jak se IAITH GALAD vynořil, zmizel zase v temnotě. TRUCULENT balancoval ve vzdušných vírech.

Dole pod, ním šumělo moře, jako by se před chvílí vůbec nic nepříhodilo.

"DD T.83. Nyní máte volné pole pro okamžitý odlet," hlásil velitel přístavu. "Vítr je nula-čtyři na jedna-nula-tři. Těžký bitevní křižník IAITH GALAD právě přistává. Dávejte pozor na mírné turbulence."

"Děkuji vám," odpověděl Brim. Přitom mrknul na Ursise.

"Tak tedy plný výkon a kupředu!"

Medvěd souhlasně přikývl. "Hodně štěstí. Plný výkon, vpřed." Dva antigravitační generátory uvnitř lodí začaly bouřit, až se celá loď otřásala. Brim zmiřmoval otřesy účinkem gravitačních brzd.

"Signální světla rozsvícena," ozval se Gallsworthy.

Brim uvolnil gravitační brzdy a naposledy pohlédl na šumící moře. TRUCULENT se vzepjal a zamířil obloukem k mračné obloze. Teď nebyl čas na sentimentální myšlenky, zbyly pouze reflexy a dobré tělesné dispozice. Brim, přestože měl za sebou půldenní simulovaný trénink na můstku, neočekával tak mohutnou akceleraci. "Velkomocný Vesmíre!" zašeptal jenom.

Gallsworthyho hlas oznamoval: "Rychlost ALFA." Brim opatrně vedl loď. Jak, jemně a poslušně reagovala. Po rocích strávených ve zkušebních strojích konečně doopravdy letěl.

"Rychlost BETA," hlásil Gallsworthy za okamžik.

"Stoupání pozitivní." Bez potíží prorážel TRUCULENT mračnou oblohu Gimmas Haefdonu a zanechával za sebou vířivé turbulence.

"Zvyšte rychlost opět na plný výkon!" přikázal Brim.

"Plný výkon, vpřed," pousmál se Ursis. Kvílení generátorů zesílilo.

"DD T.83. Kontakt odletu na 120.6," ozval se velitel přístavu. "Dobrý lov, TRUCULENTE!" Spojení se ztrácelo, jak se dostávali do stále vyšších vrstev atmosféry.

"Odletová kontrola k T.83," objevila se na obrazovce příjemná ženská tvář. "Právě jste minuli bod LoxSands-98 v Oranžové zóně. Během několika okamžiků opustíte vzdušný prostor planety, Na shledanou zase na Gimmas Haefdonu. Hodně štěstí, TRUCULENTE!"

"T.83 k Odletové kontrole," řekl ještě Brim. "Sledujeme trajektorii k bodu LoxSands-98 s okamžitým náběhem na opuštění prostoru planety. Díky, Gimmas Haefdone. Na shledanou!" Než dořekl svá slova, opustila loď atmosféru

planety a pronikla do temnoty Vesmíru. "Tak a teď zapojíme Motor, Niku," pousmál se Brim. "Poručíku Gallsworthy, můžete vyvolat data?"

Ursis zamžikal a mnul si bradu svým pařátem. "Záklopký Motoru otevřeny. Aktivuji krystaly Motoru. Zážeh jedna." Kolem lodi se rozprostřel kruh zeleného světla, sahající až k její zádi. Hyperscreeny potemněly, aby ochránily osádku můstku před nebezpečným zářením. Ke kvílení generátorů se přidalo hučení krystalů Motoru.

"0.75 rychlosti světla, 0.8," hlásil vzrušeně Gallsworthy.

"Výstupní data normální," ozval se seržant.

Ursis nervózně přikyvoval a kontroloval vlastní údaje. Náhle si spokojeně zamnul ruce "Zážeh dvě. Zážeh tři."

"0.85 rychlosti světla," pokračoval Gallsworthy.

"Zážeh čtyři."

Antigravitační generátory TRUCULENTU dosáhly své limitní rychlosti. Přední hyperscreeny lodi se začaly zakrývat ochrannými pláty v důsledku Gandomova Ve rychlostního efektu. Toho si Brim všiml teprve v okamžiku, kdy chtěl vyhlédnout ven na hvězdnou oblohu.

"0.9 rychlosti světla."

Náhle se celý Vesmír okolo začal smršťovat, brilantové hvězdy pulsovaly, protahovaly se do nepřírozených rozměrů, až celá nebeská klenba vytvořila změř čar směřujících do jednoho ohniska. Jedinou věc, kterou musel Brim učinit, bylo minout stacionární bod Lox'Sands-98. Nyní vše záleželo jen na počítači. Dokud budou krystaly Motoru v činnosti, posádka lodi zůstane k okolnímu prostoru slepá.

"Bod Lox'Sands-98 před námi, poručíku Brime," potvrzoval údaje z počítače seržant. Brim se čertovsky zasmál. "To je ono, Niku. Poloviční výkon, všechny krystaly."

"Provedeno, Wilfe," ozval se Ursis.

Hvězdnatý Vesmír okolo kolísal v pestrém spektru barev a třpytivě se leskl. Pak se změnil na rudý kaleidoskop, obrovskou spirálu (nebo spíše trychtýř), která pohlcovala veškeré světlo. Nakonec se všechno opět ustálilo. Tenhle jev učebnice astronomie nazývaly Daya-Perafův přechod. Indikátor světelné rychlosti ukazoval hodnotu 1.0.

TRUCULENT se za pomoci svých krystalů řítí hyperprostorem.

"Vypněte antigravitační generátory," nařizoval Brim.

"Generátory odstaveny," ujistil ho Ursis.

Panely hyperscreenů zamžikaly, jak se jejich krystalické mřížky synchronizovaly s hyperprostorovým obrazem.

Pojednou se rozjasnily pohledem na téměř normální hvězdnou oblohu. Zvuk generátorů utichl a Gallsworthy si upřeně měřil Brima zkoumavým pohledem.

"Ano, pane?" zeptal se překvapeně Carescian a očekával další výbuch povýšenosti Imperiála.

Přes Gallsworthyho neústupnou tvář přelétl výraz uznání. "Dneska jste zabodoval, pane," pronesl. "Převezmu řízení a vy zatím můžete sledovat okolní scénérii."

Teprve po chvíli Brim pochopil, že od starého tvrdohlavého navigátora to bylo mimořádné uznání a chystal se pronést něco patřičného. Potom si však uvědomil, že Gallsworthy je pořádně unavený a jeho slovům stejně nebude věnovat pozornost. Proto jen řekl: "Děkuji vám, poručíku. Myslím, že teď budu nějakou dobu odpočívat."

Jakmile byla kontrola řízení převedena zpět na Gallsworthyho, Brim zvrátil hlavu a slastně zavřel oči. Dnešního rána dosáhl dvou velkých vítězství. Ale jen málokterý člen posádky by dokázal pochopit a ocenit jejich význam. Neboť poddaní avalonského Galaktického Impéria - Caresciané byli jen zřídka oceňováni za to, co dokázali. Ovšem ani Gallsworthyho poznámka nemohla změnit přezíravý postoj poručíka Amhersta na lidi z kolonií. Jemu to bude muset dokázat ještě mnohokrát. Příležitost k tomu jistě dostane.

TRUCULENT byl totiž na cestě do války. A stejně tak i Wilf Brim.

Blokády v intergalaktickém Vesmíru sloužily ke stejnému účelu jako kterékoliv jiné. Měly zastavit přísun základních potravin a surovin a přivést tak civilizaci ke kolapsu. To by následně vyvolalo celou řetězovou reakci. Proto držel L.I.F. TRUCULENT hlídku na výspě území ovládaného Ligou - na Traxu, kde se skrýval velký altnag'gský ocelářský komplex. Bez dováženého zar'clinia zde nemohli vyrábět oceloslitinové pláty - a bez nich zase nebylo možné postavit žádnou válečnou loď.

Skutečné provedení blokády se zdálo být jednoduché, a přitom nesmírně efektivní. V hyperprostoru mezi deseti a dvaceti tisíci stupni rychlosti světla bylo prostě nemožné manévrovat. Uzavření hyperprostoru v blízkosti přístaviště znamenalo, že nepřátelské lodi směřující k přístavišti se staly viditelné v normálním spektru s velkým časovým předstihem a Imperiální válečné lodi tak měly dostatek času k jejich dostižení. TRUCULENT byl jednou ze šesti lodí patroly u Traxu. Vystřídal menší bombardér třídy N, který držel službu nepřetržitě po tři standardní měsíce.

Brima ani nepřekvapilo, že služba se velmi brzo stala únavnou a nudnou. Běžná rutina byla občas vystřídánableskovými akcemi, do kterých se TRUCULENT dostal vždy jednou za několik standardních dní. Taková situace nastala i tehdy, když gravitační bouře přinutila dva dopravníky Mračné Ligy vynořit se z hyperprostoru mnohem dříve, než předpokládaly a tím jim zabránila dorazit k Mlhočinovému Triadu - klíčové přestupní stanici jednoho z výrobních komplexů Ligy,

Kromě zar'clinia vozily nepřátelské dopravníky také další základní suroviny, živící válečnou mašinerii Nergol Trianniku - potraviny ukořistěné farmářům na Korvostu, čerstvé krystalické semenáče rostlin a vždycky ohromné množství životabudiče z rostliny Spevil, který používali zejména dispečeri na stanicích a jejich nadřízení vyobcování z Triannického královského dvora na vzdáleném Indangu.

Gallsworthy s Pymovou seděli za řízením TRUCULENTU, za nimi postávala kapitánka Collingswoodová a nazírala do hyperscreenů. Brim neměl službu, proto seděl na pozorovatelském křesle a snažil se zapamatovat každíčký pohyb svých kolegů. Věděl, že se mu to jednou bude hodit.

Ty dvě nákladní krásky nenásledoval žádný ozbrojený doprovod. Kabul Anak totiž odvolal veškeré obranné jednotky z tohoto úzerní, aby podpořil útok na nedaleké cíle v Impériu. Gravitační bouře je vyvrhla ze svého lůna ještě předtím, než se stačily připravit na případné pronásledování. Ovšem nejmodernější vojenské zaměřovače TRUCULENTU zjistily jejich přítomnost už před několika metacykly. Teď obsadila tato válečná loď jediný strategický bod možného úniku. Ovládla situaci, jako to uměl za starých časů Přízrak Zolnarku, Temný Lord Vesmíru.

Měli bychom vystřelit varovnou salvu, Anastasjo," podotkla tiše Collingswoodová. "Už o naší přítomnosti jistě vědí." "... a taky pravděpodobně volají o pomoc na každém volném kanálu," nervózně si okusoval nehty Amherst. Brimův pohled tékal z řídících panelů k displejům a naopak. Dnes opravdu nebude nudný den. Rádiový poplach přivolá každou nepřátelskou válečnou loď, která bude v dosahu signálu.

Venku se otevíraly kryty střeleckých věží a odhalovaly tak 144mm kanóny, které se pomalu zaměřovaly směrem ke vzdálenému cíli. Další děla byla namířena na všechna strategická místa, ze kterých se dal očekávat případný odvetný úder.

"Zůstaňte na pozici asi půl c'lenytu od jejich přídí," nařizovala Fourierová.

Brim fascinovaně sledoval přípravu na bojovou akci.

"Cíl šest tisíc a stále se přibližuje. Pět tisíc devět set... pět tisíc osm set..."

"Zapojte obvody a všechny destruktory!"

"Zapojeno."

"Odchylka sedmdesát šest vlevo. Plus osmdesát jedna stupňů."

"Cíl pět a půl tisíce. Přibližuje se. Už jsme blízko!"

"Zastavit!"

"Pal!" Na pokyn Fourierové vyslalo všech sedm destruktorků oslepující salvu ničivé energie. Trup TRUCULENTU se zachvěl. Náhle byl celý prostor před nepřátelskými loďmi zaplaven oranžovým radioaktivním požárem.

"U Vothoorových očí!" zaklel Theada. "Tohle by je určitě mělo zadržet,"

"S tím nepočítejte," odporovala Collingswoodová. "Oni se jenom tak lehce nevzdají. Anak nutně potřebuje suroviny. A dokáže bohatě odměnit každou loď, která prorazí blokádu." O dva metacykly později byly nepřátelské nákladní lodě už velmi blízko.

Kapitánka se zachmuřila. "Zkuste jim domluvit, Anastasjo," řekla. "Tentokrát miřte už těsně k lodím."

"Jo, jo, kapitánko," odpověděla Fourierová. "Na váš rozkaz je trochu zahřeju."

"Jo, poručíku. Dolů o pět set. Odchylka mínus patnáct, plus šedesát čtyři stupně."

Brimovo netréované oko sotva postřehlo neznatelný pohyb zaměřovače. Ale věděl, že nyní bude výzva mnohem důraznější.

"Pal!"

Tentokrát exploze ničivé energie skoro zasáhla nepřátelské lodě. Na můstku TRUCULENTU se ozval vzrušený halas. "U Vootova Šedého ducha!" zaklela Collingswoodová, když jedna z lodí zpomalila na znamení kapitulace, kdežto druhá stále pokračovala původním směrem nezměněnou rychlostí. Obětovala svého partnera jako bájný Lau'f'last. Toto byla vzácná ukázka, kdy nezávislé lodi Mračné Ligy spolupracovaly.

"V té druhé musí být něco zatraceně důležitého," rozčiloval se Gallswothy. "Tihle zukeedové nikdy nepomáhají jeden druhému."

"To je pravda," souhlasila Anastasja. "Měli bychom tu loď raději dopadnout."

"Chci je obě dvě!" ozvala se Collingswoodová. "Tyhle lodě mají svou cenu a chci, aby ani jedna z nich neunikla."

Poručíku Amherste!"

"Ano, kapitánko?"

"Poručíku, musíte zablokovat všechny ústupové cesty. Použijte dalekonosné destruktory a rozmístěte nálože. Musíte být hotov za deset metacyklů. Dříve než zajmeme tu prvou loď," nařizovala, "potom ji doprovodíte domů, zatímco my si popovídáme s jejím partnerem..."

"Domů ...?" nechápal Amherst.

"Ano, na Puvis," odpověděla kapitánka a netrpělivě přecházela po můstku. Náhle její pohled sklouzl na napjatého Brima, který neměl službu

"A při sluově třetím oku," pokračovala, "uděláte to tady s našim carescianským zázrakem. Bude vaším pilotem! - Jak se cítíte na takovou práci, poručíku Brime?"

Brim se zazubil jako propletený strom H'oggoth, vyskočil z pozorovatelského křesla a spěchal uličkou k Amherstovu řídícímu panelu. "Už jdu, kapitánko!"

Collingswoodová významně ztyčila prst. "Ale já nehodlám tu loď chytit konvenčními prostředky. To by nám ta druhá téměř jistě unikla."

Brim zaregistroval, že Amherstova tvář mírně zesinala.

"Jakmile se přiblížíme k první lodi, pouze mírně přibrzdíme," její oči se rozšířily vzrušením. "Něco takového lodě Ligy nebudou vůbec očekávat. Kromě toho, poručíku Brime, poletíte jako uvítací výbor ve výzkumném modulu na tu jejich slavnou kocábku. Tady poručík Amherst bude mít na starosti hladké přistání. Pak musíte okamžitě ovládnout situaci. Deset mužů by vám k tomu mělo stačit. A když to provedete rychle, budeme mít loď stále pod kontrolou našich stočtyřiačtyřicet. Potom už bude na vás, poručíku Brime, abyste bezpečně dostal loď do nějakého Imperiálního přístavu. O výzkumný modul se nestarejte. Ten si vyzvedneme, až k tomu bude příležitost. Budu vás čekat na palubě TRUCULENTU co nejdříve, jasně?" Pohlédla na Brima i Amhersta. Oba mlčeli. "Tak se do toho dejte, pánové."

Za okamžik už oba dva klusali koridorem k výpustím. Z interCOMMu se ozvalo hlášení Maldiveové. "Výsadečkový oddíl do sektoru 3! Výsadečkový oddíl do sektoru 3! Okamžitě!"

Za deset metacyklů už seděl Brim podle rozkazu kapitánky Collingswoodové za řízením třetího výzkumného modulu TRUCULENTU. Za ním se mačkal v bitevní kombinéze a s přílbou na hlavě Amherst. Ostatních devět mužů vedených Barbousse měli za sebou. Posledním, který se nalodil byl Brimův přítel Ursis. Připevňoval si právě k opasku blaster sodeskayanské výroby.

"Poklop je uzavřený a zablokovaný, Wilfe," hlásil Medvěd, který se posadil po Amherstově levici. "Moc mě to mrzí, poručíku, ale Collingswoodová mě sem poslala, abych dohlížel na poručíka Brima." Amherst se otočil a dělal, že ho to nezajímá.

Brim se zašklebil a souhlasně přikývnul. Mrknul na kontrolní panel, aby se ujistil o správnosti startovních dat. Potom nažhavil malý antigravitační generátor na maximum. Jakmile se teplota ustálila, zvedl obočí a ozval se Theadovi na displeji. "Vystřel nás, Jubale."

Těžké nosníky, které přidržovaly modul u lodi, se začaly jeden po druhém oddělovat, až zbyly jenom dva poslední. Brim poprvé viděl svou mateřskou loď ve Vesmíru. Zahlédl i dopravník Mračné Ligy, s jeho typickými cylindry a kopulemi nepravidelně posetý trup. Byl vzdálený méně než čtvrt c'lenytu.

"Držíme se na pozici. Čekejte na rozkaz!" zakřičel skrz kvílení generátorů.

"V pořádku," přitakal Theada třesoucím se hlasem.

Brim pečlivě zkoumal vzdálenost k nepřátelské lodi. Výzkumné moduly nedokázaly vyvinout příliš vysokou rychlost - ani při vojenském výsadku. Brim trhl hlavou, "ted', Jubale!"

Theada pouze stiskl knoflík. Přední i zadní nosník se oddělily naráz a katapultovaly tak modul do prostoru. Brim se ihned snažil nabrat přímý kurs. Srdce mu v hrudi divoce bušilo. Nějakým zázrakem udělal modul plynulý půlobrat a ustálil se ve směru letu dopravníku. TRUCULENT na něj mířil svými smrtícími kanóny.

"Tamhle je ta nouzová výpusť, poručíku," ukazoval Barbousse na potměšlé místo na zádi dopravníku. Hyperscreeny místo přiblížily.

"Má pravdu, Wilfe," řekl Ursis. "Let'te trochu blíž. Když ho nebudou chtít otevřít, vyhodíme ho do povětří. Oni zatraceně dobře vědí, proč jsme tady!"

Brim manévroval modulem tak dlouho, dokud nebyl přesně v rovině s nouzovou výpusť. Potom spatřil Barbousse, jak škubnutím otevřel poklop a zacílil menší destruktory na nepřátelskou loď. Viděl také posádku nepřátelské lodě, jak na můstku bezmocně přihlíží jejich činnosti.

"Dej jim čas, Barboussi!" zakřičel Brim.

"Jo, poručíku," ujistil ho Barbousse. "Počkám na váš rozkaz."

Ale nestačil ani dopovědět celou větu, když poklop nouzové výpusť zmizel uvnitř trupu. Objevil se jeden z Ligerů oblečený do černé kombinézy a skřížil ruce na prsou. To znamenalo v celém Vesmíru jediné - okamžitou kapitulaci.

"Zahákni je, Barboussi!" zavolal Brim a dosedl na trup nepřátelské lodě. Ozval se ostrý skřípavý zvuk a Barbousse oslepila sprška jisker. Vytáhl dva velké háky, zaklesl je do obruby poklopů a pomocí hydrauliky utáhl.

Nic se nedělo. Brim snížil výkon generátoru, obrátil se k Amherstovi a čekal na další instrukce. Ten váhal, proto se ozval Ursis. "No tak, Amherste, čekáte snad na osobní pozvání Kabula Anaka?"

"Éé... ano. Vlastně chci říct ne, samozřejmě, že ne!" Zajíkal se Amherst a strkal do otvoru Barbousse a za ním další muže.

Uvnitř na můstku se krčila skupina nejistých civilistů. Oči jim tékaly ze strany na stranu, jedna žena měla tak vysokou postavu, že jí nestačila ani kombinéza a její nos mohla milovat snad jen její matka. Stál tam tlustý malý muž, další byl holohlavý, a jiný nosil pod přílbou námořnickou čapku, Brim se ze široka rozkročil. Tak tohle byli ti obávaní nepřátelé, o nichž zatím jen čítával. Udatní bojovníci Mračné Ligy. Popotáhl nosem. Tihle tady? Vypadali jako docela obyčejní vesmířané, které potkával na důlních transportérech. Jak se říkalo na Avalonu: Ani okem by o ně člověk nezavadil. - A báli se. O tom nebylo pochyb.

Uprostřed můstku však postávaly tři zcela odlišné typy. Měli na sobě černé bitevní kombinézy dispečerů. Až ted' si Brim uvědomil, že se jedná o válečnou operaci. Tihle muži byli na lodi jistě elitou - část armádních sil Mračné Ligy. Vrahové malých carescianských dětí a dobyvatelé nechráněných kolonií. Brim v duchu viděl, jak jim po ruku stéká krev nevinných.

Amherst se odhodlal k otázce: "Co je to za loď?"

"A kdo se ptá," drze vyjekl jeden z dispečerů.

"Tady klademe otázky MY, Ligeré!" zařval Ursis a v ruce se mu objevil blaster. Tohle gesto úplně stačilo.

"Vesmírný dopravník RUGGETOS," odpověděl Liger rychle.

"Dobře," řekl Ursis a pokračoval, "ted' byste si měli uvědomit svou situaci. Pro vaše vlastní dobro," vycenil na ně tesáky a vyplázl dlouhý zarudlý jazyk. "Už je to téměř rok, co jsem naposledy navštívil Matku Planet a šťval živé maso."

Na čele dispečerů vystoupily krůpěje potu. Každý věděl o každoroční zábavě sodeskayanských Medvědů zvané "Šťvanice" - Některá místa v Galaxii tolerovala i tuhle drastickou Medvědí podívanou.

"Barboussi, zavři ty chlapy někde v lodi," nařídil Amherst, když se mu vrátila ztracená sebedůvěra, "a zaříd', aby tihle dispečeri nezůstali s ostatními."

"Jo, pane," řekl Barbousse a pomáhal dispečerům do koridoru špičkou boty. O cyklus později se zase objevil na můstku a postrkával civilisty opačným směrem. Brim si uvědomil, že tentokrát nebyl Barbousse oním nemotorným obrem, kterého poprvé potkal na Gimmas Haefdonu.

Rychle však zahnal vzpomínku a zaujal místo u kontrolního panelu ve středu můstku. Rozhlédl se a začal zjišťovat funkce jednotlivých zařízení. Nakonec se ujistil, že ovládání RUGGETOSU je srovnatelné s Imperiálním dopravníkem. "Měli bychom odsud rychle zmizet, Niku," zavolal zpátky na Ursise, "nebo nám bude brzy horko." Brim rychle zvládl ovládání celého panelu a nastavil kurs na únik do vzdáleného Vesmíru. Čekal jenom na zvuk krystalů Motoru, až je Ursis nažhaví. Ovšem ani po pěti cyklech se nic nedělo, Spatřil ustaranou Amherstovu tvář.

"Něco není v pořádku, Ursisi?" zeptal se první důstojník.

"Nemůžu zvládnout nastavení krystalů," našťavaně odpověděl Ursis. "Oni pozměnili vstupní kód..."

Amherst se otřásl. "Pozměnili kód?"

Brim se otočil v křesle a viděl Ursisův soustředěný pohled, se kterým zkoumal jednotlivé obvody. "Ano, Jedničko, někdo se v tom šťoural a já tomu ještě dostatečně nerozumím. Ale jestli mě necháte několik cyklů pracovat, tak na to přijdu..."

"Nedotýkejte se toho, vy zatracený sodeskayanský blázně?" vyjekl Amherst pištivým hlasem. "Určitě to nařídili na výbušnou frekvenci." Po čele mu stékal pot a dech se mu zrychlil.

"S celou posádkou na palubě?" zakroutil Ursis nevěřičně hlavou a věnoval se dál manipulaci s obvody. "To je přece směšné."

"Dejte ty ruce pryč, Ursisi!" klepal se Amherst. "To je rozkaz, rozumíte!"

"Chcete raději skončit v drápech některé z lodí Ligy, poručíku?" zeptal se Ursis a viditelně mu docházela trpělivost.

"Nechci tady chcipnout, Ursisi!" prskal Amherst. "Vypadněte od toho panelu, než nás vyhodíte do povětří."

"Co-o?"

"Nemáte ponětí, co tam s tím provedli, Sodeskayane. U Sluova třetího oka, vy si zahráváte s našimi životy."

"Já vím, co dělám," zahřměl Ursis a znechuceně se obrátil.

"Copak jste neslyšel o elektronických systémech změněných na smrtelné pasti, Medvěde," argumentoval Amherst.

"Slyšel, poručíku. Ale nemyslím si, že tohle je ten případ. To doopravdy věříte tomu, že chtějí, aby loď vybuchla?"

"Věřil bych všemu. Tahle pakáž... Dejte ty pracky pryč. To je rozkaz, rozumíte!"

Ursis se jenom zašklebil a pokračoval dál ve své činnosti. Brim se konečně rozhodl vložit do jejich rozhovoru.

"Jestliže neodstartujeme, sami se uvězníme v téhle zatracené bedně. A za pár metacyklů se budeme dívat do hlavní destruktorů. A určitě to nebudou naše, poručíku," protestoval Brim. "Obě tyhle lodě určitě vysílaly nouzové signály."

"Chcete raději riskovat své rozložení na atomy, Carescriane?" rozzlobeně vyštěkl Amherst.

"Nevidím v tom, co dělá Nik, žádné riziko," řekl Brim a snažil se držet svůj temperament na uzdě. "V čem VIDÍM riziko, je sedět a čekat na loď Mračné Ligy. Kdykoliv nás tady mohou překvapit. A mám takový pocit, že to nebude dlouho trvat."

"No to jsem si mohl myslet, že vy, Carescriané se začnete paktovat s Medvědy. To je úroveň..."

Brim potřásl hlavou. "Vy byste se raději dohodl s těmi Ligery?" zeptal se Brim chladně. "Mám poslat Barbousse, aby sem přivedl ty vesmířany? Možná byste je donutil, aby nám vysvětlili, co provedli s nastavením krystalů."

Amherst zatnul pěsti. "My... Všichni dobře víme, k čemu by to bylo." Do očí se mu vkrádal strach. "A kromě toho si myslím, že bude lépe, když zůstanou tam, kde jsou."

Brim si mnul bradu a zíral na nečinný panel. Snažil se potlačit svůj vztek. Náhle se rozsvítil červený poplachový signál a nad hlavou mu zabzučel zvonek. Předklonil se v křesle, aby aktivoval všechny hyperscreeny.

"Co se děje?" zlomeně se zeptal Amherst, "vyletíme do povětří?"

"Ne," ujistňoval ho rezignovaně Brim. "Teď už vás můžu ujistit, že nikdo z lodi to nezamýšlel udělat."

"To jsem rád," oddechl si Amherst. "Ale co to vlastně znamenalo?"

"Poplašný signál, poručíku," řekl Brim a soustředil na displej záběry zadních kamer. "Přijela pomoc."

"O!" zvolal radostně první důstojník. "To už je TRUCULENT zpátky?"

"Ne," řekl zvolna Brim. "Venku je jiná loď. Neznám její jméno, ale je to korveta Mračné Ligy a oba její 99mm kanóny míří na náš můstek..."

3.

Brim seděl se zaťatými zuby a potlačovaným vztekem zády ke kontrolnímu panelu. Vesmířani z TRUCULENTU bezmocně přihlíželi, jak Ligeři obsadili loď. Ihned jim zabavili jejich přílby a nahnali je do jedné z místností. Venku v koridorech Brim zaslechl směs jazyka Vertrucht - a hodně smíchu. Rozuměl téměř všemu, co slyšel. Před válkou se totiž všichni navigátoři důlních transportérů museli učit oficiální jazyk Trianniku. Kupci Ligy totiž patřili k nejlepším zákazníkům Imperia. Alespoň tehdy tomu tak bylo. Popotáhl nosem. Nikdo na palubě téhle lodi o jeho jazykových znalostech nevěděl. A on jim toto své malé tajemství rozhodně dobrovolně neprozradí. Ačkoliv - do této chvíle mu to nějakou zvláštní výhodu nepřineslo. Kromě toho, že z hovorů vyrozuměl, že všech třináct Imperiálů mělo být neprodleně přepraveno na palubu korvety.

Zaposlouchal se do neobvyklého hučení nesynchronizovaných generátorů obchodní lodi. Otočil hlavu a spatřil Amherstovu ztuhlou figuru, stále více ovládanou strachem, jak zírá na zamčené dveře. Nedaleko od něj seděli v každém rohu Ursis a Barbousse.

Zatřásl rezignovaně hlavou. Kdyby nic jiného, dostal řádnou lekci. Ale zapřísáhl se, že až se zase dostane na svobodu (v což pevně věřil), nepodvolí se nikdy člověku ovládaného strachem. S odporem se ušklíbl. Možná, kdyby učinil dříve razantnější kroky a uklidnil prvního důstojníka, mohli se teď nudit na své cestě do bezpečí Imperiálních "vod". Jenže byli polapeni a posádka RUGGETOSE mohla v klidu dál pokračovat v cestě ke Kabul Anakovi.

Carescrian zlostně sevřel pěsti. Zahnal chmurné myšlenky, protože sebeobviňování jim v dané situaci stejně nepomůže. Spíše se snažil vybavit si zlatavé kadeře, kypřé rudé rty a jasný zpěvavý hlas - Margot! Zvláštní, jak ho setkání s ní poznamenalo. Její tvář se mu ani nezdála příliš vzdálená: "Přichází v celé své kráse, jako hvězdy, jenž osvětlují bezmračné světy, zdá se."

Mysl mu pookřála. Vždycky chtěl a musel mít to nejlepší! Ale tentokrát to je pouze iluze, Neuvěřitelné ovšem bylo, že ho vůbec připustila do své blízkosti. Už jenom to jméno - Effer'wyck! Ta překrásná blondýnka byla nejen vnučkou Sabara Effer'wycka (Mogula mocného Effer Clusteru), ale také byla ctihodnou princeznou a příbuznou posledního císaře Erioeda III.

V duchu se zasmál. Carescrian hovořil tváří v tvář se ženou z rodu Effer'wycků. Dokonce ji držel za ruku. Představil si elegantního barona LaKarna v nějakém ozdobném hávu a ji, jak se škodolibě smějí jeho lásce a poezii. Zrudnul studem. Aby se dostal z chudoby, musel by se stát druhým admirálem Merlinem Emrysem a zachránit celý hvězdný systém. Možná, že pak by u ní vzbudil alespoň záblesk zájmu.

Pokřčil rameny. Teď už bylo všechno pryč. Neměl moc šancí vykonat něco heroického. Snad jen pomoci Kabul Anakovi v jeho válečném snažení. A o to rozhodně nestál. Dobře, má alespoň jednu výhodu. Svou anonymitu. Nemohla se vysmát někomu, koho dohromady ani neznala. A Wilf Brim byl na cestě do pekla, jako maličká součást statistiky téhle hrozné války.

Dveře se prudce otevřely, až ho oslepilo světlo z koridoru. Několik úsečných rozkazů jej přinutilo postavit se na nohy, přičemž se mu dělaly takové mžitky před očima, že málem upadl. Postrkovali ho před sebou. V pesimistickém rozlezení šel vstříc svému osudu na nepřátelské korvetě.

Jak rozdílné věci se udály před několika málo cykly! Vstoupil do průhledného válce, který spojoval dopravník s širokým cylindrem uprostřed korvety. Sférické 99mm destruktory byly umístěny na protilehlých pólech lodí. Ale... Brim hlasitě polkl. Dostal se příliš blízko, než aby viděl celou korvetu" přesně. Jestli si to dobře pamatoval, většina lodí Mračné Ligy měla vpředu můstek a potom různé cylindry a kupole podél celého trupu. Jenže tahle loď měla těch cylindrů víc. Měl před tím na můstku dávat větší pozor a celou loď si dokonale prohlédnout.

Kopancem ho pobídli k rychlejšímu pohybu. Ocítl se v koridoru, jehož levou stranu hlídal hromotluk s blasterem v ruce. Pod vousy mu svítily krvelačné oči. O několik kroků dále ho zastavila dispečerka s nárameníky overmanna, (což byl Ligerský ekvivalent Imperiálního důstojníka). Tvář měla ošklivě znetvořenou jizvou od kořene nosu až po bradu. "Za-stav-te!" Rozkázala avalonštinou a oči jí plály nenávistí. Brim však k ní nenávist necítil. Spíše soucit. Kdo z Imperiální Flotily mohl způsobit ženě takového zranění. Prudce se zastavil a strnul. Za sebou uslyšel bolestivé výkřiky svých kolegů, kteří byli taktéž nevybíravě vhnáni do koridoru.

"V pořádku, overmanne," řekl drsně muž s blasterem. "Tady je zbytek posádky. Jsou Vaši."

Opodál se otevřely dveře a z nich vyšel obrýlený důstojník Mračné Ligy v normální šedé vojenské uniformě. Byl hubený až vychrtlý. Jeho tvář vypadala mírně a vážně. Hodil by se k němu spíše titul "profesor". Nosil starodávne hodinky, které ve tmě nefosforeskovaly. Následovali ho dva strážci - jeden postarší, tlustý, se zarudlou tváří a druhý svalnatý, farmářského vzhledu. Oba měli blastery Ligerské výroby. "Ó, děkuji, madam," řekl přehnaně zdvořile overmann dispečerce. "Takže nám předáváte celou záležitost. My už se o ně postaráme." Poušmál se škodolibě.

Dispečerka v černé kombinéze zvedla obočí, otočila se na podpatku a odkráčela bez pozdravu, jako kdyby overmann neexistoval. Brim si uvědomil, že v armádě Mračné Ligy panovala mizerná disciplína.

Důstojník nevěřícně zatřásl hlavou, "ti dispečeri!" Po chvíli se obrátil k mladšímu strážci, "Locare," oslovil ho, "ty a Koch'kiss ji sledujte a já se postarám o tuhle pakáž ve výslechové místnosti." Potom se zarazil a zamračil se. "É, nevíš náhodou, kolik jich vlastně je?"

"Nevím, overmanne," řekl Locar. "Ona nám to neřekla."

Důstojník zvedl obočí. "Domnívám se, že bychom to měli vědět," poznamenal a postavil se na špičky. "Podíváme se..." Brim udělal posunek na Ursise. "Musíme jim to překazít než nás spočítají."

Ursis se okamžitě vrhl do předních řad svých kolegů v předstírané smrtelné agónii. Brim se skrčil a plížil se zpátky k nejbližším dveřím. Dva strážci přispěchali k Ursisovi a prohlíželi ho. Stále sebou škubal. Brim zkusil zámek dveří - naštěstí povolil. Vklouzl dovnitř a opatrně za sebou zavřel. Místností se nesl hnilobný pach Spevilu - narkotika všech Ligerských dispečerů, kteří ho kouří (nebo v horším případě žvýkají).

Před ním se vztyčil ještě před okamžikem na kavalci ležící Liger, oděný pouze do bederního pásu. Jeho pohyby zpomalovaly účinky drogy. Přesto však byl nebezpečně cílý. Za hlasitého klení popadl blaster a zamířil ho Brimovi na břicho. Carescrian mu ho pohotově vykopl z ruky. Omámený dispečer chvíli balancoval, a pak se s vražedným pohledem vrhl na Brima. Zápasnickým chvatem se ho snažil zneškodnit, až Brim cítil jeho čpící dech na své tváři. Z posledních sil se napřáhl a zasadil Ligerovi ránu kolenem do přirození. Jeho sevření okamžitě povolilo. Brim se ještě jednou rozpráhl a udeřil ho přímo na trojúhelník.

Dispečer zachroptěl bolestí. Oči měl rozšířené hrůzou. Zachytil se Brimovy kombinézy, neudržel se a svalil se mu k nohám. Brim si vydechl. Jak se mu teď hodil tvrdý trénink na Akademii! Podíval se na sténajícího muže a bez slitování mu zasadil ránu pěstí mezi oči. Chrupavka nosu zapraskala a po podlaze se rozstříkla krev. Dispečerův pohled zeskelnatěl.

Najednou se i Brimovi podlomily kolena a musel pokleknout. Ruce se mu křečovitě třáslly. Potřeboval na vzduch! To zatracené koření ho omámilo. Zdálo se mu, že celá místnost se otáčí. Cítil lehkost svého těla. Jeho mysl začínala ztrácet své pevné horizonty. Stával se bystrozrakým jako dispečeri Ligy. Upadal do tranzu...

S nezměrným úsilím se vrhl ke kavalci, kde stále doutnala dýmka se Spevilem. Třesoucíma rukama se k ní natahoval. Až po chvíli si uvědomil, že se opírá o umývadlo a polévá syčící dýmku proudem studené vody. Kouř se ztratil. Sklonil se a na hlavu si pustil proud vody. Smysly se mu pomalu navracely, a když zvedl hlavu, spatřil na, stěně červený nápis:

"MÍSTNOST FILTROVÁNA". Kolem něho se převalovala oblaka dýmu a on opět klesl do kolen. Proč? Jak mohli dispečeri dělat takové věci? Zamotala se mu hlava a on padal kamsi do propasti. Bradou zasáhl okraj umývadla. V hlavě mu pulsovala neuvěřitelná bolest a tak pouze vpuštěný ledový vzduch ho vrátil zpět do reality. Dokázal to! Ale co teď? Skelným pohledem zkoumal pokoj. Ano, tam nade dveřmi byl monitorovací systém. Překročil zkroutené tělo a přepnul signál na "Příjem". Tiše čekal, co se bude dít. Život jeho kolegů tam venku závisel na příštím okamžiku. Ozvalo se zachrčení a potom se zkreslený ženský hlas zeptal: "overmanne Zotrebe?"

Aha, tak se jmenoval muž, kterého zlikvidoval. "Ano?" zamumlal dialektem Vertruchtů a přiložil si k ústům dlaň.

"Overmanne?"

"Ano?"

"Váš hlas zní nějak divně, overmanne Zotrebe."

Brim horečnatě přemýšlel, jaká by byla overmannova nejpravděpodobnější odpověď. "A co vlastně ode mě očekáváte?" odsekl zlostně.

"N-nic, overmanne. Jenom jsem si to ověřovala," polekaně odpověděl ženský hlas.

"Soustředte se raději na svou práci. Proč mě vlastně rušíte v rozjímání?"

"P-promiňte, overmanne. Měla jsem vám zavolat na vaše výslovné přání, jste-li v pořádku."

"To jsem! Tak se na to, ksakru, vykašlete!"

"A-ano, overmanne. Máte nastoupit za dvacet metacyklů službu na můstku."

"To je všechno?"

"Ano, overmanne."

"Dobře. Končím," ukončil hovor Brim. Zamračil se a snažil se soustředit. Zůstalo mu dvacet metacyklů relativního bezpečí, než začnou hledat Zotrebu. Potom to už bude otázka času než... Popotáhl nosem. Nemohl tu jen tak sedět v kabině. Ursis připravil jeho útek, proto teď bylo nezbytně nutné překazit Ligerům jejich plány. Každý cyklus přibližoval jeho posádku blíž otroctví nebo - smrti.

Ťukl se do čela. No ovšem! Tady byla odpověď! Ze všeho nejdůležitější bylo zastavit korvetu. To znamenalo dostat se nějak do zadní části lodi a vyřadit z provozu gravitační generátor. Ale jak se tam dostat? Oči mu sklouzly na mrtvolu na podlaze ...

Overmann Zotreb už svou uniformu nebude potřebovat, zatímco Wilf Brim ano! Za méně než pět metacyklů už byl Carescrian převlečený do černé kombinézy, která mu byla sice trochu velká, ale to nevadilo. Zkontroloval čas. Zbývalo méně než patnáct cyklů - možná čtrnáct, než se začnou shánět po Zotrebovi. Co bude pak, to věděl jen Vesmír. Setřel krev z overmannova blasteru, opatrně otevřel dveře a rozhlédl se na obě strany. Nikde nikdo. Vyrazil na cestu.

Chodbou se rozlehl zvuk kroků. Brim se zastavil, když se před ním nečekaně objevil dispečer v šedé uniformě a s blasterem u pasu. Brim zsalutoval a snažil se netěkat očima. Potom se vydal ihned dál do centra lodi. Opatrně se rozhlížel kolem sebe. Jeden nikdy neví, co se může přihodit.

Jenže jak se blížil ke strojovně, potkával stále více a více členů posádky korvety, naštěstí ho nikdo nepovažoval za vetřelce. Usmál se. Vypadal jako pravý Liger!

Když minul jedny z otevřených dveří v dalším sektoru lodi, uslyšel vzrušené hlasy. Nahlédl dovnitř a uviděl pět dispečerů sedících okolo kulatého stolu. Popošel o krok dál, opřel se o zeď a tvářil se znučeně jako každý správný strážný. Špičkou boty si pohrával s oharkem na podlaze. Teď nastal důležitý okamžik, protože kolem něj prošli tři důstojníci a jeden z nich si ho přeměřil zachmuřeným pohledem. Pokračoval však dál.

"Je všechno pod kontrolou?" zeptal se jistým hlasem nějaký muž dialektem Vertruchtů.

"Ano, prefekte," ujišťoval ho mladší hlas.

Brim pozvedl obočí. "Prefekt" bylo označení podobné Imperiálním kapitánům. Takže to byl velitel korvety,

"A počet, poručíku Naddocku, kolik jich je?"

"É," mumlal mladší hlas, "já ..."

"Prosím, poručíku?!"

"Máme všech dvanáct Imperiálů pod zámek, prefekte," informoval ženský hlas. "Overmann Mocht, ten bývalý profesor, je spočítal ihned po tom Medvědově incidentu."

Brim se usmál. Tak jim skočili na vějičku. Alespoň zatím.

"Měli byste spíš doufat, aby ten bláznivý profesor počítal správně. Jinak by nás to mohlo šeredně mrzet."

Brim zpozorněl, Rychle zsalutoval, když kolem něj prošel další důstojník.

"No, a co tedy plánujete udělat s našimi hosty z Impéria, placemane Zodekku?" ozval se znovu prefekt. "Nemáme času nazbyt."

"Ano, pane," promluvil další hlas. "Právě je vyslycháme."

"No dobře. A co potom?"

"A-až skončíme, můžeme je jednoduše zastřelit."

"Samozřejmě," přitakal ženský hlas. "To by bylo nejjednodušší. Ti chycení Imperálové by však mohli sloužit jako otroci. Jistě by toho hodně vydrželi. Nemyslíte, provoste?"

"Hmm," ozval se jiný hlas. "Už jsem se leccos doslechl o vaší, řekněme, zálibě v pomalých formách smrti." Zasmál se.

"Ale co s tím Medvědem? Jeho přítomnost mezi otroky by nebyla dobrá."

"Ó, ten Medvěd je maličkost, můj provoste. Jenom Imperiálové je využívají na vesmírných lodích. Ale medvědí kožešiny jsou přece tuto sezónu žádaným artiklem na dvoře císaře Triannika. Letos je poněkud zima ..."

"V pořádku, placemane," uzavřel rozhovor prefekt. "Postarejte se o něj. Propříště..."

Ted' už Brim neposlouchal. Rychle vystartoval na cestu ke strojovně. Jakmile korveta přistane, budou všichni tak jako tak mrtví. Zvláště Ursis.

Koridor pro volný průchod končil lodním pažením. Brim stál před úzkými dveřmi označenými cedulkou VSTUP JEN PRO OPRÁVNĚNÉ! a SOUHLAS PREFEKTA NUTNÝ! Vedle dveří visela prezentační kniha. Brim do ní nahlédl. Byla zde zapsána pouze jedna osoba. To přesně Brim potřeboval.

Dotkl se vstupního panelu na dveřích a čekal.

"Ano?" ozval se strážný.

"Kontrola radiační úrovně!" odpověděl Brim ostře.

"Jméno a kód?" požadoval muž.

Brim se zašklebil. Srdce se mu prudce rozbušilo. "Právě jsem to napsal do vaší knihy na dveřích, vy idiote!" zahřměl a ukázal na zavěšenou knihu. "Ted' mi otevřete nebo vás nakopu do prdele! Rozuměl jste?"

"Jo, pane, jo! S-slyšel," zamumlal strážný. Ozvalo se několikéré cvaknutí odjišťovaných dveří.

"Tu-tudy, prosím, overmanne," ustrašeně breptal strážný a tvář mu zesinala. Byl vysoký, vychrtlý se šedivými vlasy.

Brim vešel do přechodové komory, která končila dalšími dveřmi! Tentokrát to bude asi horší. Brim držel své emoce pod kontrolou, přibouchl dveře a ukázal na ty před sebou. "Okamžitě otevřete i ty další," procedil mezi zuby.

"Ó, jo, overmanne," řekl strážný a sejmul klíč z krku, aby mohl otevřít vnitřní dveře. "Budete potřebovat asistenci, pane?"

"Vy se opovážujete pochybovat o mých schopnostech?!" zahřměl Brim.

"P-promiňte, pane," zašeptal strážný. "Nechtěl jsem vás urazit. Můžete jít."

Brim zachmužil tvář, chvíli podupával nohou a odpověděl: "Tentokrát vám to promím. Ale nepřejí si, aby mě někdo vyrušoval v práci! Rozuměl jste?"

"Ano, pane. Žádné vyrušování v práci. Mohu vás ujistit, pane."

"Vidím, že je na vás spolehnouti." Brim otevřel dveře, vstoupil dovnitř a čekal, až je strážný za ním přivře. Podíval se na hodinky. Čas vypršel už téměř před deseti cykly.

"Varování!" ozval se poplašný systém.

"Varování! Někde v lodi se ukrývá Imperiální vrah. Je ozbrojený a nebezpečný. Ihned střílejte. Můžete ho i zabít!

Varování!"

Brim si povzddechl. Ted' už pravděpodobně nikoho nepřelstí.

Jedním okem Brim sledoval svého osamělého společníka v sektoru a přitom se snažil najít vstup do generátorové strojovny. Nesměl ztrácet čas. Dostal se hlouběji do prostoru strojovny a pátral po zdroji intenzivního hučení, přicházejícím odněkud zezdola. Bloudil chodbami, nahlížel do dveří a - najednou spatřil dispečera šedé uniformě. Právě vytahoval blaster. Brim se na něj vrhnul a mrštíł jim do otevřených dveří. Liger se ohnal blasterem. Vyšla rána, která zasáhla vršek Brimova ramene a také ovládací panel ve stěně. Světla zablikala.

Brim se odvalil do chodby a sténal bolestí. Vytáhl svůj blaster. Světla zhasla a celá místnost se ponořila do tmavého, blikajícího rudého světla. Odplížil se k dalšímu vchodu. Obrátil se.

Za ním se vynořila ze stínů postava dispečera se zbraní v ruce. Než se stačil schovat, dostal Brim další zásah do ramene. Slyšel sám sebe jak v návalu bolesti vykřikl. Poklesl v kolenou a z posledních sil vypálil dávku ze svého blasteru do dispečerova žaludku.

Liger nelidsky zařval. Upadl a podlaha se zabarvila čerstvou krví. Sřeva mu odporně vyhřezla, neudržela svůj obsah a místností se šířil nesnesitelný pach. Liger začal zvracet, potom sebou několikrát zaškubal a v nepřirozené poloze ztuhnul.

Brim zatnul zuby. Cítil, jak mu pod tunikou teče z rány krev, ale byl si vědom, že ted' už mu zbývá jenom několik cyklů, než ztratí vědomí. Postavil se na nohy, sebral dispečerovu pistoli a dal si ji za opasek. Překročil mrtvolu a vrátil se opět do kabiny s panelem. Ano, byl tam ještě jeden vchod. Zatočil kolem a pootevřel vstup. Pod ním se objevila generátorová strojovna. Za sebou už slyšel dunění a bušení. To se posádka korvety snažila prorazit cestu do strojovny.

Brim opatrně balancoval na úzkém žebříku. Přidržel se zdravou pravou rukou, přičemž v levé svíral spíše silou vůle svůj blaster. Dostal se šťastně až na dno.

Antigravitační generátor korvety vypadal podobně jako u Imperálních lodí. Byl velký - zabíral téměř dvě třetiny celé místnosti.

Brim váhal, jakou energetickou sílu blasteru má zvolit. Měl pouze dvě možnosti. Vyhodit do povětří regulátor polokoulí nebo prorazit ochrannou vrstvu generátoru, zamořit tak strojovnu a tím znemožnit činnost generátoru. Dokonale by se však usmažil. Začal studovat obří mechanismus. Jednotlivé části mu dohromady nic neřikaly. Potřásl hlavou, když konečně spatřil pulsující regulátor. Smrt mu hrůzu nenaháněla, pokud měla nějaký závažný účel. Opět se soustředil a pokoušel se nalézt nějakou možnost přímého ohrožení funkčnosti korvety.

Téměř náhodou se sehnul a jeho oko zachytilo zář synchronního kompenzátoru, vybaveného bláznivými Ligerskými x-ROGENy. Nebylo divu, že ho dříve přehlédl! Těsně pod tím byla logická jednotka. Přiblížil se a jeho tvář se rozzářila.

Zamířil blasterem a pečlivě vybíral ohnisko střely. Nezbyvalo mnoho času. Ano! Táhle byl Fort'lierův radiační modulátor.

Pohlédl vzhůru. Poklop, kterým se sem dostal byl rudý. Bastardi! Prořezávají se dovnitř. Stiskl spoušť blasteru. Přitom se neuvěřitelně třásl. Vystřelil... a minul.

Ostrý pach mu čpěl v nose. Vedle něj už padaly jiskry z prořezaného otvoru. Zatnul zuby a zacítil znovu. Tohle byla jeho poslední šance. Jestliže mine i tentokrát... Tři... Dva... Jedna! Vystřelil. Náhle se z modulátoru vyrojila sprška jisker. Generátor zahalil dým.

Oči se mu začínaly mlžit a Brim už neměl sílu tomu odolávat. Cítil, jak padá. Poslední věc, co slyšel bylo zaskřípění kovu, ostré nadávky a klení Ligerů. Pak upadl do bezvědomí.

Oslnivý třpyt ho přinutil pootevřít oči. Ležel na břiše na něčem studeném a tvrdém. Kolem vzrušeně hovořili lidé dialektem Vertrucht. Kde to byl? Těžko vzpomínal... Ovšem s ohledem na způsob řeči to museli být Ligeři.

"Zkus to znovu!" přikazoval chraplavým hlasem někdo.

"Už jsem to udělal," odpověděl další s nosním přízvukem. "Říkám vám, že ta zatracená mašina je kaput. Ale proč takové okolky? Vždyť už nám posílají na pomoc loď."

"Znáš prefekta stejně dobře jako já," obořil se na něj chraploun. "Nerad někoho prosí o pomoc. Takže to zkus."

"Dobře, pane. Budu se snažit."

Ticho. V Brimově rameni se ozvala palčivá bolest. Byla mu strašná zima.

"Nic, pane."

"Ten bastard dokonale rozhasil modulátor, že?" zeptal se chraploun. "Do prdele! Celý generátor je mrtvý jako prašivý xchort!"

Generátor! Náhle si Brim všechno vybavil v paměti. Ale kam ho odnesli? Byl pořád ve strojojně? Pripadalo mu, že je na můstku.

"Za jak dlouho to opravíte?" ozval se odněkud přísný hlas.

"To nikdo nemůže říct, placemane," odpověděl chraploun. "Ten zukeed na podlaze, co zabil overmanna Zotreba způsobil víc škody, než si myslí."

"Ano?"

"U Vesmíru, všechny takové, jako tenhle proklínám," zahřměl hluboký hlas. Brimův bok explodoval horkou záplavou bolesti, jak ho muž špičkou boty nakopl. Bolest mu otevřela obě oči.

"Podívejte se! On je vzhůru!" vykřikl někdo. Následoval další kopanec. Brim zavřel oči a zatnul zuby v očekávání dalších ran.

"Placemane! Placemane!" vyjekl kdosi. "Dovolte mi ho oddělat."

"Prohnilý výplod greyffínské špíny! Můžete si být jistý, že bych ho nejraději na místě zabil!"

"... ale nejdříve od něj musíme dostat pár informací, hlupáku!" ozval se sebejistý hlas z povzdálí. Brim si ho pamatoval z místnosti, kterou "strážil".

"Ó, samozřejmě, prefekte Valentine!" zamumlal muž s hlubokým hlasem.

Brim opět bolestí rozevřel oči, když mu prefektova bota drtila prsty levé ruky o podlahu. Vykřikl a snažil se ucuknout. Z očí se mu vyřinuly slzy. Spatřil prefekta - byl to mladý, blondatý muž s ostře řezaným obličejem.

"Nech oči otevřené a odpovídej na mé otázky, slize všech slizů." Valentin se ušklíbl, když odsunul svou nohu. "Jistě víš, že brzy zemřeš, Avaloniane," šel přímo k věci. "Do té doby bude záležet jen na tobě, co všechno se stane s tvým tělem. Jeho tvář se rozehrála záštiplným smíchem. "Jak rychle a bolestivě zemřeš, nám ukážou tvé odpovědi"

"Hab'thalle," vyštěkl Brim s odporem, ale vyjekl bolestí, když ho špička boty zasáhla do úst a odmrštila jeho hlavu do strany.

"Tak ty ses učil Vertrucht," konstatoval překvapeně Valentin.

Brim už bolest překonal a zarytě mlčel.

"Dobře," pronesl Valentin. "A teď mi řekni, jak se jmenuje tvá loď. Jméno a domovský přístav, prosím!"

Brim nepromluvil, i když se mu krev řinula z nos i koutků úst.

"Ale, ale," ozval se Prefekt se vši nevinností.

"Ostatní členové posádky mi už sdělili toto tajemství. A mnohem víc věcí..." Znovu Brimovi šlápl na bezmocnou končetinu. "Budeš MLUVIT?!"

Brim plivl na prefektovu druhou botu.

Valentin vztekle vykřikl, uskočil o krok a vši silou nakopl Brima do žaludku.

Brim to téměř nepocítil.

"Já ti ukážu, ty zkurvysyne!" zuřil prefekt. Vytáhl z pouzdra blaster a zamířil ho na Brimův žaludek: "Zemřeš v ukrutných bolestech, ty avalonská špíno, jak jsem ti sliboval."

Brim nevzrušeně sledoval, jak se prefektův prst dotýká spouště. Potom se nečekaně můstkem rozlehl poplašný signál.

"Prefekte!" zajíkal se první důstojník. "Prefekte Valentine, pane!"

Valentin zaklel a odložil blaster. "Co se děje?"

"Da-další loď, prefekte," zakoktal muž.

"U Drata!" zaklel Valentin. "Dostali se sem mnohem dříve, než jsem očekával." Strnule hleděl na hyperscreeny. "Tak teď budu muset přijmout jejich pomoc, jako nějaký neschopný začátečník."

"Je-je to špatná loď, prefekte Valentine."

"Co? Jak to myslíš, ŠPATNÁ loď, hlupáku?"

"Podívejte se sám prefekte."

"Ticho, hlupáku! Odkud přilétá?"

Brim neviděl, kam muž ukazoval, ale spatřil, jak se Valentinovy boty otočily.

"Aktivujte zbraně! A..." zarazil se uprostřed věty. "Svatý Hok'klingu Pokknore!" zaklel. "Ruším rozkaz. To je jedna z lodí třídy T. Naše devadesát devítky na ni nestačí."

Brim se napříč svým zkrvaveným a rozbitým rtům pousmál. "Jaké je její číslo, hab'thalle!" artikuloval pečlivě každé slovo ve Vertruchtském dialektu. Čekal kopanec, ale ten nepřicházel.

"Ty slizký hade!" pěnil Valentin.

"Jaké je její číslo, hab'thalle?" opakoval otázku s úsměvem Brim.

Valentin se pozorně zahleděl do hyperscreenů. "T.83," řekl po chvíli. "Uložte tuhle mršinu támhle do křesla. Možná pro nás ještě bude mít nějakou cenu." Zasunul blaster opět do pouzdra.

Dva muži zvedli Brima neurvale z podlahy a mrštili jim do křesla u panelu. Téměř upadl do bezvědomí v důsledku obrovské bolesti. Oči se mu zakalily.

"Tohle ho postaví na nohy," řekl někdo.

Pravé paži se mu šířilo příjemné horko. Oči zamžikaly a pohled se opět vyjasnil. Vyhlédl z hyperscreenu. Ušklíbl se. L.I.F. TRUCULENT. Nikdy mu nepřípadala ta loď tak nádherná jako teď. Všechny sedm mocných 144mm destruktorů mířilo na můstek korvety. Zahlédl výstražné výstřely, které ho na okamžik oslepily. Korveta sebou škubla. Můstek naplnily výkřiky zděšení. Další salva.

Brim se otočil k prefektovi. Injekce, která ho vzpružila, tlumila i bolest. "Myslím, že nás všechny rozpráší na atomy, Valentine," suše podotkl. "Jsem si jistý, že mým kolegům to vadit nebude."

"Kdo jim velí?"

"Kapitánka Collingswoodová," odpověděl Brim avalonsky,

"U Pokknorova kníru," zašeptal Valentin. "Možná ještě máme šanci... Vesmíre!"

"Ne, Vesmíre, jmenuje se Collingswoodová," opravil ho Brim.

"Ticho, hlupáku!"

"Jak si přejete, prefekte."

Valentin se oťrásl, když viděl všechny 144mm destruktory namířeny na svou loď. "Chci s NÍ mluvit," řekl nahlas.

"Spojte mě s tou lodí," nařizoval. "Ihned!"

"Jo, prefekte!" odpověděl důstojník s hlubokým hlasem.

"Dejte to jemu! Ne mně!" ukázal na Brima. "Rychle!"

Z TRUCULENTU vyšla další salva. Tentokrát vybuchla mnohem blíž. Každá neupevněná věc na můstku se kutálela po podlaze, hyperscreeny divoce zablikaly.

"Pospěšte si idioti! řval Valentin. "Rychle!"

"Jo, prefekte. Myslím, že nás už slyší."

Na hyperscreenech se objevila rozmazaná tvář Applewooda, potom se obraz ustálil. "Máme spojení, prefekte."

Applewooda vystřídal kapitánka Collingswoodová. "Proboha, ten člověk vypadá jak poručík Brim!" Zírala překvapeně na Brimovu zkrvavenou tvář.

Brim přikývl. Bylo mu nanic. Účinky injekce vyprchaly a pohled se mu opět zamlžoval. Z nosu mu stále tekla krev.

"Všude kolem něho je krev!" zvolala kapitánka.

"Poručíku Brime, co se stalo...?" nedokončila větu, protože se zdálo, že zná odpověď, "...se zbytkem posádky?"

Pojednou se Valentin usmál a stoupl si před hyperscreen. "Jsou v pořádku, kapitánko Collingswoodová. Máte mé slovo jako důstojníka Ligy."

"Ano?" odpověděla kapitánka. "Poručík Brim moc dobře nevypadá."

"Tak soudíte z jeho oblečení, kapitánko," řekl Valentin tiše. "Poručík Brim je však zvláštní případ. Zamaskoval se do uniformy jednoho z mých lidí, což je proti všem dohodnutým konvencím a brutálně zavraždil dva naše důstojníky." Potřásl hlavou. "Byli jsme nuceni ho vyslechnout."

"A-ha," řekla Collingswoodová pomalu a v očích se jí zračil odpor. "A zbytek posádky jste, eh, vyslýchali stejným způsobem?"

"Můžete mi věřit, když vám řeknu, že zbytek posádky je, alespoň prozatím, v bezpečí." Valentinovy rysy ztvrdly.

"Okamžik," ozvala se Collingswoodová. "Co tím chcete naznačit?" Můstek korvety ztichl. Každý důstojník ztrnule poslouchal, co prefekt odpoví, protože na tom záležely jejich životy.

"Jednoduše toto, kapitánko Collingswoodová - pokud se něco stane naší lodi, vaše muže to postihne také? Jsem si jist, že tak milá žena jako vy nedopustí..."

"Ticho!" zahřměla Collingswoodová. Oči jí zlostně plály. "Už nemám na tu vaši hru trpělivost - a je nad slunce jasné, že vaše loď se nemůže pohybovat vlastní silou. Proto mě dobře poslouchejte... Nebo tu vaši kocábku nechám klidně zničit."

Valentin otevřel oči úžasem. "S třinácti vašimi muži na palubě? Copak by jste je nechala zahynout?"

"Klidně," ujistila ho kapitánka.

"Myslí to vážně, Valentine," zasmál se Brim. "Já jsem připraven - podívejte se na mne. A dokážu si představit, že ostatní také." Prefekt se rozpřáhl a udeřil Brima do obličeje.

"Prefekte Valentine, je mi jedno, jestli někdo zemře na vaší lodi. Pokud však přesně splníte mé rozkazy, obejde se to beze ztrát na životech. RO-ZU-MÍ-TE? A žádné podrazy! Je to teď na vás!"

"Co-co mám udělat?" zeptal se Valentin třesoucím se hlasem. Jeho role v této hře právě skončila.

"Máte deset cyklů na splnění mých rozkazů..." zbytek slov už Brim neslyšel. Upadl do bezvědomí. Umíral. Cítil to. Zvláštní, že právě v tuto chvíli. Zavřel oči a v tom okamžiku pro něj Vesmír přestal existovat. Udělal to nejlepší, co mohl udělat...

Světlo, které vnímal přes zavřené oči bylo jemné. Všude bylo teplo a ticho. Pohodlí. Dokonalý ráj, pomyslel si. Dokonce i bolest ustoupila.

Byl naživu?

Opatrně otevřel oči. Nad sebou měl průhledný bílý baldachýn a v jeho rohu spatřil - insignie Imperiální Flotily!

Je zachráněn. Nějak - zázračně - se dostal na ošetřovnu Imperiální lodi. Nevěděl jaká to byla loď, ale to bylo teď jedno.

Mrknul na své levé rameno, ovázané silným obvazem. Jinak byl oblečen do běžného nemocničního úboru Imperiální Flotily. Pohnul levou rukou a zatnul pěst. Cítil slabé napětí.

To nebylo špatné.

Pak pro celkové vyčerpání opět zavřel oči a usnul

Později, když se znovu probudil, baldachýn zmizel. Zato mu k uším dolehlo hučení krystalů Motoru. Nad jeho tváří se objevil dobře známý obličej doktora Flynna. "Vy zatracení Carescriané uděláte pro trochu pozornosti cokoli, nemám pravdu?"

Brim se zazubil. "Ano, téměř cokoli. Jen sem jim nedovolil, aby mě zabili."

"Ti Mrační bastardi si mysleli, že jste opravdu mrtvý. Pořádně je to vystrašilo. Nevěděli, co by se jim kvůli tomu mohlo stát."

Brim se zachmuřil. "Hmm. Věděl jsem, že už je po všem, ale jak jsem se, u Vesmíru, dostal sem? Pamatuji si ještě, jak si Valentin domlouval rande s Colingswoodovou."

"No, nevím jestli to bylo zrovna tak, ale slyšel jsem, jak říká Applewoodovi, že je opravdu roztomilý."

Brim zvedl obočí "Applewood nebo Valentin?"

"Valentin, samozřejmě," odpověděl Flynn. "Je dost proslavený, ale jinak, než jste ho poznal vy. Dokonalý hrdina."

Zasmál se. "Nebojte se, naše malá Regula Colingswoodová je O.K. To jenom neměla náladu. Potom si tu celou story poslechnete. Můžu vám ale říct, že když vás vynášeli, chtěla tu zatracenou korvetu rozstřílet na kusy."

"Opravdu?" zeptal se Brim v úžasu. "U Vesmíru, doktore, to po mně nemůžete chtít, abych čekal. No tak, vyprávějte mi to."

Flynn se pousmál a rezignovaně kývl hlavou. "Dobře. Myslím, že vám to neuškodí, spíše naopak."

"Máte pravdu, jinak určitě neusnu," přisadil si Brim.

Flynn začal vyprávět, jak Colingswoodová navrhla Valentinovi jednoduchý plán. Jeho posádka se mohla nalodit do cylindrů, teprve potom se měli nalodit zajiť Imperiálové a odplout k TRUCULENTU. Pak měla dát Colingswoodová signál ke zničení korvety. A také jim odpřisahla, že za každého mrtvého nebo nezvěstného Imperiála zničí jeden cylindr.

"To jste měl vidět, jak s vámi zatraceně dobře zacházeli," dodal Flynn.

"Co se stalo s Ursisem, Barbousse a zbytkem posádky?"

"Ó, léčí se. Vy jste poslední, kdo zůstal na ošetřovně."

"U Vesmíru, tak já jsem tu sám? Vsadím se, že každému je to k smíchu."

"To zas ne, ale vy jste se přece pro to rozhodl dobrovolně, Brime, starý příteli," řekl Flynn s úsměvem na rtech. "Tady pod tím obvazem toho není moc, co jste si původně přivezl z Carescrie. Máte prakticky nové celé rameno - a pár zubů."

"Sakra, budu moc kousat?"

"Moc mě neštvěte, poručíku. Dal jsem si záležet..." a otočil se, když uslyšel za zády nezřetelné mumlání.

"Je tu pár chlapíků, kteří by s vámi chtěli mluvit, Wilfe. Cítíte se na to?"

"Jestli snesou mou přítomnost..., tak ano," ujistil ho Brim.

"Dobře. Tak pojďte dál."

Roleta u postele se rozhrnula a Brim uviděl Ursise a Barbousse, jak se oba klení od ucha k uchu. "Ale jenom na několik cyklů," varoval je doktor.

Medvěd spiklenecky mrkl na Brima pravým okem (levé měl totiž obvázané). "Rád vás vidím, příteli."

"Já také, Niku. Co se stalo vám dvěma?"

"Áá, nic zvláštního. Dostali jsme jen pár ran," mávl rukou Ursis.

Byli jste perfektní," pochočtával se Brim. "I když mě málem kvůli vám zabili."

"Ale vy jste je dokázal zastavit, poručíku," podotkl Barbousse. "Kdyby se vám to nepovedlo, pravděpodobně bychom už pracovali dnem i nocí v Altnag'ginských ocelárnách."

"Ne všichni...", podotkl Ursis.

"Slyšel jsem," řekl Brim. "Ti bastardi..."

"Vy dva," vmísil se do hovoru Flynn, "jste tu kvůli něčemu důležitému?"

"To ano," připustil Ursis a obrátil se s vážnou tváří k Brimovi. "Chtěl bych Ti za nás oba poděkovat, Wilfe. Chci, abys věděl, že tvoje odvaha se stane v mé zemi legendou." A potřásl mu zdravou rukou.

"Mimochodem," řekl a otočil se k Barbousseovi, "dej to Wilfovi. Našel jsi to ty."

Barbousseova tvář zrudla studem. "Popadl jsem to, když jsme odcházeli z korvety," a vtiskl Brimovi do ruky blaster.

"Chtěl jsem se ho vrátit poručíku Ursisovi, ale on si ho odmítl vzít."

"Rozhodl jsem se, že bude tvůj, Wilfe. Patřil už mému dědovi - muži skvělých mravů. Můžeš ho nosit, Wilfe, a ctít tak jeho památku."

Brim otevřel ústa překvapením. "Já... ó, Vesmíre, Niku," zvolal nadšeně. "Ale to přece nemůžu přijmout."

"Promiň," skočil mu do řeči Flynn, "ale když se začnete hádat, budou muset odejít."

Brim přikývl na uznání porážky a slzy dojetí mu kanuly po tváři. "Děkuji ti, Niku."

"To je v pořádku, příteli Brime. A abych nezapomněl, mám tu pro tebe něco osobního od Bosporuse Gallswothyho." Brim pozvedl obočí. "Od Gallswothyho?"

"Přesně tak," přitakal Ursis. "Jako tvůj nadřízený shromažďoval všechny vzkazy pro tebe a teď ti je posílá."

"A?" zeptal se Brim. "Všechno to budou jistě pracovní záležitosti."

Medvěd se zakřenil a pomalu zakroutil hlavou. "Co jiného by to mohlo být?" zeptal se Brim vzrušeně.

"Tohle!" řekl Ursis a podal Brimovi malou plastickou kartu. "Hard-kopie osobní zprávy z Gimmas Haefdonu."

"Pro mě?" ale já neznám nikoho na Gimmasu. Byl jsem tam jenom dvě noci, než jsme..."

"Hmm," posmutněl Medvěd, "tak to asi bude omyl. Ale nemyslím si to. Čti..."

Brim popadl kartu, otočil ji na světlo - a srdce mu rázem poskočilo až do krku. Byly tam čtyři krátké verše od Sante Eremita. Jejich myšlenka překonala staletí:

Můj oheň mezi hvězdami hoří,

probodávám nepřátele svým kopím,

má síla je rovna deseti mužům,

neboť mé srdce je silné a vše přetrpí.

Dole bylo připsáno: "Gratuluji, Wilfe Brime." A prostý podpis - Margot Effer'wycková.

4.

Uběhly více než dva standardní týdny, než se Brimovo zesláblé tělo zotavilo, ale nakonec nadešel den, kdy ho Flynn propustil z ošetřovny TRUCULENTU. Musel však být stále v klidu, dokud nenabude ztracených sil. Nyní, několik cyklů po rozloučení s doktorem, byl konečně ve své úzké kabině. Nedočkávě přistoupil k lodnímu záznamníku zpráv, kde na něj čekalo osm vzkazů. Pouze jeden byl nadepsán "Effer'wyck, Gimmas Haefdon".

Okamžitě ho převedl na displej, kde se objevily zlatavé kadeře a ustaraný úsměv jeho - Margot. Rozechvěl se po celém těle, když slyšel jejím příjemným hebkým hlasem citovat nadčasové verše Lacerty. Mohla být na svůj hlas pyšná, uvědomil si a přemýšlel, proč si toho nevšiml už dříve.

Záznam skončil příliš brzo. Přehrával si ho znovu a znovu. Natáčel displej, aby ji mohl pozorovat z každického úhlu pohledu. Klidně mohla být vzdálená světelné roky, ale on na ni prostě nemohl přestat myslet.

S povzdechem uložil, vzkaz do svého soukromého záznamníku a nahrál zprávu kapitánky Collingswoodové. Chladný hlas mu vzkazoval, že se má dostavit do její kajuty, až se na to bude cítit. Ihned si u ní objednal schůzku.

Všechny další vzkazy byla osobní přání. Jedinou výjimkou byla krátká noticka od Borodova, která upozorňovala na odkaz v prestižním "Žurnálu Imperiální Flotily". "Je to velice dobrý článek, Wilfe Ansore. Měl bys ho mít založený ve svých nejdůležitějších dokumentech. Je stejně dobrý jako kupa kreditů v kapse, možná ještě víc. (Podepsán) A. A. Borodov."

Žurnál? Brim chvíli zmateně, civěl na zprávu, pak si jej nechal převést na displej. "Charakteristické rysy vysoce prestižních publikací překryly předchozí záznam. Potom se zaměřil na malý odstavec, téměř ztracený v záplavě ostatních zpráv. Bylo to tam spíše k zalepení volného místa z nedostatku jiných atraktivnějších vesmírných událostí, ale BYLO TO TAM !

Gimmas Haefdon (Eoreanské blokádní jednotky) 118/51995. Podporučík Wilf Ansor Brim z Carescrie, který před nedávným ukončil Akademii navigátorů, sloužící nyní pod velením kapitánky Reguly Collingswoodové na L.I.F. TRUCULENT (DD T.83, viz další zprávy v tomto čísle), se vyznamenal v Altnag'ginské oblasti během riskantní akce, která vedla ke zneškodnění korvety řízené Kirschem Valentinem, mladým Ligerských prefektem, který má na svědomí vraždu pěti Imperiálních vojáků.

Jak mu navrhl Borodov, opatrně uschoval tuto zprávičku do soukromého zásobníku. Divné, říkal si. Jak moc pro něj tohle malé uznání znamenalo. Byl jenom outsiderem, protože se dostal do Flotily pouze díky výnosu Lorda Wyrooda. Stačil takový bezvýznamný střípek povzbuzení, aby se už necítil tak osamělý v téhle pustině vysoké honorace.

Začal se raději věnovat psaní odpovědi Margot. Ke svému překvapení zjistil, že to nebude tak snadné. Snímal knihy na displej a zdálo se mu, že žádný verš není vyhovující. Když ke schůzce s kapitánkou chybělo několik cyklů, měl přečtené už dvě knihy. Nakonec usoudil, že by nad tím mohl strávit světelné roky, proto rychle načmáral několik veršů, které ho napadly, připojil krátkou děkovnou noticku a všechno rychle odeslal. Ještě by si to mohl rozmyslet!

Na cestě, ke kapitánce si upravil svůj oděv a vyjel výtahem o pět palub výše. Kapitánka Collingswoodová ho už čekala.

"Posaďte se, Wilfe," řekla Collingswoodová, odpočívající ve svém křesle. Místností se nesla lehká uklidňující melodie. Jednotlivé nástroje se, překrývaly, aby se nakonec vytratily do zvláštního ticha. Domníval se, že slyšel tu samou, melodii už při své první návštěvě u kapitánky. "Naposledy, když jsem vás viděla," pronesla kapitánka a mimoděk

zamrkala očima, "tak vás ta hudba nezaujala,"

Brim se usklíbl. "Zřejmě jsem se o to začal trochu víc zajímat, kapitánko" odpověděl.

"Doktor Flynn říkal, že váš zdravotní stav je uspokojivý," pronesla po chvíli a její tvář zvažněla. "Viděla" jsem Ursise a Barbousse, když vás vynášeli z korvety. Velmi tvrdě jste pracoval na zneškodnění prefekta Valentina a jeho posádky - viditelně jste jim způsobil trochu potíží při svém krátkém pobytu ve Vesmíru."

"Pokoušel jsem se o to, kapitánko," řekl Brim.

Collingswoodová se tiše usmála. "Jsem si jistá, že jste chtěl, poručíku. Ale já potřebuji vědět něco víc o celé akci," prohlásila rozhodně. "Požadují ode mne oficiální vyjádření k celé události, rozumíte?"

Brim cítil, jak mu tepe krev ve spáncích. "Promiňte, kapitánko," znejistěl a zmateně pokračoval, "nerozumím tomu..."

Upíral svůj pohled někam do prázdna, pak polknul. "Pokud si vzpomínám, bylo to takhle. Když jsme byli přepadeni nepřátelskou korvetou..." Celý další metacyklus obrazně vyličil, co viděl na palubě korvety, včetně svých vlastních aktivit.

Kapitánka seděla ve svém křesle, zatímco on mluvil. Přerušovala ho jen občasnými otázkami a ujasňováním jednotlivých detailů. Když skončil, překřížila si nohy, zachmuřila tvář a zpřímila se mu zahleděla do očí. "To je divné," pronesla, "Nikdo se dosud nezmínil o poručíku Amherstovi. Ani o jeho podílu na tomto dobrodružství. Ráda bych věděla, proč?"

Brim zvažněl. V klidu ošetřovny se snažil připravit i na takové otázky. Nyní však byla veškerá jeho jistota ta tam. Vypařila se do prostoru. Netrpělivě si pohrával se záhybem na své tunice. "Dobrá," ozval se náhle a hledal slova pro vyjádření svých myšlenek. "Nemůžu mluvit za ostatní, samozřejmě. Byl jsem sám téměř celou dobu, co jsme byli na palubě korvety, kapitánko."

"Aha," poznamenala Collingswoodová, přičemž si rukou upravovala kadeře svých vlasů. "Nemohl byste mi tedy sdělit nějaké další podrobnosti ohledně údajné nekompetence poručíka Ursise?"

"V jaké souvislosti, kapitánko?" zeptal se Brim opatrně, aniž jí pohlédl do očí,

"... v souvislosti s jeho pokusem předat řízení obchodní lodi RUGGETOS zpátky Mračné Lize," upřesnila svůj dotaz kapitánka a její výraz byl pojednou přísný a chladný.

Brim těžce dýchal. Na okamžik se střetl s jejím pohledem. "V tom případě, kapitánko," řekl klidně, "bych měl pravděpodobně co říci."

"Budete svědčit, poručíku?" zvedla obočí, aniž změnila svůj posez v křesle.

"Kdyby k tomu došlo, kapitánko, můžete si být jistá, že svědčit budu," odpověděl odhodlaně Brim.

Očekával výbuch hněvu. Ona i Amherst byli praví Impériální důstojníci a nikdo jako on, Carescrian z bezvýznamné stanice, nemohl zaujímat nějaká stanoviska v takovéhle situaci. Ať už byla pravda na kterékoliv straně.

Jako kdyby zvažovala svá další slova, Collingswoodová na okamžik hleděla do stropu. Potom se nepochopitelně rozesmála. "Vy jste se dostal na TRUCULENT před velmi krátkou dobou, poručíku Brime, že? Myslím si, že byste si hned na začátku neměl dělat zbytečné nepříjemnosti."

Brim nechápal. "Prosím?"

"Bránit Amhersta takovým způsobem jako vy ..." vysvětlovala kapitánka, "by bylo dost odvážné. Právě jste se však stal opravdovým členem posádky. V rekordně krátké době, poručíku."

Brim mlčel. Stále nevěděl, kam kapitánka míří.

"Pravděpodobně se dohadujete, co s ním hodlám udělat, že, poručíku?" Půjdu tedy přímo k věci. "Jeho role v případě ztráty té obchodní lodi byla pro mne dost nejasná. Nepříjemnosti a utrpení způsobil především vám. Řešení je tedy hlavně na vás."

Brim nevěřícně zakroutil hlavou. "Díky, kapitánko," řekl jenom.

"Nechtěla bych ho zbavit funkce na své lodi," řekla Collingswoodová bez okolků. "Jméno Amherst má ve Flotile pořád zvuk. A taky mu chci dát ještě jednu šanci," usmála se a potřásla hlavou. "Nikdo nikdy neřekl, že život je procházka růžovým sadem, poručíku. Každý má právo na chybu. I přes to, co mohl Amherst způsobit, nechci spáchat politickou sebevraždu tím, že ho vyhodím. Ale pokusím se zajistit, aby už nikdy nebyl v pozici, kdy svým jediným rozhodnutím ohrozí život celé posádky."

Brim přitakal. Alespoň byla kapitánka upřímná.

"A do záznamů vašeho přítele Ursise se nedostane žádná zmínka o Amherstově incidentu." chvíli hleděla na svůj potmělý displej. Potom se zatvářila, jako by už bylo všechno projednáno.

Brim vstal a chystal se k odchodu.

"Vaše zpráva byla prvotřídní. Stejně jako vaše akce, poručíku," dodala nečekaně. "Nepřemýšlel jste už o návratu do služby na můstku?"

"Následující dva dny ještě ne, kapitánko," odpověděl Brim.

"Doktor Flynn to ví nejlépe," ozvala se Collingswoodová a displej se jí začal plnit daty.

Brim teď přemýšlel o své budoucnosti daleko optimističtěji. Dokud bude mít Imperiální Flotila takové kapitány jako byla Regula Collingswoodová, Carescriané mají stále šanci.

Následující dny se zdály být nekonečné. Posádku TRUCULENTU tížily jako velké balvany dvě věci - nejistota příštích okamžiků a nuda. Válečný konflikt okolo nich stále nabýval na síle. Byl stále zřetelnější - Vítězství a porážky. Přesto bylo možné vytušit občasný paprsek naděje mezi těmi hroznými a neradostnými zprávami přicházejícími z komunikační sítě interCOMMu.

K Brimově velkému údivu vyvolala jeho krátká odpověď na Margotinu zprávu živou korespondenci. Během dlouhých nudných metacyklů, kdy na ni neustále myslel, to byla jeho jediná veselá a milá vzpomínka. Koneckonců bylo to mnohem víc, než mohl očekávat. Margot byla zasnoubená s někým jiným a přitom ještě byla vznešeného původu. Velmi vznešeného původu. A její vojenská hodnost byla také mnohem vyšší než jeho. Co víc mohl očekávat? Někdy ho toto logické zdůvodnění uklidňovalo. Někdy zase ne.

Další věc, která ho dráždila a kterou nemohl přenést přes srdce, byla osoba barona Rogana LaKarna. Zapůsobilo na něj velmi bolestně, když si v nabídce aktualit přečetl následující zprávu:

Princezna Margot Effer'wycková a kapitán Ctihodný Baron Rogan LaKarn tráví své chvíle společně v avalonském Courtland Plaza nedaleko Imperiálního zámku. Přestože jsou spolu již dva roky zasnoubeni, odložili svou svatbu kvůli činnosti na obranu Impéria před vnějšími nepřáteli.

Při pohledu na ně, jak se drží za ruce ve skvostné zahradě, se mu sevřelo hrdlo úzkostí. Zatnul pěsti a cítil, jak mu rudne tvář. Přitom doufal, že nikdo v důstojnické jídelně si nepovšimne jeho bezmocného vzteku. On, Carescrian, a snaží se získat přízeň ženy z rodu Effer'wyck. Jak by se to asi každému zdálo směšné.

V soukromí své kajuty se pak smál sám sobě. Jak byl pošetilý! Nemohl si přece dělat vůbec žádné nároky na její osobu. Tu noc, kdy neklidně podřimoval, byla jeho mysl naplněna tajuplnými, divoce erotickými sny. Spatřil ji v jemné, průzračné mlze, jak na něj mává. Ale když ji dostihl a dotkl se jí, zjevil se odněkud Rogan LaKarn. Brim se probudil ve své úzké kajutě, sám, zpocený a vyčerpaný. Proklínal pak neustálé hučení generátorů, které mu nedovolovalo opět usnout.

Ve špatné náladě se oblékl a vydal se na můstek, kde raději učil Jubala Theadu základům navigace. Tenhle druh odreagování byl rozhodně příjemnější, než bojovat s vlastní představivostí.

V následujících třech měsících Collingswoodová svým agresivním pojetím blokády připravila posádce TRUCULENTU perné chvílky. Prostor kolem Altnag'ginského komplexu na Traxu byl živou křížovatkou obchodní činnosti Mračné Ligy. Vždycky se našla nějaká nepřátelská loď, která se snažila uniknout. Trup TRUCULENTU trpěl v místech poškození, kterých bylo s přibývajícím léty ve službě Flotily víc a víc. O jeho údržbu se starali Ursis s Borodovem. Flynn podobně ošetřoval zraněné a tlumil neskutečnou únavu, která doléhala na každého člena posádky. A přitom odpočinek nepřipadal v úvahu, protože Imperiální lodě byly rozestavěny v široké formaci, kdy každá z nich monitorovala obrovskou oblast Vesmíru. Každý si byl vědom slibu Trianniku, že zničí Imperiální Flotilu do posledního člena posádky.

Jenom rostoucí úspěšnost bojových operací zvedala posádce TRUCULENTU sebevědomí. Collingswoodová byla mimořádný strateg a její kořist putovala k Avalonu velmi často. Jenže tím zase oslabovala počet členů posádky. Každý však mlčel, neboť mu přibývaly na kontu Imperiální kredity a Brim dokonce jednoho dne zjistil, že jeho dluh vůči Impériu je splacen.

Následoval bouřlivý měsíc zběsilých bojů a zničujících útrap. TRUCULENT byl vážně poškozen. Méně důležité mechanismy už dávno nefungovaly a hlavní zařízení pracovala jen zázrakem. Brim shlížel ze své pozice na můstku na ozbrojené paluby lodí a přemýšlel, jestli si planety Imperiálního společenství uvědomují, jaké úsilí představuje udržení Trianické Flotily v jejích hranicích před expanzí do Imperiálních "vod". Část jeho mysli doufala, že ano. Větší část však pochybovala o tom, zda mnozí politici vůbec vědí, o co tu vůbec jde.

Konečně dokázal Borodov přesvědčit své sodeskayanské nadřízené na Admirálitě, že TRUCULENT už nemůže být dále opravován za provozu, sváďet přitom bitvy a ještě v nich vítězit. Sektor letových operací se určil poslat za něj náhradu. A bylo už téměř pozdě. Na cestě domů selhal třikrát automatický kontrolní systém a zahálil vnitřek lodi do oblaků kyselé páry a deště jisker. Zdecimovaná posádka úspěšně zakončila své poslání a dostala prakticky ruinu lodi do mateřského přístavu.

Tak či onak, dokázali to, zbývalo už jen přistát. Gimmas Haefdon vypadal v hyperscreenech jako poměrně velký disk, když Brim náhle uslyšel, že Motory běží naprázdno. Společně s Theadou zaujali pozorovatelské stanoviště, zatímco Gallsworthy s Fourierovou řídili přiblížování. "Můžete nás navést na přistání, poručíku Gallsworthy," řekla kapitánka. Její hlas se tupě odrazil od kovových stěn.

"Jo, kapitánko," zabručel Gallsworthy. Náhle Brim uslyšel vzdálený poplašný signál.

"S touhle zatracenou kraksnou je amen," ozval se Gallsworthy.

"Myslím, že amen může být taky s námi všemi," podotkla Collingswoodová.

"Motor deaktivován," hlásil Borodov.

"Klapky Motoru uzavřeny," přidal se Ursis.

"Světelná rychlost 0.0," zvolala Fourierová ve chvíli, kdy Gandomův Ve efekt rozzářil signalizační kontrolky a displej přestal zobrazovat data. Postupně se obrazovka vyčistila, jak aktivace Motoru klesla pod kritickou hodnotu.

Applewood kontaktoval Přiblížovací systém Gimmas Haefdonu. Během několika metacyklů bylo vyklizeno stanoviště v Zelené zóně na Lox'Sands. Provoz v této oblasti byl mizivý, takže přistání mohlo proběhnout bez problémů.

Trochu netrpělivě čekal Brim, až TRUCULENT prorazí hradbu zatažených mraků. Dosud jediné, co šlo vidět, byly pravidelné záblesky majáku nebo příležitostná záře světelných KA'PPA bójí. Hluk generátorů vystřídalo kolísavé vrčení. Gallsworthy zamířil k přístavišti. Signální světla lodi protnula šedavou mlhu. Minuli siluety nákladních jeřábů, z

nichž visely rozežlané rampouchy.

Když se dostali na přistávací hladinu, Brim pátravě sledoval navigační lampy na vyvýšené hrázi, které vytvářely obrazec velkého kruhu. Na Gimmas Haefdonu totiž obloha a země splývaly v jednotitou vrstvu zahalenou do mlhy a mraků. Jenom občas se přehnal vítr, rozerval tento závoj a odhalil neklidnou hladinu oceánu.

Ještě jeden obrat Generátory opět zahučely. Brim viděl, že klouzali souběžně s hrázi. Pod nimi se o gigantický val tříštily vlny s ledovou pěnou. Oči oslepovaly záblesky signálního majáku, které jim ukazovaly cestu do ústí Eoreanské sekce. Za budovami překladiště se vynořily z mlhy KA'PPA stožáry.

Fourierová na kontrolním stanovišti změnila ještě jednou kurs. Po chvíli TRUCULENT zakotvil nad jedním z gravitačních bazénů. Brim pocítil nevolnost v žaludeční krajině. Těžké nosníky a kotvící lana pevně upoutaly trup lodi, aby se nekymácel. Gallsworthy dal zvednutím ruky pokyn k vypnutí generátorů. Nezvyklé ticho po šesti měsících válčení bylo téměř nepřírozené. Z můstku se ozval uvolněný výkřik; "Hurá!" Potom znovu a znovu. Za chvíli celá loď ožila prudkým záchvatem nadšení. Dokonce i normálně rezervovaná Collingswoodová si potřásla rukou s Gallsworthym.

Theada blahopřál Brimovi. "Dokázali jsme to!" Radostně křičel. "Opravdu jsme to dokázali!"

"Jo!" vydechl Brim s úlevou. Na několik týdnů měl jistotu, že bude naživu. Byl to podivný pocit, když přistáli.

TRUCULENT byl opět doma.

V příhodnou chvíli opustil Brim hlučné veselí na můstku. Tradiční oslava šťastného návratu byla uspořádána v důstojnické jídelně, ale podle válečného řádu se jí členové posádky mohli zúčastnit až po konzultaci se zástupcem Kontrolní komise. A Brim přišel na řadu až jako poslední z důstojníků. Vyhlížel z hyperscreenu na šedivou krajinu, pokrytou vrstvou namrzlého sněhu. Ten odklízelo z hlavní přístupové komunikace speciální pluhové vozidlo velitele přístavu. Další stály nedaleko vlnolamu. Pod můstkem spatřil skupinu přístavních dělníků, jak v ostrém větru postupují směrem k lodi. Jednomu z nich se prudkým závanem větru uvolnil pramen žlutých vlasů zpod ušanky. Brim se pousmál. V těchto dnech mu všechno připomínalo jeho - Margot Effer'wyck.

Uplynuly téměř tři metacykly, než byl připuštěn ke konzultaci - a to ještě v Amherstově kajutě. Než zaklepal na dveře, přešel mu úzkostí mráz po zádech.

"Pojďte dál!" ozval se zevnitř rozhodný hlas. Brim strnul. Kde jen ten hlas už slyšel. Srdce mu prudce bušilo.

"Áá, Wilf Brim," zvolala Margot Effer'wyck, zatímco si upravovala své blond vlasy. "Toho nejlepššího jsem si nechala nakonec."

Na okamžik se zastavil ve dveřích, když cítil, jak se mu do tváře hrne krev. Dech se mu zrychlil a ušní boltce zrudly. Cítil se zase jako nezbedný školák. Jenže ona byla krásnější, než si ji ve skutečnosti dokázal vůbec představit.

"M-Margot!" Zakoktal, potom jeho oči sklouzly na insignie na Margotině rameni. "Chtěl jsem říct, poručíku!"

Příjemně se usmála. "To je v pořádku, Wilfe," řekla. "Ale pojdte už dál a nestůjte ve dveřích, ať můžeme začít tu konzultaci. Nebo se na oslavu nikdy nedostaneme."

Ta slova ho přiměla pohnout se z místa. "Promiňte," řekl a na tváři se mu objevil neznatelný úsměv. Pomalu zakroutil hlavou. "Nikdy bych vás tu neočekával."

"Některé lodi vozí zvláštní náklady, Wilfe," odpověděla tajuplně.

Brim se zadíval na její ruce, jemné a pečlivě ošetřované, když zasedla ke klávesnici komunikátoru. Ze vzdálené důstojnické jídelny se ozýval halas veselí. "Díky," to bylo jediné slovo, na které se zmohl. Byla až neskutečně půvabná. Chvilí na to už ztratil pojem o čase, když Margot zkoušela jeho profesionální dovednosti. Téměř mu to vzalo dech. Nejprve byl překvapen a později fascinován jejími dokonalými znalostmi vojenské technologie, zvláště mechaniky hvězdných letů. Kladla otázky tak, že problém, o němž hovořili se prolínal do dalších oborů. Přinutila ho vysvětlovat maličkosti, které on považoval za nepodstatné. Avšak právě na nich ona stavěla svou konzultaci.

"Wilfe, spouštěcí mechanismus, který jste viděl v centrálním globu korvety byl jenom v horním palebním sále, nebo v obou?"

"Myslím, že v obou," odpověděl.

"Byly tedy oba dva stejného typu?" zkoumavě si ho prohlížela. "Mohly být oba kanóny řízeny z jednoho palebného sálu, když druhý byl uzavřený?"

Na chvíli se zamyslel. "Ano," odpověděl konečně, "protože kabely vedly do obou sálů."

Každé slovo, které pronesla mělo svou váhu. Nikdy nepotkal někoho takového, jako byla Margot - krásná žena a přitom úžasně talentovaná. Když skončila, cítil se psychicky dost vyčerpaný. Hovořili spolu bez přestávky téměř tři metacykly.

"Máte výbornou paměť, Wilfe Brime," řekla a bylo znát, že i její hlas ovládá únava.

"A ta mi poskytla mnoho důležitých informací při studiu."

Nenuceně se usmála. "Myslím, že teď bych si zasloužila nějakou odměnu v podobě meemu z vaší oslavy, nemyslíte?"

"Skvěle," odvětil Brim, když tu mu přišla na mysl jiná slova, šibalsky se usmál a zarecitoval: "O, má drahá znavená Lady Geraldino. Modlím se, ať pijete naše věčně křišťálové víno." Přitom dramaticky gestikuloval rukama.

Margot na okamžik zavřela oči. Pak se jí tvář rozjasnila radostí. Ukázala na něj prstem, a pronesla: "Ó, to je víno ctnostné síly. Má matka dostala ho od lesní víly. - To bylo něco z Leolineovy "Stříbrné lampy", že? Ještě mě uvedete do rozpaků, Wilfe Brime. Vždyť jste vybral jednu z nejhorších básní v celém Vesmíru." Oba se uvolněně zasmáli.

Margot deaktivovala Amherstův komunikátor, načež se oba vydali do důstojnické jídelny.

Na večírek přišli pozdě. Mnozí z důstojníků už přecházeli na jiné lodě, rozestě kolem základny. Nevyčerpané zásoby TRUCULENTU se stanou cílem nájezdu oslavenců v dalším kole. Jidelna však byla stále zaplněná. Frenetický výbuch radosti se změnil na pohodlnou konverzaci a cinkání pohárů. Světla pohasla, jen tu a tam v přítomnosti posedávaly páry, které chtěly mít soukromí. Shromáždění Medvěďů bylo až na konci jídelny. Ursis mu pokynul a dál se věnoval společnosti krásky, která z něj nespustila oči. Dvě ženy živě gestikulovaly s Borodovem, zatímco mnohé další si připíjely po sodeskayanském způsobu. "Na sněh a led, na Sodeskayu musíme jet!"

Margot přešla k Borodovovi. "Miláček všech, náš milý starý Médě," zasmála se.

Brim dodal: "Nevěděl jsem, že u Flotily slouží tolik žen."

"Hodně z nich přijelo z Lo'Sodeskayi," připomněla Margot, když jí pomáhal usednout do jednoho z křesel u stolu.

"Medvědi se bez nich prostě neobejdou."

"Váš logo'meem, poručíku," řekl stevard Grimsby, vynořivši se odněkud ze stínu.

Brim překvapeně hleděl na stevarda ve starodávném úboru, jak staví na stůl dvě číše. "Neobjednal jsem..." protestoval

Brim. Přitom se jeho oči střetly s jejími a oba hlasitě vyprskli smíchy.

"Hmm, dobrá značka," řekla, když Grimsby doplnil její sklenici.

"Díky, madam," poděkoval Grimsby. Dolil sklenici i Brimovi. "Můj kompliment, poručíku Brime. Mohu pouze souhlasit s princeznou Effer'wyck. Tahle značka je tu schovaná pro zvláštní příležitosti."

Margot pozvedla číši. "Na TEBE, Wilfe," řekla Margot a zasněně se na něho podívala. "A taky na starý TRUCULENT a na to, aby se Nergol Triannic zhroutil do černé díry."

Sklenice zacinkaly. "Bojoval bych klidně s tuctem Nergol Trianniků, kdybys mi slíbila, že... budeš dělat konzultaci vždycky TY." Brim se odhodlal oslovovat princeznu stejně a kupodivu to přijala.

Logo'meem pálil v hrdle jako oheň. Nikdy nepoznal tak lahodnou chuť.

"Jeden Nergol Triannic na válku úplně stačí," posmutněla Margot.

Jak měly další metacykly, povídali si o poezii, Gimmasu a nekonečných služebních hlídkách. Měla jasnou představu o téhle válce a v době, kdy se Grimsby objevil s další láhví toho samého logo'meemu, Brim už věděl, že její záhadné Technologické oddělení bylo připraveno dokonale zničit protivníka, že baron LaKarn nenalézá cestu na Gimmas tak často, jak by si ona přála a dokonce, že její pracovní povinnosti jí znemožňují plnohodnotný milostný život.

Brim na poslední poznámku nereagoval. Ale v hloubi duše si přál, aby právě on mohl uspokojit její nesplněné touhy a představy.

Zbožňoval její oválnou tvář, blondaté kadeře jejích vlasů, krásné oči - teď už příjemně unavené účinky meemu. Snažil se zjistit všechno možné o jejím životě, rodině, láskách. Mluvila uvolněně, bez zábran vzpomínala na milostné plotky před válkou. Brim se usmíval, ale její slova mu nějak trpěla v uších.

Náhle její pohled přelétl celou jídelnu. Brim se otočil. Kromě Grimsbyho nevтіravé přítomnosti byli sami. Margot mrkla na hodinky a zavřela oči, "Ó, Vesmíre," zašeptala. "Wilfe, za necelých pět metacyklů mám zase službu. Musím už jít!"

Dotkla se jeho ruky, jejich žhavé pohledy se na okamžik střetly, "Díky za báječné zpřjemnění mého nudného služebního dne."

Když ji Brim pomáhal obléci plášť, marně lovil v paměti nějaké vhodné verše. "Všechno co ti chce teď říci, jsou má vlastní slova. A já ti musím říct, že... tenhle večer mi pomohl překonat některé... těžké chvíle mého života." Na chvíli stáli těsně vedle sebe a on cítil její zrychlený dech. Vycítil, že její pečlivý profesionální odstup najednou zmizel.

Potom se odněkud zjevil Grimsby. Tentokrát s Brimovým pláštěm. Kouzlo toho krátkého okamžiku zmizelo. "D-děkuji vám, Grimsby," zakoktal Carescrian a zmateně se díval na malého muže.

"Ano, poručíku," přitakal stevard s milým úsměvem. "Princezna je skvělá, nemyslíte?" zasalutoval a odkráčel do šera místnosti.

Margot se na něj šibalsky usmívala. "Ten náš starý Vesmír má své kouzlo - a Grimsby je jeho součástí."

"Stejně jako TY, Margot," zašeptal Brim, když ji doprovázel.

"Co jsi říkal?"

"Nic," odvětil Brim. "Jenom jsem se loučil s Grimsbym."

Venku už ustával vítr, ale mráz nepovolil. Kráčeli po namrzlé hrázi. V mléčné mlze nedaleko vlnolamu zahlédli sněžný pluh. Zastavil, aby mohla princezna Margot nastoupit.

"Jsem ráda, že jsem tě zařadila na konzultacích jako posledního, Wilfe," pronesla zadýchaně.

"Tos zařídila ty?"

"To je profesionální tajemství. Ovšem kdybych od tebe nezískala ty informace o korvetě Mračné Ligy, mohli jsme spolu strávit mnohem více metacyklů."

Brim se rozpačitě zadíval na špičky svých bot. "Hmm. Já bych se nikdy neodvážil tě pozvat ani na drink." Zavrtěl nevěřící hlavou. "Tolik důstojníků musí po tobě toužit..."

Dala mu prst na ústa. "Vesmír nemá tolik Wilfů Brimů. Výběr mých přátel nech laskavě na mě."

"Dobře," souhlasil Brim potěšen. Sněhové vločky v husté vrstvě pokrývaly jeho plášť a leskly se ve světle signálních lamp. Otevřel dveře sněžného pluhu.

Margot vklouzla na sedadlo - ještě jednou se na něho zadívala. "Není tady moc lidí, kteří jsou schopni recitovat poezii na počkání. Takže - už nejsi cizinec, Wilfe." Než zavřela, dodala ještě: "Doufám, že se brzy uvidíme."

"Slibuji," řekl Brim.

Motor zavyl ve vyšších otáčkách a setřásl tak sněh z kapoty vozidla. Dálková světla se zařízla do mlhy. Brim jen tiše stál a sledoval pluh, dokud nezmizel za záďí lodi. Byla to opravdová princezna. Ale to už mu teď mohlo být jedno.

Dnešní noc pro něj ještě zdaleka neskončila. Neklidně se převaloval na svém kavalci a jeho myšlenky se neodbytně vracely k Margot, k její kráse, která je pro něj stále nedotknutelná. Ale tentokrát si ani jednou nevzpomněl na barona LaKarna. Spánek nepřicházel. Ležel proto jenom tak, s pohledem upřeným na strop a snažil přesvědčit sám sebe, že jeho nečekané přátelství s překrásnou šlechtičnou se zrodilo jen díky shodě profesionálních zájmů.

Alespoň bude mít dobrý důvod, aby se mohl s princeznou spojit i z těch nejvzdálenějších končin Galaxie. Náhle podlehl hlubokému spánku. Ale ten trval pouze do časných ranních hodin. Pouhých deset metacyklů. Potom ho vzbudila zvonkohra. V zásobníku zpráv měl totiž jednu, která oznamovala schůzi důstojníků v jídelně, a to za dvacet metacyklů. Ospalými pohyby si oblékal uniformu. "Profesní zájmy," napadlo ho, když si leštil boty. Před zrcadlem si přičísł rozcuchané vlasy. Co může člověk dělat s královským majestátem, když pochází z chudé Carescrie? Ušklíbl se. Dneska musí improvizovat, protože tak ospalý, jak byl, nedokázal vůbec přemýšlet.

"Zdržím vás jenom chvíli," ozval se hlas kapitánky Collinswoodové z čela stolu. "Vím, že každý z vás se teď přednostně stará o své vlastní zájmy..." Některé tváře zčervenaly. "... stejně jako já."

Kolem stolu se rozběhla vlna hlasitého lomozu, přerušovaného různými výkřiky. Brim se díval do stolu, dokud lomoz neutichl. Nik seděl po jeho pravici, oblečený do své nezvyklé parády. Ostruhu jedné ze svých bot měl zaklesnutou do opěradla křesla, ruce sepnuté v pase.

Na opačné straně stolu, čelem ke Collingswoodové seděl netečně Amherst a po jeho levici Gallsworthy, věčně uskrávající nějaký drink. Vedle něj, nejbližší ke dveřím seděla Sophia Pymová. Její sytě nachové oči se dívaly někam daleko do prázdna.

"Na naší lodi musí být provedeny nezbytné opravy, to jistě víte?" pokračovala Collingswoodová. "Prý se budou snažit dát loď úplně do pořádku." Její řeč přerušily souhlasné výkřiky. "Tentokrát... tentokrát jsem byla ujištěna, že v přístavu strávíme celý jeden měsíc - počínaje dnešním dnem. Přípravy na odlet začnou až po uplynutí této doby."

Po této poznámce jídelna explodovala nadšením a bouřlivým potleskem. Nik se opřel pěstmi o stůl, tesáky se mu leskly jako diamanty. Fourierová a Pymová se radostně objímaly, zatímco Borodov šťouchal loktem Flynnna do jeho husté kožešiny na předloktí. Jenom Gallsworthy vypadal nezúčastněně. Po tváři mu přelétl závan melancholie.

Collingswoodová potom zaznamenala prezentaci, dokončila nezbytné hlášení Přístavní komisi a přečetla oficiální prohlášení Flotily. Jeden z nich se měl přihlásit jako dobrovolník na speciální misi na nějakou zapadlou výspu Galaxie. Jenomže Brim v záplavě nadšení přeslechl podrobné informace, a taky se mu protivilo slovo dobrovolník. Bylo to něco ohledně obřího válečného křižníku PROSPEROUS, pokud mu paměť dobře sloužila. Loď tohoto jména patřila k nejrychlejším v celé Flotile. Ale nikdo neměl zájem zúčastnit se nějaké nebezpečné akce, když zrovna dostali volno. Brim se natlačil do davu u dveří. Dorazil do své kajuty, usadil se před komunikátorem a nahlásil plán střídání hlídek na TRUCULENTU základně. Pak opatrně sejmul jeden z osobních transponderů, zaznamenal jeho sériové číslo, nastavil ho na jeden standardní měsíc a rychle spolkl.

"Nahráno a přezkoušeno, poručíku Brime," ozval se komunikátor. "Zůstaneme v kontaktu, pokud to bude nutné."

Během metacyklu byl zase zpátky na můstku a pozoroval silný širokorozchodný tahač, který se vynořil z mlhy a táhl jejich válečnou loď k opravářskému bazénu. Collingswoodová odjela nejméně na dva týdny na opravářskou základnu, a tak téměř všichni ostatní důstojníci z lodi zmizeli. Zůstal jenom Ursis, aby odstavil centrální gravitační generátor - přestože měl naplánováno, že odjede s Borodovem.

Tahač zamířil směrem k zářicímu bazénu, kterého si Brim všiml hned na počátku svého pobytu na Gimmas Haefdon. Občas spatřil skupinky teple oděných přístavních dělníků, kteří jim mávali.

Nakonec TRUCULENT odstavili na bazén nedaleko lesa

KA'PPA stožárů. Tady byl přepojen hlavní zdroj energie na přídavná zařízení, aby bylo možné zkontrolovat logické obvody lodi.

Ursis dezaktivoval hlavní generátor teprve tehdy, až se na palubě lodi objevily skupinky inženýrů a techniků.

"Musím se rozloučit, Wilfe Ansore," řekl Ursis skřipavým hlasem.

"Zůstal bych, ale jistě chápeš, že už tu nemám co na práci. "Temný sníh a namrzlé lampy kývají na staré Medvědy a Medvíďata v jeskyních na Velké plošině. To říká naše stará moudrost," dodal ještě.

Brim se usmál a poplácal ho po rameni. "Myslím, že rozumím, Niku. Děkuju za společnost."

Ursis se uklonil. "Kromě toho, Borodov a já máme... řekněme pocit, že nebudeš mít o společnost nouzi. Pokud nás minulou noc neklamaly oči."

"Minulou noc?"

Medvěd se hlasitě rozesmál a díval se přitom hyperscreenem ven. Kývnul směrem k vlnolamu, kde se pohyboval sněžný pluh, řízený elegantním řidičem. "To je Borodov," vycenil své tesáky. "Musíme o tom ještě dál mluvit?" Stiskl Brimovi ruku. "Bav se dobře s princeznou Effer'wyckovou, milý příteli. Mezi Medvědy je známá jako příjemná spolkebnice - i přes svůj královský původ." Potom se rozloučil a odešel. Za několik cyklů ho Brim viděl, jak spěchá po hrázi k čekajícímu pluhu, přičemž jeho stopy sledovalo šest objemných zavazadel.

Brzy potom pohltil Borodovův pluh nový příval sněhové vánice. Můstek TRUCULENTU byl plný hlasitého hovoru inženýrů a techniků, proto Brim odešel do klidnějšího prostředí své kajuty.

Protože momentálně neměl co na práci, zatoulal se v myšlenkách opět k Margot a ke slibu, který jí dal. Zamračil se.

Hmm, vlastně proč ne?! Odhodlaně sáhl po komunikátoru - pak zavrtěl hlavou. Najednou si nebyl jist sám sebou.

Večírek po konzultaci, to bylo něco jiného, jenže teď mu chyběla záminka k rozhovoru. Co by jí měl říct? Nemohl ji přece jen tak pozvat na jejich gravitační bazén a o zbytku Gimmas Haefdonu neměl ani ponětí. Copak věděl jak a kde se baví princezna?

Zasmál se. O to se vůbec nemusí starat, protože tohle bude vědět Margot sama nejlíp, vždyť prožila na zdejší základně nějaký ten rok.

Sebral odvahu podruhé a aktivoval COMM. Po chvilce bezpečnostních prověrek se její tvář objevila na displeji.

"Wilfe," řekla a upravovala si pramen neposlušných vlasů, "to je od tebe milé. Doufala jsem, že se brzy ozveš."

Vřelost jejích slov ho mile překvapila a on se zatvářil jako nezkušený školáček. Usmál se. "Také jsem doufal, jenže teď nevím, co říct dál..."

Margot se zasmála. "Hmm, možná, že ti nějak pomůžu. Na co jsi myslel?"

"Vlastně..., myslím jsem na tebe," odpověděl po pravdě Brim

"Nóó," protáhla Margot zamyšleně, "tak to je dobře, že jsi zavolał."

"Taky si myslím," dodal povzbuzený Brim. "A možná bys mohla navrhnout, jak strávit dnešní večer,

Margot se znovu usmála. Její oči zazářily probuzeným zájmem. "To nebude obtížné. Mohl bys mě třeba pozvat na večeři. To bych opravdu neodmítla. I po večeři bych měla čas..." dodala a sklopila oči.

Brimovi se prudce rozbušilo srdce, "Vesmíre," zajasal, "to by bylo skvělé. Ale vůbec nevím, kam tě pozvat," řekl provinile.

"Aha," zvažněla Margot. "No, pokud bych byla opravdu pozvaná, tak bych se o něco postarala, včetně dopravy."

Brim se ulehčeně zasmál. "Myslím jsem, že bychom mohli použít transportní most..."

"Na procházku venku je trochu zima, ne?" odporovala Margot. "Ale stejně jsem ještě nebyla pozvána."

"Takže - měla bys dnes večer čas?" zeptal se napjatě Brim.

"Hmm, volno mám."

"Mohla bys...?"

"Wilfe, slibuji, ale už se nevyptávej."

"Vesmíre!"

"Vyzvednu si tě po třetí směně. Vyhovuje ti to tak? zeptala se.

"Opravný bazén 581," a snažil se nedat příliš najevo své obrovské nadšení,

"Vím. A už se těším." Pak se její obraz rozplynul.

Brim nevěřícně vrtěl hlavou. Splnilo se mu něco, co by ještě před několika dny označil za čirou fantazii.

Přesně po skončení třetí směny Brim opatrně přecházel po zledovatělé hrázi opravného bazénu. Netrpělivě se rozhlížel na všechny strany. Padal jemný sníh a snad poprvé na Gimmas Haefdonu zažil, že přestal foukat věčný vítr.

Margot měla menší zpoždění. Brim se nejméně tisíckrát podíval na hodinky, než ostrá světla ozářila dolní cestu. Za okamžik už její sněžný pluh zastavil na parkovišti.

"Máš hlad? zeptala se, když usedal na sedadlo vedle ní.

Přikývl. Kapuci svého pláště měla Margot přehozenou přes ramena. Vypadala unaveně, ale zároveň i spokojeně. Brim cítil, jak se mu zrychluje dech. "Kam mě vezeš? zeptal se ve vši nevinnosti.

Zadívala se na něj. "Na mé nejoblíbenější místo. Myslím, že se ti bude líbit. A není to daleko odsud." Zakrátko odbočili z hlavní cesty a stoupali po úzké cestě, nyní zaváté čerstvou vrstvou sněhu. Po obou jejích stranách se vzpínaly starověké stromy a vytvářely tak klikatou přírodní zeď. Také na nich ležel sníh. Vyvolával tak smutnou vzpomínku na horká léta, která zkomírající hvězda Gimmasu nemohla už dávno přinést.

"Určitě to musí být nádherné místo," pronesl Brim. Díval se přitom ven na kouzelnou hru stínů.

"Stále má svůj půvab, Wilfe," řekla tiše. "Přesvědčíš se o tom sám," Usmála se... "Duch jež divokou harfu času ožíví je mocný a silný. Pak z vetkané harmonie ozve se tón zvonivý.

Propluli přes zdobenou kovovou bránu tvořící široký oblouk. Velké lucerny v jeho středu osvětlovaly dlažební kostky nádvoří. Margot zastavila stroj před kamennou budovou obloženou velkými dřevěnými trámy. Na vstupních dveřích, těsně pod řetězovým kruhem byl do dřeva vyřezán nápis HOSTINEC U MOŘSKÉ PANNY, POSTAVENO r. 51 690".

Téměř před třemi sty dlouhými gimmadeonskými léty.

"Vesmíre!" zašeptal Brim, když pohlédl na doškovou střechu a vysoké kamenné komíny. Dřevěné trámy se objevovaly všude, kde to jen bylo možné, a na nich byly vyřezány podivné reliéfy zvířat a ptáků. Průhledná okénka v prvním patře vyzářovala pohodu do okolní temnoty. Tu a tam pronikl ven záblesk ostrého světla.

"Co ty na to?" zeptala se Margot jemně. Její hlas se téměř ztrácel v tichu komfortní kabiny. Brim jenom přikývl v němém úžasu. "Počkej, až uvidíš interiér," usmála se. Brim nevěřícně zakroutil hlavou. Otevřel dveře a vystoupil do studeného vzduchu, ostře vonícího páleným dřevem. Sníh mu tančil po tvářích a ihned roztával. Margot také vystoupila. Na chvíli poryv větru rozevřel její plášť a odhalil tak krásné štíhlé nohy pod minisukní. Brim se zhluboka nadechl. Potom se plášť vrátil do původní polohy. Margot na něj spiklenecky zamrkala. "Cos tomu říkal?" zeptala se a v očích se jí zajiskřilo.

Brimova tvář zrudla. Děkoval Vesmíru, že venku je tma. "Omlouvám se za svůj všetečný pohled," zamumlal omluvně.

"Hmm. Tak to beru jako kompliment," řekla a usmála se. "Dlouhé nohy mám od narození." Pak se vydala ke vchodu do

domu. Brim ji rychle následoval.

Předešel ji a otevřel masivní dřevěné dveře na velkých pantech. Tiše se otevřely, ale nikde nebyl žádný servomechanismus. V takovém místě by to působilo velice divně.

Vstoupili a ostrá vůně dřeva a kouře z krbu je ovanula mnohem silněji. Tady na Gimmas Haefondu to byl nebyvalý luxus, vždyť poslední lesy byly vymýceny před více než sto lety. Stáli v tmavé místnosti s nízkým dřevěným stropem. Blikající lampička jemně osvětlovala vyleštěný nábytek a její světlo vytvářelo odlesky na podlaze. Ze stínu se vynořili lokajové v bohatě zdobených fracích a pomáhali svléci princezně a Brimovi pláště. Pak se ztratili v menších dveřích, vedoucích zřejmě do šatny.

"Dobrý večer, princezno Effer'wycková, poručíku Brime," ozval se ze stínu měkký hlas. "Jsme velice potěšeni, že jste si vybrali náš podnik." Brim se zachmuřeně obrátil k mluvčímu.

Stejně jako lokajové i stevard měl oblečený dlouhý černý frak s mnoha zlatými prýmkami a knoflíky. Brima udivily jeho dlouhé kudrnaté vlasy, které mu padaly až na ramena. Lesknoucí se boty doplňovaly zlaté ostruhy. Mluvil zvláštním úslušným způsobem, ze kterého nebylo možné vyčíst, co si doopravdy myslí. Choval se přesně tak, jak to od něho lidé očekávali.

Brim tiše přikývl, když stevard nabídl Margot rámě. To místo ho nějak zneklidňovalo. Nedokázal však určit čím. Měl pocit, že to hodně souvisí s jeho carescrianským původem.

Následoval je jedněmi z dveří do větší místnosti se zajímavě zdobenými trámy. Po obvodu místnosti byly na hustých perských kobercích rozestaveny stoly. Tu a tam Brim zahlédl výložky vysokých důstojníků Flotily. Uprostřed místnosti hrálo osm hudebníků uklidňující melodii. Odkud ji jen Brim znal? Možná z kajuty kapitánky Collingswoodové. Na chvíli se oddal těmto lahodným tónům. Jiný druh poezie, pomyslel si. Měl by se o hudbu víc zajímat - pokud přežije válku.

Náhle se vynořila v jeho mysli panovačná tvář prefekta Valentina. Zatnul zuby. Než bude moci v klidu žít, musí se vypořádat s takovými ďábelskými zukeedy jako byl on. Dnes večer pro něj však existovala jenom Margot. A on se o ní nehodlal s nikým dělit. Natož s Ligery.

Tichá hudba podmanivě dotvářela pohodu při intimní konverzaci a cinkání pohárů. Na vzdáleném konci místnosti plála v krbu dřevěná polena - nebo spíše jejich napodobeniny. Delikátní vůně koření, drahých parfémů, meemu, tabáku Hogge'poa a hořícího dřeva působilo na Brima velice silně. Nějak tomu pořád nemohl uvěřit.

Stevard uvedl Margot k vysokému starodávnému křeslu u stolu blízko krbu. Brim mimoděk postřehl, že všechny stoly byly uspořádány tak, aby návštěvníci viděli na krb. Když oba usedli, Brim si v odlescích ohně zpytavě prohlížel Margotinu milou tvář, její kypřé rudé rty a ospalé oči. Byla úžasná.

"Jsi nějak zamklý, Wilfe," řekla ustaraně,

"Stalo se něco?"

"Ne," odpověděl Brim omráčeně. "Vůbec nic se nestalo. Nikdy před tím mi nic tak nevycházelo jako dnešního dne."

"To je dobře," odvětila Margot. Zavřela oči a ponořila se do měkkého křesla. "Mě se tu taky strašně líbí," usmála se.

"Všichni, jež objevují věci již známé, ať otevrou oči, aby mohli prohlédnout."

Brim přikývl a dodal: "Neboť pro život vždy smysl máme, i když jej zahlujují závoje temnot, Latmos starší byl vždycky tvůj nejoblíbenější básník, že?"

Margot si políbila konečky prstů v gestu obdivu - "Můj básník?"

"No. Psal přeci o tobě, alespoň co já vím."

Zrudla.

"To je od tebe moc milé. Děkuji."

"Není zač," podotkl Brim. Sledoval, jak se k nim blíží lokaj a přináší láhev logo'meemu v šedém kovu. "Nepsal ty verše pro nikoho jiného, než pro tebe - a k tomu všemu ještě pět set let před tvým narozením. To je opravdu zvláštní."

Zasmála se nahlas. "Ty sám si zvláštní, Wilfe Brime. A nepotřebuješ k tomu ani Latmose."

"Já?"

"Ano, ty!" přisvědčila Margot. "Víš, Wilfe, ještě jsem od tebe neslyšela ani slovo o tom, co se stalo na té Ligerské korvetě. Pouze technické údaje." Zvedla obočí a přiblížila svou tvář k jeho. "Kdokoliv jiný by se chvástal tím, jak byl odvážný,"

Brim potáhl nosem. "Nic, co by stálo za řeč. Museli jsme prostě dostat zpátky obchodní loď, kterou jsme před tím zajali."

"Jenže tobě se podařilo zneškodnit korvetu!"

"No," pochechtával se Brim. "Asi ano. Ale kdokoli jiný na mém místě by udělal to samé."

Nejodvážnější byli Ursis s Barboussem. Vyvolali zmatek, abych mohl uprchnout."

Mile se zasmála, Takový nádherný smích by Brim mohl poslouchat do konce svého života. "Wilfe Brime," konstatovala, "ty jsi neuvěřitelný. To nestálo za řeč, eh."

Ted' se neudržel smíchy ani Brim. "No dobrá. Jeden z nich po mě vystřelil a chtěl mě zabít, jestli si dobře vzpomínám."

Její tvář náhle zvážněla. "To je právě ono. Proto jsi výjimečný. Co myslíš, kolik důstojníků ve Flotile zažilo pravou přestřelku? Lidí jako JÁ, Wilfe."

"Počkej," protestoval Brim. "A co takhle vesmírné lodi. Lidé na ně normálně střelí. Jsou to jen větší cíle." Podíval se zpřímá do jejích očí. "Pokud bych mohl udělat něco lepšího, rozhodně bych se nehnal do přímé střelby." Margot si povzddechla. "Trvám na svých slovech, Wilfe. Jsi jiný než ostatní." Tvář ji osvětlovaly mihotající se plameny.

"Kdybychom svěřili velení výjimečným lidem, dávno bychom tu prokletou válku vyhráli."

Později si pochutnávali na jídle a povídali si - o vesmírných lodích, válce, poezii, lásce. Jak večer plynul, zůstalo jen téma láska. Margot ho zaujatě poslouchala. Pak začala sama mluvit o svém prvním milenci. "Byla jsem hrozně šťastná," řekla a její pohled bloudil v nekonečných zálivech prostoru a času. "Byl tak milující, tak jemný..."

Při těchto slovech se Brimovi stáhlo hrdlo. Musel překonat svou nezměrnou žárlivost. Bezděky ji uchopil za ruku. Potom chtěl ucuknout, když si uvědomil, co právě udělal. K jeho překvapení ho sama zadržela a zahleděla se mu do očí. Najednou bylo strašně obtížné dýchat ve vůni jejího tropického parfému. Mluvila, svírajíc jeho ruku. "Sotva tě znám, Wilfe," řekla váhavě. "Nevím, co se to se mnou děje." Zavřela oči. Za okamžik se usmála a zhluboka se nadechla. "Buďte zdrav, poručíku Brime!"

Jak se vám daří, princezno?" Opětoval její ironický podtón. Vzal ji za druhou ruku, aniž mu vadilo, jestli to postřehl kdokoli jiný v místnosti. "Všiml jsem si, že nahoře mají pokoje. Lidé by se měli lépe poznávat..."

Hmm. Opravdu mají na hoře volné pokoje..." Přiblížila svou tvář k jeho. Bála se přitom dopovědět zbytek věty. Brim nikdy netoužil po žádné ženě tak, jako po Margot. Stiskl její ruce. "P-potom... bychom mohli..." Než dokončil myšlenku, položil mu kdosi ruku na rameno. V němém úžasu se Brim otočil a spatřil dlouhovlasého stevarda.

"Tisícere prominutí, poručíku Brime," omlouval se muž. "Váš transponder."

"Zatracený Vesmír," zaklel Brim nahlas. Ten osobní transponder co spolknul ve své kajutě. Zavřel oči, čímž doznal svou úplnou porážku. "Dobře. Tak mi to předejte."

Stevard mu předal úzký váleček, který se aktivoval dotykem prstu a vkládal do ucha.

"Byl jste okamžitě převelen na L.I.F. PROSPEROUS. Mimořádná priorita. Vaše zavazadla byla zabalena a odeslána z TRUCULENTU."

"Hluboce se vám omlouvám, princezno Effer'wycková," řekl stevard ještě, než odešel od stolu. "Neměli jsme jinou možnost."

"Rozumím," odpověděla princezna nevrle. Pak se otočila k Brimovi. "Tak co?"

"L.I.F. PROSPEROUS," zašeptal Brim. "Byl jsem s okamžitou platností převelen."

S přihloupkým výrazem se princezna Margot rozchechtala "Transponder?" zeptala se nevěřičně.

"Tys ho skutečně spolknul?"

"Jo," připustil Brim a tvář mu zrudla studem.

"Ó, Wilfe, cožpak ti o tom nikdo neřekl?"

"Ne," rozmrzele odpověděl. "Nestačil jsem se na to zeptat."

"No, tak teď jsi dostal první lekci." Smutně se usmála. "Když to je mimořádná priorita, není vyhnutí. Asi ti ušetřím několik kroků, když tě svezu svým pluhem."

Za několik cyklů už uháněli zpátky cestou lemovanou stromy.

Veškerý půvab předchozích okamžiků v hospodě U mořské panny se vytratil, když Margot zahrnula na hlavní cestu. Brim si uvědomil, že nikdy předtím neutratil tolik kreditů za večeri. Neměl ani zdání, že všechno bude probíhat tak hladce. Jméno Effer'wyck bylo známé a obávané po celé Galaxii. Ale to Margot nijak nesvazovalo ruce. Pousmál se. Tahle mladá dáma nepotřebovala dávat najevo svůj původ. Byla prostě okouzlující.

Vitr si pohrával se sněhovými vločkami, které se usazovaly na krajnicích. Na hlavní cestě už byl hustý provoz. Margot se prodírala se svým pluhem ke strážní budce. Tam zastavila a ozbrojenému hlídači podala identifikační kartu. Ve světlech lamp duhově zářila spektrem barev. "Vezu poručíka Brima," řekla a vysunula z okénka také jeho kartu. Obě byly vráceny s polohlasným: "Děkuji, princezno." Pluh se rozjel směrem ke gravitačnímu komplexu.

"Byl to nádherný večer, Margot," řekl Brim se smutkem v očích, když se prodírali bludištěm ramp k hlavní přístupové cestě do lodi. Mamutí transportér trůnil na gravitačním bazénu a byl nejméně pětkrát či šestkrát větší, než klasické eoreanské lodi. Ebonitová barva trupu nemohla nijak jeho rozměry v této tmě skrýt. Byl to PROSPEROUS. Svou rychlostí a manévrovacími možnostmi mohl překonat i ty nejrychlejší válečné lodě.

Margot zastavila pluh těsně u brány a sklonila hlavu. Chtěla tak skrýt smutek, který se jí zračil v očích.

"Ano, byl to překrásný večer, Wilfe," řekla tiše, "Myslím, že ti dlužím omluvu, jak jsem se chovala v té hospodě."

"Já také," přidal se Brim. Ale to už je pryč."

"Ne," špitla. "Ty mi nerozumíš..."

"Nechci rozumět ničemu," skočil jí do řeči Brim, sám překvapen silou svého hlasu. "Chci tvé rty, Margot - pak můžeme mluvit o něčem jiném. Chci polibek od tebe víc, než cokoliv jiného ve Vesmíru."

Vrhla se mu do náručí. Líbali se dlouho a vášnivě. Její dech ho dráždil k nepřičetnosti. Ach, to byla žena. Na okamžik otevřel oči - ona také. Cítil zvláštní napětí. Pak její sevření povolilo.

Seděli tiše a téměř nedýchali. Brimovi divoce bušilo srdce.

"M-myslím, že bude lépe, když odjedu hned," řekla třesoucím se hlasem. "Jinak to bude pro nás oba mnohem těžší."

Otevřela dveře pluhu do zmatku venku. Brim vyskočil do sněhu. Naposledy ji podal ruku. Potom poodstoupil. Dveře se zaklaply a pluh rychle zmizel ve zmeti ostatních vozidel.

Brim si razil cestu k hlídači, když tu uviděl před sebou někoho, kdo vypadal jako Utrillo Barbousse a držel obstarožní cestovní zavazadlo.

"Barboussi?"

Hromotluk zasalutoval, jakmile Brim vystoupil ze stínu na okraji hráze. "Poručík Gallsworthy si myslel, že budete potřebovat asistenta, poručíku," zakřičel přes lomoz obřích generátorů. "Stejně jsem neměl žádné zvláštní plány pro zbytek volna, tak jsem se rozhodl jet na tu výpravu s vámi." Podával Brimovi blaster. "Možná, že ho na téhle misi budete potřebovat."

Brim zakroutil hlavou. Mírně ho to zaskočilo. Poklepal Barbousse po rameni. "Takže se vydáme na cestu, Barboussi, můj příteli. Myslím, že potřebuji získat nějaké zkušenosti a Flotila mi k tomu nabízí příležitost. Proč bych ji nevyužil."

5.

Brim s Barbousse postupovali v řadě vojáků a vozidel ke hrázi. Když se podívali vzhůru do výšky, mohli spatřit lesknoucí se trup velkého válečného křižníku vznášející se nad gravitačním bazénem. Jeho přední část se rozestupovala do dvou enormně dlouhých KA'PPA majáků, mezi jejichž základnami se rozkládal kontrolní můstek. Zbytek lodi tvořil protáhlý trup, posetý kaskádami hyperscreenů, které se duhově třpytily.

Brim spatřil také obrysy obřích destruktorů, které lemovaly trup těsně nad nákladními rampami. Uvnitř lodi musela být dokonalá soustava chladících systémů pro vyrovnávání teploty destruktorů.

"Co si myslíš o těchhle strojích, Barboussi?" zeptal se Brim a kývl směrem k ploužícím se vozidlům.

"Útočné sférické moduly. Alespoň tak vypadají, pane," odpověděl velikán.

"No, já si myslím, že vypadají dost divně," podotkl Brim. "Pro Ligery to bude určitě překvapení."

Barbousse se zasmál. "Triannic to určitě nebude čekat, poručíku. Slyšel jsem, že 9-KS jsou zbraně střední třídy. Ale v poměru ke své velikosti jsou výborné. Používají se do úderných obrněných vozidel - jako jsou tanky a podobně."

Náhle se zjevila loď v celé své velikosti. Brim údivem zvedl hlavu a představoval si, jak musela působit uprostřed válečné vřavy. Na zádi se skvěla dnes už legendární zkratka - logo IGL. "Je překrásná," zašeptal Brim.

"Jo, pane," souhlasil Barbousse. "Je to svět sám pro sebe, říkají ti, co na ní slouží."

"Ale ne carescianský svět, to se můžu vsadit," zabručel si pro sebe Brim a pokračoval k výpusti uprostřed lodi.

"Můj taky ne, poručíku," podotkl Barbousse, který jeho slova slyšel. "Ale je součástí Flotily a říká se, že patří nám všem. Zvláštní způsob přerozdělování bohatství, nemyslíte?"

Brim měl částečné představy, o luxusu na nejlepších lodích Imperiální Flotily, ale PROSPEROUS předčil všechna jeho očekávání. Velká příjmová hala měla obrovskou klenbu a koridory se rozbíhaly do všech stran. Koleje pro přepravní vozidla se stříbřitě leskly a vzduch voněl zvláštní exotickou příchutí. Zdálo se, že každý měl něco důležitého na práci. Brim občas zapochyboval, zda celý ten zmatek kolem má nějaký smysl.

Uprostřed haly byly rozmístěny v kruhu dřevěné stoly, za nimiž se lopotili Imperiální úředníci s nově přichozími.

Klávesnice terminálů vytvářely šumivou ozvěnu. Brim a Barbousse se nyní museli rozdělit. Brimova cesta vedla do Střediska letových operací.

"Já vás potom najdu, pane," řekl Barbousse, když ho dav unášel s sebou. Potom se ztratil v širokém koridoru.

PROSPEROUS byla obrovská loď s mnoha cizinci na palubě. Nádherné místo, chtěl-li být člověk sám. Brim se pousmál.

Když byl na TRUCULENTU, připadalo mu, že nemá dostatek soukromí. Teď byl rád, že si bude moci občas promluvit s Barbousse. "Budete ubytován v sektoru SLOPU," řekl mu muž u přepážky a vrátil mu identifikační kartu. Jeho parfém voněl po ovoci ca'omba. "Pátá paluba, zóna 75 - jedte přepravníkem číslo 16-E, poručíku. Jezdí každý metacyklus."

Brim přikývl a zařadil se do proudícího davu. Pokud si vzpomínal, tohle byla jeho první cesta přepravníkem. Všechny opravdu velké lodi je měly. Dokonce i obří carescianské důlní transportéry. Rozdíl byl v tom, že na PROSPEROUSU pravděpodobně pracovaly úplně všechny.

"Ó, buďte vítán, milý příteli!" dostalo se Brimovi vřelého uvítání na můstku od mladě vypadajícího velitele, nosícího vzácné prsteny Ka'LoomKA (jeden z nich měl dokonce jméno C. A. Sandur). Měl křivý nos, popraskané rty, ale tvář plnou nadšení a elánu. "Ovšem vy se pravděpodobně nikdy nedostanete za řídicí panel," podotkl suše. "Je vůbec s podivem, že vás vzali na palubu. Jak jste pěkně oblečený - jako kdybyste měl na večer zvláštní program."

"To mám, veliteli," odpověděl Brim a rozhlédl se po kabině. Všechno v téhle obrovské lodi bylo úžasné. "Mám nahradit někoho, kdo onemocněl, že?"

"Ano, to bude asi ten důvod," řekl Sandur.

"To je šťastná náhoda," Brim podotkl nesměle. Myslel přitom na horkou lázeň a svou Margot. "Přijdu sem a nemám co na práci, pane."

"Ta žena, kterou nahrazujete, tu neměla co na práci," odpověděl trpělivě Sandur. Ona byla přechodný navigátor jako vy. Vždycky máme na IGL křižnicích plné stavy posádek. To jen vrchnost Admirality si myslí, že ve válce musíme mít dost náhradníků." Potřásl pobaveně hlavou. "Ale to není vaše chyba, Brime. Můžu pro vás udělat něco, čím váš pobyt na PROSPEROUSU zpříjemní?"

"Myslím, že ano, pane," přitakal Brim. "Povolali mě tak rychle, že jsem neměl čas dozvědět se něco o poslání PROSPEROUSE."

Sandur se zamyslel. "Ó, Vesmíre," řekl hřejivě. "Oni vás skutečně povolali kvůli práci, Brime?" Zasmál se. "Hmm, tak to je to nejmenší, co můžu udělat." Zvedl plášť z křesla a upnul si ho u krku. "Následujte mě na můstek, ať vidíte dobře náš odlet. Potom vám řeknu, co chcete vědět."

Za méně než metacyklus už Brim sledoval krajinu Gimmas Haefdonu z hyperscreenů můstku PROSPEROUSE. Cítil se oklamáný. Očekával od té lodi něco výjimečného. Jenže můstek byl můstek, sice o dost větší, ale pořád stejný.

Pak se dozvěděl prvou důležitou informaci - krycí název celé akce zněl - ÚTOK PROSPEROUSU. Jak Sandur poznamenal hned na počátku, tato operace byla už dlouho připravovaná a nanejvýš potřebná. A'zurn - mírný, bujnou vegetací prorostlý svět na okraji Galaktického sektoru 944-E byl násilně obsazen armádou Ligy hned na počátku války. Tato osamělá planeta se svou mateřskou hvězdou ležela na dopravní tepně od jednoho z největších dodavatelů koření Spevil na Triannik. Oblast byla důležitá nejen vojensky, ale i politicky. Planeta bývala totiž dlouhodobým spojencem

Impéria. Triannic na jejím povrchu vybudoval síť šestnácti kontrolních míst - včetně hlavního města Magalla'any, aby měl pod kontrolou systematické plenění planetárních zdrojů. Po nějaké době nechal Triannic rozhlásit, že dokáže zbavit primitivní světy zárodků virových onemocnění, které ohrožují všechny formy života.

Samozřejmě, že jim nikdo nevěřil - zkoušky nových zbraní lze těžko ukrýt kdekoliv ve Vesmíru. Proto se stalo zničení všech šestnácti středisek prvořadým úkolem Imperiálních strategiů. Ale Ligeři byli vždycky o krok vpředu. Šikovně využívali A'zurny (rasa létajících humanoidů) pro laboratorní pokusy, při kterých byly zkoumány jejich mimořádné schopnosti. Proto nemohly vesmírné křižníky Impéria zničit tato střediska nebo dokonce celou planetu. Zničily by totiž rozvinutý inteligentní život. Byla by to krvavá jatka nevinných. Pouze pokud by domorodci byli dopraveni do bezpečí, mohla započít akce Imperiální Flotily. Základem úspěchu celé operace bylo obsazení šestnácti středisek, každé alespoň jedním Imperiálním křižníkem, a dokonalá koordinace diverzní akce.

Operaci měly provést ostřílené Imperiální avalonské přepadové oddíly, jednotky 19. a 25. Válečné Flotily, a královské oddíly Jeho Veličenstva, k nimž patřil i PROSPEROUS.

Během posledního dne příprav Brim sledoval mnohá vystoupení roditelů a'zurnských důstojníků a Vojenských přidělců na Avalonu, kteří se odmítli vrátit na svou planetu po jejím obsazení Mračnou Lígou.

Dokonce i carescrianské děti se učily o A'zurnech. Každý ve Vesmíru je znal. Brim předtím žádného z nich v životě neviděl. Byli uzavření a nepřístupní. Muži i ženy byli nezvykle vysocí, oblečení v působivých tunikách s dvaceti zlatými ozdobami a širokým zdobeným opaskem. Na nohou měli vysoké boty.

Zepředu vypadali A'zurni jako normální humanoidi, ale zezadu je odlišovala velká krovkovitá křídla. Na zádech měly jejich tuniky zvláštní výstřihy, takže pohybu křídel vůbec nepřekážely. Odlišovali se také výrůstkem na zádech, těsně nad křídly - nazývali jej "tensil" a byl znakem dospělosti A'zurnů. Skrýval však hlavně centrální orgán jejich nervového systému, který koordinoval tahy jejich svalů při letu. Brima při pohledu na ně přepadla úzkost.

Samotné brífinky byly propracované a jasně srozumitelné. Podrobné přednášky expertů přinutily Brima udělat si rámcovou představu o geologických a klimatických podmínkách planety, planetárního dopravního systému, plánu Magalla'any (včetně míst plánovaných útočných operací) a soustředění armády Mračné Ligy.

Poslední přednášku vedla vysoká žena s velkýma očima a postavou roditelého lovce. Postupem času si vysloužila Brimovy sympatie. Její odvaha a nezlomná víra ve vítězství mu imponovaly. Triannické síly na rozdíl od a'zurnských leteckých jednotek byly mnohem lépe vyzbrojeny a organizovány. Triannic rozhodně ovládal dokonale strategii. Pragmatickými rozkazy ovládal dobytá území. Když byli křehcí A'zurni přepadeni takovou mocnou silou, která rozdrtila i udatné válečníky planety Coggl'KAN, pokorně se raději krčili pod svými křídly a vyhýbali se přímému fyzickému kontaktu.

Nejdříve stavěli dispečeři proti uprchnuvším A'zurnům obrovské bariéry a zdi. Postupem času však zjistili, že je mnohem účinnější "přistřihnout" jejich křídla asi v polovině délky. To nebylo mučení, ale pouze specifická forma věznění.

Když brífink skončil, Brim si uvědomil, jak krutá dokáže být válka. Byl téměř rozhodnut připojit se k pozemním silám. O dva dny později se křižník dostal na oběžnou dráhu A'zurnu. Dole na povrchu planety hrdinně bojovaly a'zurnské pozemní síly nedaleko města Klau'Shee s Ligerskými okupanty, aby umožnily vylodění Imperiálních vojsk na planetě. Ve vzduchu kontrolovala situaci Imperiální Flotila. Po více než šestileté okupaci totiž Ligerské síly usoudily, že odpor na planetě je minimální a přemístily své lodě ke strategicky významnějším koloniím.

"Říkám vám Brime," pronesl Sandur na můstku, zatím co Brim sledoval výsledek souboje pozemních sil na povrchu, "někdo mi navrhl, že by tam dole pro vás měli práci. Co tomu říkáte?"

Brim se zasmál. Věděl, jak nudná dokáže být blokáda. Proto nabídku uvítal. "Kde to mám podepsat, veliteli?"

"Nemusíte nic podepisovat. Zdá se, že si vás opět někdo dobrovolně vybral."

"Jak jsou všichni starostliví," kroutil hlavou Brim. "Jakou práci mají na mysli?"

Sandur se zachmuřil a na tváři se mu objevil výraz překvapení. "Sám nevím, Brime," odpověděl. "Bude vám velet plukovník Hagbut. Ale - mohlo by to být nebezpečné!"

Brim se zamyslel. "Nuda může být nebezpečnější, veliteli. Sbalím se za pět cyklů."

Sandur se zakřenil. "Nebudete tam sám. Je tu jeden hromotluk, který chce jet s vámi. Sám nevím, jak se o tom dozvěděl. Jenže dostal povolení samotného kapitána. Říkal, že na vás počká u raketoplánu, Brime. Vy truculenti vždy držíte spolu, že?"

Brim přikývl. "Musíme, veliteli. Válka je krutá."

"Bude ještě hůře," zvažněl Sandur. "Zdá se, že triannické okupační síly volají o pomoc na každém volném kanále, jak jsme ostatně předpokládali. Naštěstí jsme předvídali i to, že Triannic nebude schopen uvolnit moc sil na protiúder. Alespoň ne v prvních fázích operace."

"Jak to?"

Sandur se pousmál. "Vlastně je to pochopitelné, můj mladý příteli. Jednoduše jsme nepočítali s admirálem Kabulem Anakem a jeho eskadrou bitevních křižníků. Slyšel jste o něm, že?"

"Asi dvakrát," zabručel Brim. "A my máme málo lodí..." zamyšleně hleděl z hyperscreenů. "Kolik času máme, veliteli?"

"Možná tři standardní dny. Chtěl jsem, abyste to věděl předem. Proto cokoli hodláte dole dělat, dělejte rychle. Jakmile dostaneme rozkaz stáhnout se s PROSPEROUSEM, my to provedeme. Na to nesmíte zapomenout. Tahle loď není jenom rychlý dopravník - je jednou z nejrychlejších a největších v celém Vesmíru. Ale není určena k boji a nemůže předstihnout bitevní křižník. Takže jakmile takové rozkazy přijdou, balíme a všechno ostatní tu necháme." Položil

Brimovi ruku na rameno. "Máme zatraceně málo času na zničení jejich výzkumné sítě. A Admiralita to po nás chce. Jedna věc je ale jistá - můžeme obětovat cokoli, jenom ne PROSPEROUSE."

Carescrian si pospíšil do své kajuty. V mysli mu bouřily mraky pochybností. Rozhodně to bylo lepší, než se nudit na téhle lodi.

Barbousse dorazil na povrch A'zurnu po zuby ozbrojený. Měl dvě těžké mesonové pistole za opaskem a v pouzdře u pravé nohy zakřivený nůž, jehož čepel se blýskala v odpoledním slunci, když seskakoval z paluby raketoplánu. Přehlédl zmatek kolem, pak ukázal na velký ozbrojený nosič L-181 vznášející se opodál. "Doprava do města, poručíku," hlásil. Přeplněná vozovka nebyla v nejlepším stavu, ale Magalla'ana sama o sobě byla překrásná. Spatřili však jenom málo původních obyvatel, když vozidlo projíždělo opuštěnými ulicemi předměstí. Brim ohromeně hleděl na obrovská prostranství vyplněná zvláštními budovami a vysokými kamennými sloupy. Tu a tam byly na střechách domů mnohobarevné zahrady. Potom minuli obrovské obelisky a přejeli kamenný most přes jakýsi kanál.

Následovaly spletné balustrády, vodní fontány ve zrušených zahradách, zešedlé paláce. Brim posmutněl, když později projížděl pustými ulicemi a pláněmi. Obnovit normální život bude stát obyvatele planety mnoho sil. Ale nejdříve musí vyhnat vojska Nergol Trianniku, která je napadla.

Za krátkou chvíli osobní nosič přistál před sloupovím z deseti pilířů, které tvořily otevřený dóm. Opodál byl vchod s dřevěnými dveřmi do prostorného chrámu.

"Tady najdete plukovníka," zaslechl Brim od řidiče. "Ať vás oba Vesmír ochrání!" Barbousse se zasmál a otevřeným poklopem vyskočili s Brimem na zem. Vozidlo se za chvíli stratilo v davu jiných. Brim zamířil k masivním dveřím. Venku se přeptal dvou strážných, kteří ho poslali dovnitř. Barbousse okouzleně hleděl vzhůru na ohromnou klenbu dómu. Celou vnitřní strukturu chrámu tvořil okrouhlý sál. Stavba byla zhotovena ze zvláštního mramorovitého kamene. Eleganční intarzie rozdělovaly místnost na čtyři části. Po celém obvodu stavby pak nástěnné malby oslavovaly heroická vítězství A'zurnského národa. Nahoře byl ochoz, kde Brim spatřil mnoho vchodů do dalších místností.

Uprostřed chrámu na podlaze, kde se to hemžilo mnoha lidmi, byl zvýšený kruhový podstavec a na něm monumentální oltář. Tam také postával muž zahalený v rudém plášti Imperiálních Vojsk.

"Myslíš, že je to Hagbut?" zeptal se tiše Brim. Barbousse se zašklebil: "Vsadil bych se, poručíku."

"Za cyklus budu zpátky," řekl Brim a prodíral se k plukovníkovi.

Několik metrů před oltářem se mu do cesty postavil statný civilista, zřejmě administrativní pracovník a nastavil dlaň.

"Vaše povolení, pane?"

Brim mu bezeslova podal svou kartu.

"Můžete jít k plukovníkovi," řekl muž po delší pauze a ukázal na postavu v červeném plášti.

Brim vykročil. Když vystoupil na alabastrový schod oltáře, spatřil kovovou tabulku vedle sochy. Na ní bylo zlatým písmem vyryto:

Plukovník (ctihodný) Gastudgon Z' Hagbut, Xce,N.B.E., Q.O.C., Imperiální výzkumné síly (výsadkový oddíl).

Plukovník, vousatý muž, byl ve středních letech. Na levé klopě měl zkřížená kopí, což znamenalo, že absolvoval prestižní Darkhurstovu Akademii na Avalonu. Bohatě zdobená bojová uniforma a vysoké vyleštěné boty vypovídaly o jeho bohatství. Zarudlá tvář skrývala nevšední temperament. Jak se k němu Brim přibližoval, vzpomněl si, co o něm říkal Barbousse - že je známý jako "cod'dlinger" (mrchožrout z planety Narkossian-91). "Musím to mít stále na paměti," říkal si.

"VY TAM!" zahřměl plukovníkův hlas a jeho prst mířil na Brima. "POJĎTE SEM!"

Brim přidal do kroku. Pak zasalutoval. "Poručík Wilf Brim, I.F., hlásí svůj příchod, plukovníku," řekl zdvořile.

"Kde jste byl?" plukovník se rozkročil a tvář mu ještě více zrudla. "NO?"

Brim srazil paty. "Co pro vás mohu udělat, plukovníku?"

"Cože? VY NE-VÍ-TE?"

Brim polkl. Byl si jistý, že se mu v chrámu každý směje. "Ne, pane," řekl a podíval se plukovníkovi poprvé do očí.

"Nevím."

"U Vesmíru," zaklel plukovník. "No, tak vám to řeknu. Nebude to poprvé, co urovnám ten váš organizační BORDEL!"

Brim zahlédl za plukovníkem malého seržanta, jak obrací oči v sloup.

"TADY," zahřměl plukovník a ukázal na obrazovku, kde se rýsoval pohled na povrch planety. Brim viděl osm Ligerských destruktorů, podobných těm z PROSPEROUSU. Nyní byly nečinné. "Převzmete velení nad těmito Ligerskými kanóny, jasné? Přivezli je minulou noc. Nevěřím však, že vy, týpci z Flotily, umíte udělat něco samostatně. Víím, že jste byl vycvičen na střelbu z destruktorů, ale dokážete pravděpodobně jenom to."

Brimovi poklesla čelist. "Plukovníku," zamumlal, "musel jsem se hodně naučit o Ligerských destruktozech."

"Dobře. To se vám bude hodit! Těch osm krámů totiž přivezli z Gimmas Haefdonu, aby chránily mé jednotky před tím Ligerským morem. Byl to MŮJ nápad. Takhle budeme neviditelní vůči útoku Kabul Anaka. Takže za dva metacykly začnete ty destruktory stěhovat. Rozuměl jste? Významně zvedl obočí.

Brim se nezmohl na slovo.

Hagbut se zachmuřil, ostře se na Brima zahleděl a pak řekl: "Vy jste opravdu nevěděl, proč jsme vás převeleli sem dolů?"

"Ne, pane," ujist'oval ho Brim.

Hagbut se hlasitě rozesmál. "Vsadím se, že ti z IGL vám ani neřekli, co tu budete dělat."

"Pouze mi bylo řečeno, že rozkazy přijímám od vás, plukovníku," odvětil Brim hluše.

"Báječné," zamumlal si pro sebe plukovník.

Brim byl zticha, v dané situaci neměl co říct.

Po chvíli přemýšlení Hagbut ostře zaklel. "Ti zatracení parchanti z Flotily! Hmm, takže za to nemůžete, Brime. Před pár

dny nám a'zurnské pozemní jednotky předvedly parádní představení u Klaa'Shee. Ligeři tam pravděpodobně nezůstali žádní. Jediné, co musíte udělat, je dostat se s destruktory až k bojové linii." Zabubnoval prsty o oltář. "Pro vás by to měla být hračka. Dostanete se k výzkumnému středisku, počkáte dokud neosvobodíme domorodce a pak celou laboratoř vyhodíte do vzduchu. Na to se s destruktory vrátíte. Myslíte, že to dokážete?"

"Pokusím se o to," odpověděl Brim.

"Dobře," řekl Hagbut již klidně. "Alespoň jste ochotný. To je lepší než nic, ale taky to NENÍ VŠECHNO!" Hagbut vzrušeně pochodoval před oltářem,

"Pravděpodobně nejhorší část akce přijde, až se dostaneme do střediska."

"Rozumím. Domorodci budou dobře zpracováni..."

"Některé totiž používají i jako strážné. Bojovat proti nim bude obtížné. Musíme to udělat bez emocí."

Brim zvedl obočí. "Pane?"

"Musíte se k tomu stavět jako profesionál. Ať už bojujeme proti Ligerům nebo zblblým A'zurnům. Někdo musí vyhrát - a jiný prohrát. Takže pokud narazíme na dispečery v černých kombinézách, nesmíme brát žádné ohledy. Je to největší svinstvo ve Vesmíru," náhle se zarazil, potřásl hlavou a vydechl. "Nevím, proč vám to tu vlastně vykládám, Brime.

Interview je u konce. Mimochodem, až dojde k boji, sám vám řeknu KAM a KDY střílet. Máte nějaké otázky, poručíku?"

"Jednu bych měl, plukovníku."

"Prosím, ale rychle."

"Kdo další nám pomůže s těmi osmi destruktory, plukovníku? Dolů poslali jen nás dva."

Hagbut se triumfálně zasmál. "To jsem si všiml, poručíku. Asi před metacyklem jsem dostal osm lidí z Flotily, Pokud vám to nestačí, dám vám tedy ještě čtrnáct dalších asistentů - výsadkové komando a taky jednu ženskou! Ted' sebou hněte! Za pět metacyklů chci, aby byly ty destruktory v pohybu."

Brim zasalutoval, otočil se na patě a pospíchal k Barbousseovi.

"Cod'dlinger," ušklíbl se hromotluk. "Nevadilo vám to, pane?"

"Zatraceně ne," ulevil si Brim. "Pojď! Musíme sehnat někoho, kdo nám řekne, kde jsou ty destruktory. Nejraději bych jednu na bitevním poli toho bastarda přešel - čirou náhodou, samozřejmě."

"Samozřejmě, pane," šklebil se Barbousse, "čirou náhodou."

Barbousse osvědčil své osobní kouzlo a během několika cyklů se dozvěděli, kde místo s mobilními destruktory je. Dva vesmířané z TRUCULENTU se ocitli ve velkém městském parku s vysokými, štíhlými stromy. Opodál bylo stanoviště destruktů, které vypadaly jako gigantické dětské hračky. Kolem se motalo a vzrušeně pokřikovalo asi dvacet mužů v pláštích Imperiální Flotily.

Brim vzhlédl k obloze a spatřil přistávající loď. Nemohl určit, jaký to byl druh, ale slyšel ji. Náhle se mu zastesklo po TRUCULENTU. Práce na povrchu ho moc netěšila. Pak se pousmál, protáhl si ramena a vydal se parkem ke stanovišti. Když došel téměř k destruktům, oddělily se z davu dvě postavy a zasalutovaly.

"Starman Fragonard, poručíku," hlásil se jeden z nich. "Zastupuji vaše muže." Byl malý, ale ramenatý. Měl šedé vlasy a úzký knír. Jeho uniforma zářila zlatými stužkami Dělostřelectva.

Brim opětovně pozdrav a podíval se na druhou osobu.

"Signální pozorovatel Fronzeová, poručíku," řekla urostlá žena s neurčitou barvou vlasů. Jenom planoucí oči a usměvavý pohled ji odlišovaly od okolních mužů. Nebyla ani moc stará, ale její ruce svědčily o těžké, vyčerpávající celoživotní práci. Byla jednou z třinácti žen v pozemních silách na A'zurnu. "Jsem nejlepší vojenská COMM-spojka ve Flotile," dodala.

Brim pokyvoval hlavou. COMM-spojky řídí Ligerské destruktory. To je paráda! Rozhlížel se po ostatních mužích a přemýšlel, kolik z nich už destruktorem řídilo. "Hm, dělostřelectvo a spoje. Jsem rád, éé, že vás tu mám. Domnívám se, že nikdo z vás nemá ponětí, jak se to řídí..." ukázal na stroje před sebou.

"My?" vydechl Fragonard a hrdlo se mu sevřelo. "Poručíku, my z nich umíme střílet, ale řídit..."

Barbousse tiše vystoupil z poručíkova stínu a přátelsky se usmál. "Vy... jste, samozřejmě, dobrovolníci a stejně tak i ostatní muži, že starmane Fragonarde?"

Fragonard chvíli nechápavě civěl, pak přikývl, "samozřejmě."

"J-já t-také," pípala Fronzeová. "Všichni jsme... chtěli pomoci."

Barbousse významně přikývl a obrátil se k Fragonardovi. "Poručíku Brime, omlouvám se za přerušení, ale musel jsem se zeptat."

"Ano," zamručel Brim a přemáhal smích. Spočítal všechny míhající se postavy. Pak svraští čelo, když zdáli uslyšel střelbu artilerií. "V pořádku. Je nás tu čtyřadvacet, takže to znamená týmy po třech. Rozpočítejte své lidi, Fronzeová. Dva do kabiny a jeden do střelecké věže, Fragonarde. Jasně?"

"Jasně, pane," odpověděl Fragonard. Pak se zamyslel, "a kdo pojede s vámi dvěma?"

"Samozřejmě vy, Fragonarde. Vyhovuje vám to?"

"Absolutně, poručíku. Jenom vám chci říct - jsem vynikající střelec, ale mizerný řidič."

Brim seděl nepohodlně na studeném sedadle a hleděl na přístrojovou desku před sebou. Vzdálená střelba artilerií na

okamžik utichla. Odněkud zazněl ptačí zpěv. Brim pomyslel na Ursise a Borodova - jak si užívají v lovecké chatě na jedné z planet Lo'Sodeskaye, popíjejí logo'meem a pořádají štvance na velké dvouhlavé horské vlky, kteří tam žijí. Závistivě si povzdechl, když na obloze spatřil burácející loď. Zbýval ještě metacyklus a jeho eskadra se musela dát do pohybu. Přitom ty zatracené mašiny stály na kopci a horizont byl dole pod nimi. Z takového pohledu se Brimovi dělalo nevolno.

Natáhl ruku k červenému tlačítku, nápis na něm ve Vertruchtu znamenal "START". Rozhodně však nechtěl sebe a své kolegy vyhodit do povětří v případě, že by šlo o hloupý vtip. V Ligerštině totiž stejné symboly znamenaly i "DETONACE". Otřásl se, zatnul zuby a stiskl tlačítko. Mimoděk přivřel oči před tušenou explozí...

Ticho rušil jenom jeho přerývaný dech - a také jeho kolegů.

Opatrně otevřel oči a uviděl, že se pouze rozzářila dálková světla. Všechno bylo v pořádku. Teď už je to otázka asi patnácti cyklů, než dosáhnou operačních parametrů.

Ukázal tlačítko Barbousovi a Fragonardovi, pak vyslal signál ostatním strojům.

Většina zařízení byla napájena energií pulsujícího limiteru gravitace. Šlo o miniaturní antigravitační generátor, připojený na logické jednotky. Samozřejmě, že destruktory nemohl létat. Energie stačila pouze na horizontální pohyb.

Otočil regulátorem přísunu energie. Kolik jí bude potřeba? Napjatě sledoval displeje před sebou. Jeho oko zachytilo na straně panelu fázový konvertor - regulační zařízení pro každý limiter. Tenhle ukazoval na plné tři čtvrtiny výkonu.

"Poručíku," ozval se za ním hlas a vyrušil ho z koncentrace. "Všechny stroje jsou natočené."

Brim se podíval nahoru na Fragonarda, mrkl okem a pak zkontroloval všech sedm zbývajících destruktů. "Žádné problémy?"

"Ne, pane," odpověděl Fragonard.

"Dobře. Další problém bude naučit tyhle lidi s tím jezdit."

"Zatraceně!"

"Klid, Fragonarde," popotáhl nosem Brim.

"Nejdříve to vyzkoušíme my a pak to předvedeme ostatním. Barboussi, vylez sem nahoru, ať to taky vidíš."

Za chvíli mu Barbousse dýchal na záda, Fragonard vše sledoval shora a oba se snažili zapamatovat každý jeho pohyb.

Pootočil regulátorem, stroj zahučel a otřásl se. Jenže ukazatel radiačního bezpečí nefungoval. Brimovi vystoupily na čele krůpěje potu. To by znamenalo, že vůbec nemusí být v bezpečí... Teď! Vydechl a cvakl knoflíkem demodulátoru.

Ukazatel vyskočil na čtrnáct set mili-ROGENŮ. Zarazil se. Vlastně ano, u takhle malého systému to stačí.

Generátor se stále žhavil. Odněkud ze zdola vyšel z chladicího systému obláček páry. Celý stroj se zvedl asi půl metru nad zem a za lehoučkého chvění se vznášel.

"To je ono, poručíku!" vykřikl nadšeně Barbousse.

Brim se na okamžik zvrátil v křesle a odpočíval. Skutečně dokázal pohnout s tou zatracenou kraksnou. "Dobře.

Barboussi, Fragonarde," řekl nakonec. "Oba jste se na mě dívali. Myslíte, že to dokážete ostatním vysvětlit?"

"Ano, poručíku," ozval se Barbousse.

"Myslím, že já taky," přitakal shora Fragonard.

"V pořádku. Běžte tedy ostatním nápomoc a já se mezitím pokusím rozjet."

Barbousse otevřel poklop a vysoukal se ven jako první. Za ním se protáhl Fragonard a oba se vydali k nejbližším strojům. Brim zatím seděl v kabině a sledoval pulsující limiter. Příkon tři čtvrtin maxima energie byl pravděpodobně příliš malý. Otevřel proto konvertor a ručně ho nastavil na stopadesát procent. Potom tiše naslouchal. Nic podezřelého se nedělo. Zkontroloval přístroje - intenzita příkonu energie byla teď v normálu. Usmál se. Zvýšil opatrně pulsaci limitem. Stroj se otřásl v nepravidelných vibracích. Přidal ještě více. Otřesy zesílily a z chladicího systému se vyvalily oblaky páry. Jemně přišlápl jeden z pedálů a - destruktory se dal do pohybu. Sice trhavě, ale přece. Však také nebyl určen k ručnímu manévrování. Tím se zajišťovala pouze jeho stabilita v terénu.

Brim před sebou spatřil skupinu stromů. Přitom však z nějakého důvodu stále zvyšoval rychlost. Musel tu mašinu nějak zastavit!

Snížil pulsaci limiteru - ale destruktory pořád postupoval k zelené hradbě stromů. Na okamžik zpanikařil. Sundal nohy z pedálů a stroj sebou rázem škubal ještě víc. Proboha, co má dělat? A najednou si vzpomněl - fázový konvertor. Rychle se k němu vrhl a horečnatě se pokoušel snížit jeho výkon. Stroj se přitom pomalu dostal na úroveň prvních stromů. A jeden z nich byl obzvlášť mohutný. Dupnul na pedál a současně tlačil stroj doprava. Ne, nemohl se vyhnout...

Rychlost náhle opadla. Konvertor už neměl dostatečný výkon, ale přesto se destruktory neúprosně pohyboval kupředu. Už ho zasáhly prvé větve, které však nemilosrdně oderval a prodíral se houštím dál. Uvolněné předměty v kabině sebou smýkaly ze strany na stranu a znemožňovaly Brimovi soustředit se. Levá strana destruktory narazila do stromu a - pohyb ustal.

Brim několik cyklů jen tak seděl, zhluboka dýchal a poslouchal vzdálenou střelbu. Pak se opět chopil řízení a tentokrát již daleko opatrněji vyvezl stroj na pláň.

O deset cyklů dřív, než původně Brim stanovil, už byly všechny destruktory funkční. Jejich osádky se jen snažily zdokonalit v ovládání, proto byla celá pláň plná ruchu (a občasných drobných kolizí). Barbousse a Fragonard se také pořádně zapotili.

Teď už byl Fragonard ve střelecké věži a Barbousse navazoval spojení s plukovníkem Hagbutem přes COMM. Během okamžiku se objevila plukovníkova tvář.

"NO?" zeptal se zvýšeným hlasem. "Jste připraveni vyrazit?"

Brim pohlédl na chaos na planině, ale nakonec přikývl. "Absolutně, plukovníku!" Děkoval přitom Vesmíru, že ve štábu nemají před sebou stejný obraz jako on.

"To už zní líp, Brime," zklidnil se Hagbut. "My z vás nakonec ještě uděláme pravého vojáka!"

Brim si o tom myslel své.

"Přesně za osm cyklů vyrazíte podél toho tlustého kabelu na konec pláně rychlostí 0,3, tak se přemístíte na pozice za mými osobními nosiči. Rozumněl jste?"

"Jo, plukovníku," odpověděl Brim.

"Říká se - ano, plukovníku," opravil ho Hagbut. "Tady jste NA ZEMI!"

"Rozumím, plukovníku."

"To už je lepší, mladý muži," řekl Hagbut. "Mimochodem, vy jste ten Carescrian, kterého vzali do Flotily, že?"

"Ano, jsem z Carescrie," odvětil Brim pevně.

"Vesmíre, tak to vysvětluje vše. Dělejte, jak nejlépe umíte. Za svůj původ nemůžete..."

Brim chtěl vybuchnout, ale Barbousse mu položil ruku na rameno a významně na něj pohlédl.

"Dobře, pane," procedil mezi zuby a tiše zaklel. Jenže to už byl COMM vypnutý.

O pět cyklů později stálo všech osm strojů seřazených ve stupňovité formaci a čekalo na rozkaz k pohybu. Brim vydal pokyn a všechny destruktory vyrazily. Park byl za okamžik prázdný.

Hagbutův konvoj byl přesný. Jakmile se zastavil, objevily se Brimovy destruktory.

"Blahopřeji vám, Brime," zamručel plukovník. "Odvedl jste dobrou práci."

"Děkuji, plukovníku."

"Náš konvoj nemůže jet rychleji, než vaše destruktory, proto jedte opatrně. Máme zprávy, že Ligerské síly nejsou dál, než den pochodu odsud. A při operaci takového významu se musíme mít stále na pozoru. Rozumíte?"

"Rozumím!" řekl Brim, ale moc plukovníkovým zaručeným zprávám nevěřil. Vystřídal Barbousse u COMMu a spojil se na nové frekvenci s ostatními destruktory.

"Poslouchejte! Naši přátelé z Výzkumných sil mi právě sdělili, že nepřátelské síly se mohou pohybovat už v této oblasti. Mějte se na pozoru! Kdyby jste viděli cokoli podezřelého, ihned mi to hlase."

Celkem sedmkrát se ozvalo, "jo, poručíku," a připojil se i Barbousse. Brim se vrátil na své místo a na chvíli relaxoval.

Začal na sobě cítit první známky únavy. Jemné chvění ho téměř uspávalo. Spokojeně si natáhl nohy, sepal ruce a oddal se odpočinku.

Kolem nich se odvíjelo předměstské panorama. Všude byly vidět stopy krve a násilí. Nájezdníci z Ligy s typickou arogancí dobyvatelů bezohledně pustošili vše, co se jim nehodilo. Nikde však nezůstala těla a'zurnských obětí. O ně bylo pečlivě postaráno.

Ráz krajiny se změnil. Kolona teď putovala po břehu nějaké řeky, na níž se tvořily ostrůvky zelených řas. Zakrátko přejeli kamenný most a neustále sledovali klikatou trasu spojovacího kabelu Ligerů. Najednou zajeli do úzkého průjezdu mezi dvě ohromné budovy, kde vládl věčný stín.

Když je znovu oslnil sluneční svit, spatřili opět řeku. Kopírovali její tok až po široké ústí, rozlévající se do rozlehlého jezera. Kabel se stočil po břehu doprava a zamířil ke vzdáleným pahorkům. Pak Brim spatřil obloukovitý most, zvedající se do výše několika desítek metru, jehož druhý konec byl až na protilehlé straně jezera.

To vše Brimovi objasnilo, proč byl dříve A'zurn považován za rajske místo. Na chvíli zavřel oči a představoval si, jak se prochází společně s Margot tichými uličkami Magalla'any. Pousmál se. Hluboce vydechl a snažil se raději na nic nemyslet.

"Poručíku Brime! Poručíku Brime! Myslím, že jsme viděli několik zvláštních vozidel! Nevím přesně kolik, ale byly nejméně dvě."

Brim byl okamžitě vzhůru a uvědomil si, že to byl hlas Fronzeové.

"Jak vypadají?"

"Nevím, jak bych je popsala, poručíku," řekla vzrušeně žena. "Jsou velké, nízké - a udržují si odstup."

"Zeptejte se jí, poručíku, jestli vypadají jako ty naše," vložil se do toho Barbousse.

Brim tak udělal.

"Jsou delší," pokračovala Fronzeová. "A mají tři věže. Jednu nahoře a další vepředu a vzadu."

"To vypadá na RT-91," pronesl Barbousse.

"Nejlepší Ligerské kousky," dodal.

"A plukovník nám tvrdil, že jsou vzdálení den pochodu," ušklíbl se Brim a ihned se spojil s plukovníkovým nosičem.

"ANO?" ozval se Hagbut.

"Zdá se, že nás někdo sleduje, plukovníku," hlásil. "Bylo naplánováno setkání s dalšími Ligerskými destruktory z PROSPEROUSE?"

Hagbut zvedl obočí. "Ne! Vy jste je viděl na vlastní oči?"

"Hlásili mi to, plukovníku," odpověděl Brim. "Nemám důvod o tom pochy-" Byl přerušen sprškou vody, která se rozstříkla z gejzíru v jezeře.

"To je v pořádku, Brime," zuřil Hagbut. "Mohl jsem si toho všimnout sám!" Ihned vydal několik rozkazů svým vojákům a nosiče se začaly řadit do formace.

Brim postřehl, jak další salva rozbořila půlku domu napravo od nich, šlehaly z něj plameny a stoupaly mraky hustého dýmu. Hmm, takže jejich mise nebyla tak neviditelná, jak si původně naplánoval plukovník. Ještě, že Ligeři neměli příliš

dobrou mušku.

"Nařídil jsem nosičům, aby ustoupili až za vás, Brime," informoval ho zlostně Hagbut.

"Jo, pane."

"Vy se nestaráte o svou kůži," mudroval Barbousse. "Raději se plukovníkovi vymluvte,"

"Co to bylo?" zahřměl Hagbut.

"Místní tráva," omlouval se Brim a přitom se málem rozesmál. "Starman Barbousse trpí alergií..."

"Na to jsem se..." Ostrá exploze přehlušila plukovníkova slova. "Teď je to na VÁS, Brime. Zastavte ty bastardy!" pokračoval Hagbut už klidně. "Pak se k nám můžete připojit - ale ne dřív! RO-ZU-MÍ-TE?"

"Rozumím, plukovníku," řekl Brim a při pohledu na Barbousse si poklepal rukou na čelo. Potom otevřel poklop k Fragonardovi do věže. "Vy jste tady expert přes destruktory, Fragonarde. Dokážeme zastavit támhle ty bedny, co říkáte?"

"Lehce," odfrkl si Fragonard, "pokud je dobře zaměříme. Řekl jsem chlapcům, ať se na to připraví, dřív než plukovník vydal rozkaz. Problém je, že se pohybují. Možná, že zásah nebude přímý. Měli bychom se více přiblížit, ale to je jen můj názor, pane."

"Řekni každému, ať udělá to, co myslí, že je v dané situaci nejlepší," zakřičel Brim skrz další salvu. Tentokrát pronikla rozstříknutá voda až do jejich vozidla.

"Dohánějí nás?" zeptal se Brim Fronzeové.

"Jo, pane," odpověděla s vážnou tváří. "Musíme se připravit a zaměřit destruktory, poručíku. Ale starman Cogsworthy tady ve věži si myslí, že nemáme moc šancí je zasáhnout. Nemáme stabilizátory."

"Děkuji, Fronzeová. Podejte mi brzy další zprávy." Brimova mysl pracovala. Jestliže nemůže zasáhnout jedoucí stroje, co má udělat? Zastavil, a bojoval? To by bylo směšné. Ligeři by je s přehledem zaměřili. Potřásl hlavou. Možná by mohl obětovat poslední destruktory? Nařídil Fronzeové, aby zastavila a bojovala, přičemž oni by měli čas uniknout. Ihned však tuhle myšlenku zavrhl.

"Poručíku!" vykřikla Fronzeová. "Cogsworthymu se podařilo zaměřit je. Teď je trochu pošádíme, co říkáte?"

V dálce zaduněly dvě exploze. V obou případech to byly zásahy. "U Corfrenova kníru!" zvolal někdo vzrušeně, "tohle se jim určitě nebude líbit!"

Další exploze však otřásla jedním z destruktů. "Ti bastardi nemají smysl pro humor."

"Jak to jde, Fronzeová?" zeptal se Brim.

"Není to tak špatné, poručíku," procedila přes zuby. "Ale začínají střílet blíže k nám."

Náhle se spojení přerušilo a Brim povyskočil na svém křesle. Kotouče dýmu zahálily odpolední oblohu.

"Vesmíre," vykřikl někdo, "to byl Cogsworthy!"

"Chudák Fronzeová," řekl jiný hlas.

"Buďte oba zticha!" překřičel je někdo třetí. "Žádný z těch tří to ani necítil. Možná, že jsou šťastnější než my."

"Eh," ozval se další, "ty si budeš přát, abys byl na jejich místě, jestli nás chytanou, co?"

Brim na okanzík zavřel oči. Vybavila se mu tvář prefekta Valentina.

"Někdo mi řekl, že prý jste měl starosti, aby jste se na této výpravě nenudil, poručíku," rýpl si Barbousse.

"To jsem určitě nebyl já, Wilf Brim!" odvětil a vyhlédl z průzoru. Překvapením málem povyskočil. Přibližovali se k velkému umělému pahorku. To bylo ono!

Aktivoval spojení na COMM a promluvil, "poslouchejte přátelé! Všichni!" Musel křičet, aby přehlušil rachot destruktů. "Zkusíme se schovat za ten pahorek. Tam budeme v bezpečí a máme volné pole k palbě. Pamatujte si, že takové možnosti destruktory na volném prostranství nemá!"

6.

Brima průběh bitvy zcela pohltil. Fragonardův destruktory byl neustále v akci, když stoupali na vrchol pahorku. Rachot výbuchů ho téměř ohlušoval. Převodový systém zběsile hučel a z chladicího mechanismu vycházely oblaky páry. Stoupali stále výš a výš. Brim viděl, jak půdu za nimi rozrývají gigantické brázdy po výstřelech z přibližujících se nepřátelských strojů.

"Zásah!" vykřikl někdo do COMMu.

"Dostal jsem toho bastarda!"

"Dobrá práce, Ferdie. Dej jim, co si zaslouží!"

Brzy se zapojilo do ohnivě přestřelky všech sedm destruktů. Dole pod nimi zbyly ze dvou Ligerských tanků jen ohořelé trosky. Kabel, který měli sledovat, se náhle rozdělil na dvě části. Barbousse bleskově dupl na brzdy a strhl destruktory stranou před nečekanou zející pastí - skoro kolmým svahem.

"Svatý Vesmíre!" zařval někdo. "To je konec!" Brim se polekaně ohlédl a spatřil, jak jeden z destruktů pozdě zareagoval a nezadržitelně se řítí ze svahu. Úplně dole se v nepřírozené poloze zastavil a pak vybuchl. Trosky dolétly až nahoru na pahorek. Brim tupě zíral ven z průzorů. Prásk! Další exploze opodál ho navrátila zpět do reality. Před nimi byl zřetelně vidět nedaleký vrchol pahorku. Nepřátelské tanky se mezitím dostaly do výhodné palebné pozice a střílely snad každou vteřinu. Krajina kolem Brimova destrukturu se proměnila v pravé peklo. Zbyla jim jediná šance. Teď nebo nikdy!

Brim aktivoval COMM a pokusil se překřičet hluk okolní kanonády. "Poslouchejte! Všichni! Přestaňte střílet na tanky a zaměřte se na vozovku před mostem. Rozryjte tam půdu tak, aby nás tanky nemohly hned pronásledovat! Pozor! Most musí zůstat neporušený pro naši zpáteční cestu."

"Dobře, poručíku," ozval se někdo.

"Budeme opatrní, pane," řekl jiný.

Za krátký okamžik se palebné systémy destruktory zaměřily na oblast těsně před mostem. Chvilka koncentrace. A už zaburácela salva mohutných výstřelů. Fragonardův destruktory se však neozval. Brim vzhledl do věže, pak se podíval průzorem ven. Hned pochopil. Fragonard už nemusel střílet, protože prostor kolem mostu byl rozryt obrovskými krátery jako po explozi nějakého meteoru,

"Zastavili se," mnul si ruce Barbousse.

"To je ono," přítakal Brim a pozoroval zpuštěnou krajinu,

"Hmm, Když nemůžeme na někoho střílet, tak se alespoň musíme snažit, aby on na nás také nemohl," podotkl Barbousse. "Myslím, že jsme jim trochu zamotali hlavu. S krátery v cestě asi příliš nepočítali. Pravděpodobně by se z nich nikdy nevyhrabali.

"Doufejme," zazubil se Brim a přitáhl si COMM. "Jediné, co teď můžeme udělat, je dohonit plukovníka Hagbuta."

Obloha nad nimi se rozzářila světlicemi a vzdálenými výbuchy.

"Další bitva?" zachmuřil se Barbousse.

"Vypadá to tak..." začal Brim, ale byl přerušen hromovým hlasem plukovníka Hagbuta.

"Brime! Zůstaňte, kde jste! Zabili nás! Souřadnice cíle 765jj. Všechno je teď na vás..." Spojení se přerušilo.

"Jaká je naše pozice, Barboussi?"

"9-13.5 na E9G"

"Díky," odpověděl Brim a mnul si bradu. "Zastavíme támhle pod těmi stromy a promyslíme si další postup."

Za několik cyklů už konvoj chránily koruny stromů. Brim nařídil pro zbytek dne odpočinek a sám se uvelebil na sedadle. Co teď? Náhle si uvědomil, že jediným velitelem je tu nyní pouze on.

V pozdním letním odpoledni seděl Brim pod košatým stromem, rukama si objímal kolena a snažil se nějak utřídit to málo, co věděl. Rýsovaly se mu tři základní skutečnosti, které si opakoval nejméně pět: (1) šance na přivolání pomoci, (2) vlastní poslání a jeho zdárné dokončení a (3) skromné vybavení a zdroje, které má k dispozici.

U prvního bodu bylo vše jasné. I kdyby snad vyslal nouzový signál, Flotila mu pomoci nemůže. Alespoň ne do té doby, než osvobodí Hagbuta a a'zurnské zajatce. Stejně věděl, že podpora by byla velmi malá, protože Imperiální Flotila útočí na zbývající střediska.

Druhý bod, vlastní poslání, byl ještě zapeklitější, protože tady pojem neuskutečnitelné neexistoval. Bylo to prosté, chtělo to jen zaútočit na Ligerské výzkumné středisko, osvobodit skupinu a'zurnských domorodců, odvést je do bezpečí a přijet do Magalla'any včas před odletem PROSPEROUSE. Kromě toho měl ještě jeden úkol - najít plukovníka Hagbuta a dostat ho na svobodu.

Třetí bod naneštěstí ohrožoval citelně první dva. Jeho vybavení zdaleka na takový úkol nestačilo. Měl by problémy i s vlastní ochranou. Normální Imperiální důstojník by takový úkol vzdal. On však byl Carescrian. Podvědomě cítil, že řešení existuje. Jenom na ně přijít...

Uprostřed noci seděli s Barbousse nad trojrozměrnou operační mapou a Brim se snažil zapamatovat každíčký její detail, jak se to učil na Akademii. Pak vytáhl další mapu - tentokrát Ligerského střediska. Pozorně ji zkoumal. Bylo tady zaznamenáno i rozestavení stráží.

"Tady jsou zajatci," ukázal prstem na jednu z budov.

"Hmm. Do objektu je přístup tady hlavním vchodem," procedil mezi zuby Barbousse. "Alespoň bude většina stráží soustředěna na jednom místě."

"Nejdříve se tam musíme dostat," ušklíbl se Brim.

"Přemýšlel jsem o tom, poručíku," řekl zamyšleně Barbousse.

"Co máš na mysli?" zeptal se Brim.

"No - když jsme jeli po této vozovce podél kabelu, nebyl tam moc velký provoz. Pak nás objevili, ale nezničili, proto jistě varovali středisko. Myslím, že teď už nám chystají přivítání u hlavního vchodu. Chci tím říct, že venku mají tanky, ale co je uvnitř, nikdo přesně neví."

"Máš pravdu, Barboussi. Budeme muset s tím vším počítat. Myslím, že jsem přišel na něco, co by nám mohlo pomoci." řekl Brim a ukazoval na půlkruh kolem komplexu, který na obou koncích navazoval na přístupovou vozovku s kabelem.

"A co z toho, pane?"

"Vypadá to jako stavební cesta k tomuhle bývalému lomu. Asi je dost stará. Zřejmě odtud těžili šterk na vozovky. To by naši akci značně usnadnilo. Nebyla by tak riskantní."

"Jak to, pane?"

"Protože," vysvětloval Brim s úsměvem, "můžeme uhnout z hlavní přístupové komunikace na vedlejší cestu, objet celé středisko a pak jednoduše jet po vozovce zpátky. Z druhé strany nás nebudou očekávat. Budeme vypadat jako další Ligerské jednotky, které mají posílit obranu komplexu. Hagbut přeci říkal, že kvůli tomu nechal Ligerské destruktory přivést na A'zurn, nebo ne?"

Barbousse přikyvoval. "Pokud mají většinu vojáků na téhle straně, zbytek nebude klást velký odpor. My jsme teď vlastně elitní složka plukovníkových oddílů."

Brim se pochechtával. "To sis všiml až teď, Barboussi?"

"Trochu mi to dělá starosti, pane. Měli bychom si odpočinout a detaily promyslet až ráno."

Druhý den ráno nechal Brim nastoupit posádky jednotlivých destruktorků a zhodnotil vybavení strojů. Každý z nich byl perfektně vyzbrojen. Nebylo divu, protože císař Greyffin IV. byl vynikající vojevůdce a Imperiální výzkumné oddíly byly známy precizním plněním rozkazů. Měli tak císařovo stálé požehnání.

Za zvuku vzdálené střelby vymontovali z přídavných boxů lehké zbraně. Brim potěškával granátomet a usmíval se.

"Všechny jsou připraveny k okamžitému použití. Na Gantheru se dělají opravdu skvělé zbraně." Nařídil všem, aby se seznámili s jejich ovládáním.

Potom si Brim ještě ověřil funkčnost přenosného bitevního COMMu. "Dříve nebo později budeme muset zavolat na pomoc křižník. Raději ho vyzkoušíme hned." Podal přístroj Barbousovi. "Vezmi si to na starost."

Barbousse položil COMM na zem a rozložil ho do pohotovostní polohy. Vytáhl okrouhlou stříbřitou anténu, propojil několik kabelů, zapnul zdroj a aktivoval displej. Pak zkontroloval funkčnost jednotlivých obvodů. Za půl metacyklu byl hotov. Složil COMM a uložil ho do příručního kufříku.

Brim vzhlédl k obloze. A'zurnské nebe bylo jasně modré, plné zářícího slunce.

Odpoledne se začalo zatahovat. Vítr přinesl velké mraky a obzor se pomalu zamlžoval. Zdálo se, že bude pršet. Brim se usmál. Jako kdyby je i počasí poslouchalo.

Zvedl se a obcházel jednotlivé posádky. Pak se vrátil ke svému destruktorku. Fragonard se ozval ze střelecké věže.

"Pravděpodobně zažijeme ještě parádní představení. Můžeme děkovat Vesmíru, že už umíme ty potvory ovládat. Jinak by s námi byl amen."

"Nebo něco horšího," přidal se Barbousse.

"Jenže tentokrát jsme už o pár zkušeností bohatší a určitě je zužitkujeme."

Pozdě odpoledne se zdálo být všechno připraveno - včetně deště. Z korun stromů prosakovaly jeho první kapky.

Barbousse ucpával jemné štěrbin, kterými by voda mohla proniknout dovnitř.

"Ruční granátomety?"

"Máme jich devět."

"A pozitronových granátů?"

"Aktivováno čtyřicet šest, poručíku. Čtyři nemají dostatek energie."

Brim přikývl. "Tak to bychom měli," řekl ve chvíli, kdy déšť začal bubnovat na plášť destruktorků. "Bitevní COMM je otestován, všichni vyzbrojeni a generátory nažhaveny. Myslím, že jsme připraveni, jak to jen nejlépe šlo." Kabinu naplnila vůně chladného ozónu. Brim zavřel oči a pokoušel se soustředit. Dnešní noc bude velice dlouhá.

Později, když ze na A'zurnu začalo smrákat, déšť se stával čím dál víc hustší a vytvářel neproniknutelnou clonu. "Při takové viditelnosti nemusíme tolik pospíchat," poznamenal Barbousse. "I když budeme mít zapnutá světla."

Brim souhlasil. "I kdyby nás objevili, budou mít velké problémy se zaměřením."

Barbousse se usmál. "Jistě nás nebudou čekat. Kdo by vycházel ven v takovémhle počasí."

"Máš pravdu, Barboussi," řekl Brim a přepnul fázový konvertor. Pak si přitáhl COMM. "Všichni v pořádku?"

Uslyšel pětkrát: "Jo, pane."

"Fragonarde?"

"Připraven, pane."

Brim mrkl dolů na Barbousse, který čistil vnější průzory a zkoušel světla.

"Tak jak, Barboussi?"

"Všechno je v pořádku, pane."

"Můžeme tedy vyrazit!"

"Jo, pane."

Velký stroj se dal do pohybu, přičemž generátor divoce zahučel. Světlo ukrajovalo temnotu mezi stromy. "Tamhle!" vykřikl Barbousse.

"To je kabel?" ozval se Brim.

"Jo, pane. Myslíte, že mohou nalézt naše stopy podél kabelu?"

"To nevím, ale je to možné. Mimochodem, ta stará cesta je nedaleko odsud."

"Dobře, pane," přitakal Barbousse a zahleděl se do dešťové clony.

Postupovali tiše. Barbousse si razil opatrně cestu mezi stromy. "Jakmile pronikneme za ty stromy tam nalevo, dostaneme se ven, pane," řekl napjatým hlasem.

Brim vyhlédl průzorem. "Ano. Je to v ten pravý okamžik. Dáme se do toho." Pak se chopil COMMu. "Právě vyjíždíme na volné prostranství. Mějte se na pozoru!"

Barbousse bez dechu sledoval okolí. Všude byl klid. Vyjeli podél kabelu ke staré cestě. Pět dalších destruktorků se zařadilo za ně.

"Všichni jste za mnou?" zeptal se Brim přes COMM,

"Jo, pane," ozvalo se pět odpovědí.

"Barboussi?"

"V pořádku, pane."

"Dobrá. Pojedeme tímhle směrem asi ještě pět set metrů a potom zabočíme na rozestavěnou cestu."

Pokračovali po cestě, která mírně stoupala. Shodovalo se to s údaji v mapě. Kdyby bylo lepší počasí, spatřili by na vrcholu pahorku výzkumné středisko.

Jakmile dosáhli hřebene, Barbousse dal pokyn k zastavení. Iluminátory strnule osvětlovaly jedno a to samé místo.

"Fragonarde, je čas." bojovně zakřičel Brim.

Poklop do věže se otevřel a střelec se obratně protáhl dolů. "Pane?"

"Vydáme se teď na delší procházku, příteli," řekl Barbousse.

Brim přikývl a dodal; "Barboussi, nezapomeň mi dát signál."

"Ano, pane," ujist'oval ho hromotluk. "Jestli mapa neklame, nebudeme potřebovat víc než dvacet cyklů, abychom se tam dostali." Nasadil si přilbu, zajistil ji a otevřeným průlezem vyskočil do nevlídného počasí. Za ním vylezl Fragonard. Brim zabouchl průlez a sledoval oba muže skrz průzory, jak mizí v temnotě. Barbousse na něho ještě zamával a zvedl vítězný palec. Brim počkal třicet cyklů, aby se ujistil, že oba muži dorazí včas ke komplexu. Pak zavelel k jízdě a všech šest destruktorů se přehouplo přes vrchol pahorku.

Za chvíli se před nimi objevil Hagbutův cíl - nyní už vlastně Brimův, vzdálený asi cyklus jízdy daleko. Brim se několikrát zhluboka nadechl, aby se uklidnil. Nesměl na sobě nechat znát nervozitu.

Zařadil nejvyšší rychlostní stupeň a nechal motor co nejvíce hučet. Přitáhl si COMM a aktivoval ho.

"Hej!" ozval se panovačným hlasem ve Vertruchtu. "Pospěšte si, vy hlupáci. Nemáme čas tady tvrdnout do rána.

Kolem střediska jsou nepřátelské stroje."

"P-prosím vaši identifikaci, p-pane," ohlásil se hlas ze strážní budky.

Brim se pousmál. Přesně takovou odezvu očekával. "Tak identifikaci chcete? Já vám říkám, ať ihned otevřete bránu!"

"Ale my máme r-rozkazy..."

"Kdy jste byl naposledy v bojové linii, vy tupče! IHNEDE se mi sám identifikujte a otevřete bránu!"

"Ale pane..."

"Něco jsem snad řekl!"

"Moment, pane."

Dveře strážní budky se otevřely a muž vypochoďoval ven. Byl tlustý a malý. Rukou si kryl z jedné strany tvář před neustávajícím deštěm. Za ním se chystal ven i druhý muž, jak si Brim povšiml. Jakmile se strážný dostal z dosahu místního osvětlení do stínu, vynořila se z temnoty postava a stáhla ho k zemi. V příštím okamžiku se zaleskla čepel nože. Fragonard s Barbousse se pak tiše přibližovali k budce. Každý z nich měl v ruce velký Gantheisser. Vnikli dovnitř, světlo zablikalo a pak zhaslo.

Oba dva se vyplížili ven a postupovali k bráně. Brim rozjel destruktor. V příhodnou chvíli se Barbousse i Fragonard zachytili vzpěr a protáhli se průlezem. "Myslím, že to klapne, poručíku," ozval se Fragonard.

"Musí!" dodal Barbousse. "Ve strážní budce měli mapu komplexu, poručíku. Prohlédli jsme si ji a zjistili, že z téhle strany byly nakreslené symboly ve Vertruchtě pro vězeňské cely."

"Výborně! Jak to šlo s těmi strážnými?"

"Jako na drátku, poručíku," chlubil se hromotluk.

"Nestihli nikoho varovat."

Brim pokýval hlavou. Zatím mu všechno vycházelo. Ale operace ještě zdaleka neskončila. Brána se už rýsovala mnohem zřetelněji. Mohl už rozpoznat i střechy okolních budov. "Druhý a třetí destruktor mě budou následovat!" vykřikl do COMMu. "Zbývající tři si budou držet odstup a krýt nás zezadu. Jasně?"

Ozvalo se pět souhlasných odpovědí. Carescrian se zašklebil a protáhl si záda. Potom zvýšil rychlost destruktoru. Kabinu naplnil řev motoru. Jediným pohledem zpět se přesvědčil, že dva další destruktory ho následují v těsné formaci. "Zastavte a identifikujte se!" ozvalo se na COMMu.

Brim ještě přidal energii do fázového konvertoru. Rychlost se opět zvýšila. Stroj byl teď téměř mimo kontrolu, kymácel se ze strany na stranu a řtil se přímo proti bráně. Z chladicího systému se valila oblaka dýmu.

Vpředu několik strážných zakleklo a začalo střílet z lehkých zbraní proti přibližujícímu se stroji.

"Musíme vydržet!" zařval Brim. Příliš pozdě si strážní uvědomili, co se asi stane. Jeden po druhém byli nemilosrdně rozdrceni předním krytem destruktoru. Na řadu přišla brána. Za strašlivého rachotu se její trosky rozlétly do všech stran.

Brim se pokoušel získat opět kontrolu nad strojem. Ohlédl se, jestli ho oba další následují. Byly tam. Podařilo se mu zastavit destruktor několik metrů před první budovou.

Obloha za nimi se zablýskla rudým světlem. To zbylé tři destruktory bránily přístupovou cestu ke středisku z města. Ligerské síly provedly protiútok.

"Víte, co máte dělat!" křičel do COMMu Brim. "Každý si vezměte na starost jednu budovu a osvobodte zajatce. Ty, kteří nemohou létat vezměte na trup destruktoru. Jasně?"

"Ano, poručíku." zasalutoval jako první Barbousse. Brim si nasadil přilbu a vylezl průlezem ven. Bouře pořád neustávala. Před sebou viděl Barbousse, jak se dobývá do první budovy v řadě.

Fragonard zamířil k té druhé. Šest dalších postav se rozeběhlo k druhé řadě. Všude bylo zatím pusto a prázdno.

Najednou nečekaně vyběhlo ze třetí budovy několik postav a pájlo do všeho, co se hýbalo. Jeden z nich vystřelil také na Brima. Paprsek energie prosvítl kolem jeho přilby pouze okamžik potom, co dopadl na zem. Ležel nehybně a naslouchal. Opatrně zašmátral po blasteru. Další střely prořizly temnotu a od jedné z budov se ozval výkřik. Ti Sodeskayané umí vyrobit zatraceně dobré zbraně, uvědomil si. Pálit začali i Imperiální vojáci. Brim v rychlosti namířil a jeho výstřel téměř rozpůlil Ligerského obránce vedví. Ostatní vojáci rychle vyklidili pole.

Za okamžik už stál Brim u vchodu do třetí budovy. Upálil zámek a vtrhl do spoře osvětlené místnosti. Zastavil se v němém úžasu a po těle mu přeběhlo mrazivé chvění. Kolem něho byla spousta krve a dokonce i přes filtr k němu pronikal zápach tlejícího masa. Ve vzdálenějším konci místností spatřil zbědované trosky humanoidů, které jen vzdáleně připomínaly ty z PROSPEROUSU.

Byli neuvěřitelně zubožení a na místech, kde jim vyrůstala křídla, zely jen useknuté pahýly. Strohý Ligerský pragmatismus. Aby nemohli uletět, jednoduše jim uřízl křídla. Chvilí tupě zíral na hrůzu kolem. Pak se konečně vzpamatoval. "Může někdo z vás... chodit?" zeptal se ostýchavě.

"V-vy... jste Imperiál!" vykřikl jeden ze znetvořených zajatců. "Naše prosby byly vyslyšeny!"

"Přišel jste nás osvobodit?" zeptala se jakási žena slabým hlasem.

"Ano," přitakal Brim. "Můžete chodit?"

"Můžeme chodit, pokud naše kroky povedou na svobodu!" prohlásil hrdě stařec, který měl pahýly po křídlech ošklivě zhnisané.

Brim přemáhal své dojetí. "Čekají na vás venku tři Ligerské destruktory. Vylezte si na ně, kamkoliv... Nejsou sice pohodlné, ale..."

"Dostatečně poslouží, mladý muži," řekl vězeň divokého vzezření. "Vezmou naše kamarády, kteří nemohou chodit. Pojdte, přátelé!"

Brim přikývl a masa humanoidů se šourala k východu. Venku už jiní statečně bojovali s vysílením šplhali na čekající stroje. Ostatní budovy na tom byly obdobně. Stále stejný obraz zmražených těl, krví podlitých očí a všeobecného utrpení. Někteří z vězňů už byli mrtví.

Všechny tři destruktory se brzy zaplnily zajatci, kteří kdysi bývali bezstarostnými létajícími humanoidy. "Rychleji, pospěšte si!" pobízel je Brim. "Musíme se odsud dostat dřív než Ligeři zavolají opravdové posily."

Když se šest destruktů drápalo zpátky do svahu, nebe se vyjasnilo a zazářily první hvězdy. Brim mrknul na hodinky. Všechno šlo podle plánu. Do úsvitu zbývaly necelé dva metacykly.

První rádiová zpráva z PROSPEROUSE přišla ve chvíli, kdy dosáhli vrcholu pahorku. "Bitevní křižník, poručíku." hlásil napjatě Barbousse. "Zbývá nám necelých deset metacyklů, než PROSPEROUS odletí. To znamená ještě čtyři oběhy." Brim pevně stiskl rty. Přemýšlel o Sandurově varování. Pak mávnul rukou. "Deset metacyklů je moře času," řekl a doufal, že se nemýlí.

"Když to říkáte vy, poručíku," mudroval Fragonard a tvář mu zesinala.

"Spočítejte si to sám," zdůvodňoval Brim své rozhodnutí. "K tomu vysokému obloukovému mostu nám to trvalo tři metacykly, takže odsud to jsou zhruba čtyři metacykly. Zbude nám víc jak pět metacyklů, abychom se podívali po plukovníkovi Hagbutovi."

Fragonard nedůvěřivě kroutil hlavou.

Brim mu poklepal rukou po rameni. "Vím, jak se cítíte, příteli. Já sám si uvědomuji, jak jsme měli namále. Jenže my nemůžeme prostě ty vojáky nechat jejich osudu, aniž bychom se dozvěděli, co se s nimi stalo. Pamatujte si, jakmile jednou odletíme, nemají žádnou naději."

"Máte pravdu, pane," souhlasil Fragonard. "Rozumím. Kdybych byl v jejich kůži, přál bych si to co vy."

"Mimochodem," zazubil se Brim. "Možná, že nám Flotila pomůže při pátrání."

"Promiňte, pane, že..." omlouval se starman.

"To nic," uklidňoval ho Carescrian. "Přinutil jste mě zamyslet se nad mými plány. Každý potřebuje zpětnou kontrolu." Spiklenecky na Fragonarda mrkl a ukázal na bitevní COMM.

"Za okamžik budete připraven, pane. Blíží se vhodný čas na spojení."

Brim zavřel oči. Vybavilo se mu znovu výzkumné středisko, jak ho viděl z vrcholu pahorku. Ligeři už jistě zmateně prohledávali terén. Příliš pozdě. S pocitem uspokojení se protáhl.

Nyní, v prvních ranních cyklech, se mraky dočista rozplynuly. Chladný vítr čechral vysokou travu. A'zurnská půda byla kvalitní a úrodná, pomyslel si. Vzdálené sirény utichly. Bylo slyšet zpěv ptáků, kteří se právě probouzeli a pisklavě brblání A'zurnů.

"Spojení s křižníkem na oběžné dráze je připraveno, poručíku," informoval jej po chvíli spojař. "Časové okno začne... teď!"

"O.K. Spojte mě!" nařizoval Brim.

Z KA'PPA majáku na střeše destrukturu se šířily barevné prstence. "Monitoruji!" hlásil Fragonard. "Mám příjem! Volá vás Flotila, poručíku."

Brim přešel od svého sedadla ke spojařskému koutku. "Hlásí se poručík Wilf Brim," řekl zřetelně.

"Tady velitel Englyde Zantir, Wilfe," zasyčel hlas z COMMu. "Jsme vám k službám, jak dlouho jen budete chtít."

"Můžeme nějak rozveselit vaše pochmurné ráno, poručíku?"

Brim ztuhl. Englyde Zantir - to jméno znal ve Vesmíru snad každý. Neodolatelný hrdina tisíce hvězdných bitev. A k jeho službám! Byl omráčen. "D-děkuji vám, pane," zamumlal. Potom se rychle vzpamatoval. "Potřebovali bychom najít vojáky plukovníka Hagbuta, veliteli. Byli zajati. Pokud jsou ještě v této oblasti, měli by být v blízkosti svých osobních nosičů. Myslím, že jich bylo šest. Poslední spojení přišlo z 913.5 na E9G."

"Osobní nosiče, říkáte," opakoval zamyšleně Zantir. "Dobrá, podíváme se po nich..."

V dále se ozvalo několik výbuchů, to když Flotila začala ostřelovat výzkumné středisko Ligerů. Oblohu za pahorkem zahalil houstnoucí dým a trosky padaly až několik desítek metrů od, Brimových destrukturu. Ozývaly se další a další

exploze. Země se jim chvěla pod nohama. Brim slyšel, jak A'zurnové divoce vřeštěli. Tam dole nemohl nikdo zůstat naživu.

Ohlédl se po A'zurnech, "Jste schopní cestovat na těchto strojích?"

Odkudsi z hloučku se ozval hlas. "My to vydržíme, poručíku. Vy Imperiálové se postaráte o řízení těch potvor a my se pokusíme překonat bolest."

Brim kývl na Barbousse. Převodový systém zahučel a destruktor vyrazil na cestu. Museli prověřit účinnost náletu Flotily. Na vrcholu pahorku však Brim a s ním mnozí Imperiálové i A'zurné ztratili dech zírali na dílo zkázy pod sebou. Jediné co viděli přes hustá oblaka kouře byl obrovský zející kráter, široký nejméně sto metrů. Kolem dokola ležela zničená zařízení, trosky budov a roztrhaná těla Ligerských obránců. Černý kabel se kroutil dolů z kopce a mizel kdesi uprostřed haldy šrotu. Brim se s odporem odvrátil. Tahle lokalita právě zmizela ze všech map.

Byl to znovu křik A'zurnů, který ho vrátil do reality. Bytosti s podlomeným zdravím teď stály na nohou a radostně se objímaly. Pousmál se. Takhle dopadnou všechna zkažená semena, která nasadí do cizích světů Nergol Triannic!

"Velitel Zantir vás opět volá, poručíku," hlásil Barbousse.

Brim přikývl. Vzdálený hukot válečných křižníků opět zesílil.

"Věříte, že jsme vám našli plukovníka Hagbuta, Wilfe?" radostně oznamoval hlas z COMMu. "Šest ozbrojených osobních nosičů Imperiální výroby bylo opodál. Je to tak?"

"Ano, pane. Šest."

"Není to daleko od vás," řekl Zantir. "Za dvěma pahorky, blízko nějakého lomu. Máte s sebou mapu?"

"Jednu mám, veliteli," odpověděl Brim. "An A971FF."

"Dobře. Jako ta moje. Je na ní ještě to Ligerské výzkumné středisko. Váš pahorek je tam dole, vidíte?"

"Jo, pane."

"Dva pahorky nalevo je něco, co vypadá jako kamenný lom. Vidíte to?"

"Vidím, veliteli."

"Tak tam to je, Wilfe," řekl Zantir. "Šest vojenských nosičů tam stojí na nějaké vyvýšené rampě. Celé je to hlídané osmi Ligerskými tanky. To by neměl být problém pro vaše destruktory. Jsou schovaní v šachtě, takže mají vězně na mušce."

"Díky, pane," řekl Brim a studoval mapu. Nemohl se teď spoléhat na žádný kabel, který by ho vedl. Musel důvěřovat spojení přes bitevní COMM. "Jenže stále potřebujeme vaši pomoc, pane," dodal.

"To je samozřejmé, Wilfe," ozvalo se. "Máme více než devět metacyklů, abychom vás vzali zpátky na PROSPEROUS."

"Jo, pane," přitakal Brim. "Co potřebuji ze všeho nejvíce, je váš hluk."

"Náš co?"

"Hluk, veliteli," opakoval zřetelně Brim. "Když jste nad naším územím můžeme pátrat kdekoliv a nikdo nás neuslyší."

"Aha," zvolal pobaveně Zantir. "To je dobré, Wilfe. Regula Collingswoodová mi říkala, že jste správný hoch. A ona se mylí jenom zřídka. Za okamžik budeme zpátky..."

Brim se podíval na A'zurny. Neměl pro ně žádné bojové kombinézy, ani jim nemohl zajistit žádnou ochranu. Otočil se a snažil se vysvětlit těm několika, co byli v kabině, celou situaci.

"Máme vás nechat tady v bezpečí pod stromy nebo pojedete s námi? Volba je na vás!"

Ani na okamžik nezaváhali. "Jedeme! Jedeme proti Lize!" Stejný křik se začal ozývat i z ostatních destruktorů. Potom byl přehlušen řevem Motorů Zantirovy eskadry.

Příští cykly byly nejhlučnější v celém Brimově životě. Vydal rozkaz k jízdě. Tři válečné lodi kroužily nad kamenným lomem a každá z nich se vždycky jednou za čas snesla co nejnižší k zemi.

Dokonce i pod ochrannou přílbou byl řev zdrcující. Obdivoval A'zurny, že to mohou vydržet na odkrytých plošinách strojů.

Šest destruktorů urazilo vzdálenost k lomu za chvíli.

Ani se nenadáli a přejížděli přes poslední pahorek. Před nimi se objevilo prostranství, ohraničené na každé straně vysokým sloupem, na jehož temeni stála socha bájného a'zurnského bojovníka s roztaženými křídly.

"Zdvojnásobte hluk!" zařval Brim do bitevního COMMu. Přemýšlel, jestli ho vůbec někdo nahoře slyšel.

Odpověď přišla záhy, když se ke snášejícímu křižníku přidal další. Zajatci svázání před šachtou sebou neklidně trhali.

"Buďte na pozici!" křičel Brim do COMMu. "Pal!" Jejich destruktory vypálily. Exploze zničila dva tanky. Zmatení Ligeři se snažili dostat k ostatním, ale jako obvykle přišli příliš pozdě. Fragonard i ostatní dělostřelci se činili a za pár okamžiků zbyly z dalších dvou tanků jen ohořelé trosky. Údolím se valila oblaka dýmu.

Z bitevního COMMu zajásal Zantirův hlas, "Vypadá to, že jim dáváte do nosu, Wilfe."

"Jo, pane," odpověděl Brim. "Dosud..."

"Musíme odletět na oběžnou dráhu nad atmosféru," přerušil ho Zantir. "S nimi už si poradíte sám. My budeme nablízku, abychom vás vzali zpátky."

Dunění zesílilo, když loď opouštěly své pozice, a pak se rozhostilo neuvěřitelné ticho.

Zkoprnělí Ligeři začali znovu ožít. Imperiální zajatci se snažili mávat a křičet, kdežto ti bývalí, a'zurnští, probodávali aspoň zlověstnými pohledy své Ligerské trýznitele. Jejich chvíle se blížila.

Carescrian se vložil do akce. "Teď si pohraju s těmi bastardy já! A pravidla mě naučil muž jménem Valentin."

Brim viděl, jak Ligeři ztuhli a čekali, co se bude dít. Koutkem oka zachytil, jak se věž jednoho z tanků natáčela jejich směrem. Zavolal nahoru do věže: "Vyřaď ten tank z provozu, Fragonarde. Ten u skály."

"Žádný problém, poručíku," odpověděl dělostřelec. "Právě jsem ho zaměřil." Ozval se tlumený náraz a zakvílení,

Ligerský tank explodoval. Trosky jeho věže skončily v nedalekém lesíku. Ucítili štiplavý zápach čistého ozónu. "Nádherné," poznamenal Brim. Pak zapnul vnější zesilovače. "Vzdejte se nebo vás rozložíme na atomy," křičel ve Vertruchtu. "Jak vidíte, naučili jsme se ovládat vaše kanóny."

Ticho.

"Máte čtyři archestrally na odpověď. Pak vás zlikvidujeme." To znamenalo, že měli dva metacykly na rozmyšlenou. Jedno z děl stále mířilo na zajatce. "Ještě jednou vystřelíte a my zabijeme zajatce, ty Imperiální skrčku!" zazněl z lomu ostrý hlas.

"Nuže?" pobídl ho Brim.

"Dobře... Éé... Víte," koktal muž. "Zabijeme všechny Imperiální zajatce, které jsme pochytili, včetně plukovníka Hagbuta. Neudělej chybu, Imperiále. My to myslíme vážně!"

"Samozřejmě že ano," odpověděl Brim lakonicky. "Ale tohle na mě dojem neudělá. Mě zajímá pouze mé poslání."

"Co tím chcete říct?"

"Poslouchej, hab'thalle," rozzlobil se Brim. "Moje rozkazy jsou jasné - přivést zpátky všech šest osobních nosičů, to znamená ty, které stojí zrovna na rampě. Jsou dost drahé. Vojáky seženeme kdekoliv a pokud jde o Hagbuta, toho stejně zastřelí, protože se nechal nerozvážně chytit," Podíval se na hodinky. "Zbývají vám dva archestrally."

Delší pauza. Nakonec se odhodlal promluvit starší muž u tanku. "Říkáte, že můžete nahradit jakéhokoliv vojáka?"

"Samozřejmě, hlupáku - stejně jako tebe!" Brim je dostal tam, kam chtěl. Do slepé uličky. "Vy zabijete ty zajatce, my si vezmeme osobní nosiče a odvezeme vás spolu s nimi na základnu. Ale MRTVE! Jinak..."

"Jinak co?"

"To samozřejmě musíte vědět vy nejlépe. Vyhodíme vaše zbylé tanky do povětří. Každopádně si vezmeme, pro co jsme sem přišli, jasné?"

"Ano... Já... Rozumím."

"Byl jsem vsi jistý, že tomu budete rozumět. V pořádku. Čas vypršel. Co tedy uděláte? My máme před sebou perný den." Brim spatřil, jak vedlejší destruktory zaměřuje další tank. "Připravit..." rozkázal. "Zacílit!"

"Proboha! Nestřílejte! My... kapitulujeme!" zakřičel voják lámanou avalonštinou. "Vzdáváme se!"

A'zurné i Imperiální zajatci propukli v nepopsatelný jásot. Brim si zhluboka vydechl. Pak promluvil a dával si pozor, aby se mu netřásl hlas. "Dobrá. Chci vaše zbylé tanky. Okamžitě je opusťte. Posílám dolů A'zurny, aby se ujistili, že na nás nechystáte nějaký podraz." Viděl, jak bývalí zajatci hbitě saskali ze strojů a hnali se do údolí. Přemýšlel, kolik z Ligerů přežije západ slunce. Ti šťastnější, došlo mu, už mezi nimi nebudou.

"Předal jsem A'zurnům také osobní nosiče, plukovníku Hagbutu," vysvětloval Brim. "Vezmou si je s sebou spolu s tanky do Magalla'any, zatímco my můžeme odletět." Dva drobní A'zurní postávali vzadu v kontrolní kabině.

Hagbutovy oči se na okamžik zúžily. Na okamžik zavládlo mrazivé ticho, Pak se plukovníkova tvář rozjasnila. Přátelsky poplácal Brima po rameni. "Jsem na vás pyšný, chlapče. Tušil jsem, co ve vás je, když jsem pro vás poslal na PROSPEROUSE. Musím na vás napsat dobrou referenci."

Brim vypjal hrud' a na okamžik zapomněl na válečné útrapy.

"Musím říct svému nadřízenému, že úspěch této mise závisel na tvrdém tréninku, který jsem dostal na Darkhurstově Akademii." Pak se plukovník obrátil k A'zurnům. "Dovršením této akce se patrně uzavřela má kariéra, ověčená mnoha vítězstvími." Postrkoval Brima dopředu, jako by to byl jeho majetek. "Vybavil jsem tohoto mladého muže potřebným zařízením, instruoval ho o poslání, a pak jsem mu předával rozkazy, dokud to jen šlo. On pak dokončil podle mých pokynů celou akci." Otočil se znovu k Brimovi. "Ano, mladý muži. Musím napsat skvělou referenci o vašem podílu na této úspěšné akci. Příkladně jste plnil rozkazy!"

"Přišlo varování z PROSPEROUSE, poručíku Brime," přerušil je Barbousse. "Odlétá za čtyři metacykly."

Brim pohlédl na plukovníka. "Možná bychom měli vypravit A'zurny na cestu, plukovníku. K tomu mostu to trvá tři metacykly a potom musíme překonat tu spoušť, kterou jsme tam zanechali."

Hagbut přikývl. "Dobře, poručíku Brime. Můžete nařídít mým vojákům, aby připravili stroje na cestu."

Brimovy destruktory vyvěsily bojové vlajky a uzavíraly konvoj. Celý prostor kolem byl pokryt mnoha neužitečnými předměty a pouze jedním velkým raketoplánem.

"Myslím, že chtějí, abychom si pospíšili," poznamenal Barbousse.

"To já chci také," přitakal Brim. "Jestli se sem blíží Flotila Ligy, Anak a jeho bitevní křižníky budou jistě nemilosrdní." Zapnul zesilovače. "Pospěšte si, pánové! Všichni do raketoplánu!" Vojáci zrychlili svůj pohyb. "Nezapomeňte na nic!" upozorňoval je ještě Brim. Pak se obrátil ke dvěma A'zurnům, kteří odvezou jeho destruktory do hor.

Chvilí si je zpytavě prohlížel, protože zpočátku nezpozoroval mezi nimi žádný velký rozdíl. Oni však odlišní byli, stejně jako jsou lidé. Jejich podobnost umocňoval shodný vězeňský oblek. Ve vzpomínkách se Brimovi vybavila Carescrie.

Tihle domorodci už neměli strach ani ze smrti. Chovali si jen svou naději na lepší život.

"Máte nějaké otázky, pánové? Musíme se ujistit, že tyhle stroje budete dobře využívat."

"Děkujeme vám, poručíku," řekl jeden z nich. "Jenže my máme zatím jenom jeden."

"Jednoho dne budete mít mnoho takových..."

"Ale raději beze zbraní." dodal druhý A'zurn vehementně. "Jakmile vyženeme z naší planety ten Triannický mor, už nebudeme bojovat."

"Také nezapomeneme na udatného Imperiálního poručíka Wilfa Brima, kterému vděčíme za naše životy. Jednoho dne, až další generace A'zurnů vyzkouší tu rozkoš z létání, vám oni sami poděkují."

Brim se dojatě usmál. "Nashledanou, přátelé." Rychle seskočil na trávu a vydal se k raketoplánu. Otevřený byl už jenom zadní průlez.

"Pospěšte si!" pobízel jej Hagbut, "Anak se blíží k A'zurnu. Musíme odsud rychle vypadnout." Brim se naposledy

ohlédl. Nikdo už tu nebyl, jenom dva A'zurné v destrukturu. Barbousse na něho čekal u průlezu. Přidal proto do kroku. Raketoplán se dal do pohybu, když naskakoval na žebřík. Zmizel uvnitř. Jeho poslání bylo u konce.

Během cesty ke Gimmas Haefdonu obdržel Brim různé vzkazy. Ten první, od princezny Margot Effer'wyckové, byl poslán jen několik metacyklů potom, co osvobodil a'zurnské zajatce. Bylo to pár veršů, které - jak předpokládal - složila Margot sama:

Navigátor Brim létá nejrychleji,

To je ten, kdo přichází včas i později.

Brim bouří u Tvých slonovinových bran,

tak se, bídny králi Temných Lig, braň!

Její krátká zpráva končila větami: "Dnes, Wilfe, začínám sama bojovat v téhle strašlivé válce. Mysli na mne. Margot."

Brim strávil nějaký čas tím, že si její verše opakovaně předčítal. Potom odeslal krátkou zprávu s poděkováním a vzpomínal na nádherný večer v hospodě u Mořské panny.

Druhá zpráva byla od Borodova z Lo'Sodeskay e/983F6.735 a obsahovala krátkou referenci ze Žurnálu Imperiální Flotily. Tento článek byl asi uprostřed listu a oznamoval:

Gimmas Haefdon (Eoreanské blokádní jednotky), 228/51995. Poručík Wilf Brim z L.I.F. Truculent sehrál významnou roli při nedávné operaci na A'zurnu. Vedl 25 mužů a osm ukořistěných samohybných destruktůrů pod velením plukovníka Gastudgona Z. Habguta, XCE, N.B.C.,...

Na PROSPEROUSU proběhly po přistání na Gimmas Haefdonu tradiční konzultace. Tentokrát je však nevedla princezna Effer'wycková, ale stejně profesně zdatný velitel s propadlou tváří a rudým plnovousem. Trvalo hodně dlouho, než se vrátil zpátky na TRUCULENT a dostal se ke COMMU.

Vytočil kód princezny, ale na displeji se objevilo: Dočasně nepřítomna. Datum jejího návratu nikde nevyčetl.

Se zachmuřenou tváří začal přemýšlet o tom, co znamenalo její "bojování ve válce". Na nic kloudného nepřišel. Nikdo mu nechtěl podat bližší informace. Vypadalo to, jako by se propadla do Vesmíru.

Poslal také několik vzkazů na její adresu na Gimmas Haefdon, ale zůstaly bez odezvy. Ani příjezd Medvědů z Lo'Sodeskaye ho nedokázal rozveselit. Najednou se cítil strašně osamělý.

Na TRUCULENTU se také uskutečnil malý ceremoniál, to když Barboussovi udělovali titul hlavního střelce. Za dva standardní dny byla posádka lodi kompletní. Počasí na Gimmasu se dostávalo do normálních kolejí. Kolem zuřila sněhová bouře a skučel víchř. Collingswoodová zpozorovala, že Brimovo chování vůči posádce se po druhé akci již vytříbilo. Zaměstnávala ho jako kohokoliv jiného. Alespoň se mu tak na chvíli dařilo zapomenout na Margot.

7.

Za časného rána obsluhovali řízení Brim s Theadou, zatímco zbytek posádky dospával. Občas mezi sebou prohodili pár slov, jinak zůstal můstek ponořen pouze do hučení generátorů.

"Dobré ráno, příteli Wilfe," pozdravil Ursis, který se objevil na displeji. "Jaký sklon máme venku?"

"Dobré ráno, Niku," řekl Brim a nahlédl do výstupních dat. "Vypadá to, že se trochu mění. Zrovna, když ses zeptal."

"Hmm," zamumlal Ursis a vyt'ukával něco na konzole.

"Nechte loď klesnout o několik stupňů k nadhlavníku, seržante," nařizoval Brim. Generátory zavly a hvězdy na hyperscreenech se o kousek posunuly.

"Kurs devět devadesát jedna, oranžová zóna," hlásil seržant.

"Dobře," pokýval hlavou Brim. Přezkoušel, zda funguje KA'PPA maják, potom vysunul metače torpéd v obou polokulovitých střeleckých věžích. Všechno bylo připraveno v pohotovostní poloze. Právě se chystal zkontrolovat energetický systém, když palubní panel překryl stín. Uviděl Gallsworthyho, jak se sklání nad Theadou.

"Dej si pauzu, synu," řekl mu přátelsky starší navigátor a ukazoval palcem k východu. "Já se o to postarám."

"Ale, poručíku," protestoval Theada, "já jsem..."

"Vypadáte unaveně, Theado," odvětil nesmlouvavě Gallsworthy. "U-na-ve-ně!"

"O, já... Ano, poručíku," rezignoval Theada a vyskočil z křesla.

Gallsworthy se na něj zadíval. "Dejte nám deset cyklů."

"Jo, pane," řekl Theada a vydal se k východu.

Gallsworthy usedl do křesla a zachmuřil se. "Myslím, že dneska jsem tu jako posel špatných zpráv. Collingswoodová mě požádala, abych vám předal několik informací, o kterých ona sama nechce mluvit."

Brim přikývl a snažil se vypadat klidně. Uvnitř však byl zmatený. Kapitánka obvykle nepotřebovala prostředníky. Řekla vždy to, co měla na srdci, přímo. "Ano, pane?"

"Admiralita upomíná kapitánku o jednu zatracenou věc, poručíku," vysvětloval Gallsworthy. "Musí získat nějakého dobrovolníka z posádky, jenomže..." Stíkl rty a bubnoval prsty o opěradlo křesla. "...jenomže dostala zvláštní pokyny. Nikdo by se o nich správně neměl dozvědět, ale vy jste zvláštní případ - alespoň v jejich očích." Na okamžik se odmlčel. "A já s ní souhlasím, ať by to mělo stát cokoliv, Caresciane."

Brim překvapením skoro nedýchal. Starší navigátor určitě nikdy nesdělával své osobní dojmy lidem, kterým předával nějakou zprávu. Čekal. Gallsworthy měl přece dost času.

"O koho se jedná vám říct mohu. Vy, váš přítel Ursis, Theada, Barbousse a pár dalších mužů vytvoříte dočasně jeden tým. Regula vás o tom bude za pár cyklů oficiálně informovat. A na celou akci bude dohlížet Amherst."

Brim mimoděk přikývl. Tak to kápitánku trápilo!

"Chtěla, abyste to věděl. Ona si Amhersta pro tu akci nevybrala. To zařídil svou osobní intervencí Amherstův otec. Jistě jste už slyšel o týlovém admirálovi Amherstovi."

"Ano." Brim o něm ledacos zaslechl. Podle Borodova to byl jeden z největších odpůrců Reformního výnosu Lorda Wyrooda. A jeho syn byl naprosto stejný.

"Ten starý admirál se rozhodl, že Puvis potřebuje větší propagaci v médiích. Pravděpodobně s tím máte něco společného i vy. Ty vaše články v Žurnálu... Ale každý nezdar padá na vaši hlavu."

"Budu si to pamatovat, pane," řekl Brim a oddechl si. Mohlo to být něco horšího. Každodenní život Carescriana byl opravdu vzrušující.

"Poděkujte někdy Collingswoodové. Já jsem jenom posel," řekl nakonec Gallsworthy. "Apropó, ještě jedna věc."

"Pane?"

"Musíte o tom říci Ursisovi. Určitě nebude moc nadšený."

Během metacyklu už seděli všichni čtyři důstojníci tiše v kajutě Collingswoodové. Kapitánka, oblečená do vlněného svetru, vysvětlovala podrobnosti, které o celé misi věděla. "Admiralita mi neposkytla moc detailů. Má jít o malou loď - myslím, že výzvědnou. Doba trvání akce - maximálně tři týdny." Pak spiklenecky zamrkala na Brima: "Tyhle vedlejší mimořádné akce se pro vás stávají zvykem, Wilfe."

"Jo, kapitánko," zazubil se Brim.

"Požadavky jsou následující - čtyři důstojníci - velitel, dva navigátoři a inženýr. Nemusím vám snad říkat, jak si rozdělíte role. Plus střelec a šest dalších mužů. Pošlu pro ně Barbousse."

"Barbousse?" vyskočil Amherst. "Proč jeho, když je jenom řadovým členem mise. Kromě toho jenom Vesmír ví, jestli má mezi ušima mozek, kapitánko."

Collingswoodová se zamračila. "Věřím, že Barbousse to spolehlivě zařídí. Jeho záznamy svědčí o vynikajících výsledcích ve své služební kategorii."

Amherst zasyčel. Pak se podíval na Brima a na Ursise. "Zatracená posádka. Jestli mě o něco požádáte..."

"To by snad stačilo, poručíku!" varovala ho kapitánka. "Vy dohlížíte na celou akci, takže veškeré vaše osobní pocity musí stranou. Jasně?" Její hlas se s ozvěnou odrážel od stěn.

"Ano, kapitánko," souhlasil rychle Amherst. "Rozumím."

"Dobrá. Protože já rozhoduji, jestli bude akce pokračovat či nikoliv." Collingswoodová zavřela oči a ťukala špičkami bot o podlahu. "Protože to je všechno, co jsem vám mohla sdělit," řekla po chvíli, "považuji tohle setkání za skončené. Se sběrnou lodí se setkáte za dva metacykly. Ta vás pravděpodobně odveze k tomu záhadnému cíli. Přeji vám hodně štěstí."

"Uděláme všechno, co bude v našich silách," přidal se Amherst a zamířil ven z kajuty.

"Vy tři, pokuste se být u výpusti včas, ano?" ozval se ještě. "Nechám na vás, kapitánko, abyste rozhodla, kdo ponese zodpovědnost za Barbousse." Pak zmizel.

Brim se podíval na Theadu a zasmál se. "Neměj strach. Nebude to tak hrozné. Kromě toho, ke tvému původu nemá Amherst žádné připomínky." Poplácal svého partnera po zádech. "Tak se připrav na třítydenní výlet. Setkáme se u výpusti, O.K.? Jestli budeme držet pohromadě, všechno bude v pořádku, uvidíš."

Theada přikývl a povzdechl si. "To doufám."

Brim se postavil a zadíval se na Ursise. "Báječné," řekl a šklebil se. "To je opravdu báječné."

Medvěd se zachmuřil. "Možná, že to nebude tak zlé, Wilfe Ansore. Alespoň pokud nad tím stojí kapitánka Collingswoodová."

Wilf přitakal. "Oba dva víme, jaký je, když má sám rozhodovat o lidských životech."

"A proto už nikdy nebudu poslouchat jeho ztřeštěné rozkazy."

"Máš pravdu, Niku," řekl Brim. "Už nikdy."

"Pokud budeme sehraný tým, můžeme tu akci úspěšně zvládnout. Ale jestli budeme váhat díky Amherstově nerozhodnosti, dopadneme hodně špatně."

"Tenkrát jsem na tom měl stejnou vinu jako ty," skočil mu do řeči Brim.

"To už je minulost, Wilfe," mávnul rukou Ursis. "Teď jsme v přítomnosti a - v budoucnosti se o nás rozhodne."

Krátce po poledni standardního dne se shromáždili vybraní "dobrovolníci" u výpusti. Přesně podle plánu se z temnoty vynořila loď. "Úplně nová," poznamenal Ursis. "Podle siluety je to jeden z těch nových Nimronů."

"L.I.F. NARCASTLE," četl Brim skrz hyperscreeny.

"Museli ji určitě odvolat ze zkušebního letu," přidal se Theada.

Nosníky se spojily, zajistily loď a její posádka mohla otevřít vstupní poklop.

"Vypadají živě," podotkl Amherst. "Já pod svým velením také nestrpím žádné povaleče."

Brim se zachmuřil, protože Amherst vypadal dost nervózně. Něco ho šízalo a on by rád věděl co.

První prolezl otvorem Barbousse. Za ním šel Brim. Ve spojovací chodbě měl příležitost si celou loď dobře prohlédnout.

Byla protáhlá jako doutník a přibližně dvakrát tak dlouhá jako TRUCULENT. Jako všechny Nimrony, i ona byla stavěná pro vysokorychlostní lety a bojové operace v otevřeném prostoru. Přitom měla pouze šest malých věží, vpředu úzký můstek a šest výkonných Motorů.

Uvnitř voněla novotou, ozónem a také rozehrátým kovem. Nechyběl v ní však čilý život. Všude kolem bylo plno civilistů.

U vchodu na ně čekal vysoký poručík s rudým knírem a úzce posazenýma očima. "Tudy, pánové," ukazoval jim cestu dolů koridorem do velké kabiny zařízené pro větší shromáždění. "Musím vás požádat, abyste po zbytek cesty setrvali v této místnosti. Někdo nahoře si nepřeje vidět vás komunikovat se zkušebními technikami a civilisty. Kdo ví, co jsou zač, víte?"

"Na čí rozkaz, veliteli?" protestoval Amherst.

"Já se musím podřítit stejně jako vy," řekl ostře poručík a ukazoval na insignie své hodnosti na rameni uniformy. "A kromě toho, nejsem oprávněn to sdělit nikomu z vás."

Brim se oťrásl a podíval se zmateně na Barbousse, který nehnutě postával opodál. "Co o tom víš? Vždycky jsi předem informovaný o všem, co se chystá."

Barbousse se vykrucoval. "Jo, pane. To obvykle jsem, ale ne tentokrát."

Za okamžik se hukot generátorů znásobil a Brim spatřil skrze malý hyperscreen, jak se TRUCULENT vzdaluje.

Ursis se podrbl za uchem. "Posádka téhle lodi jistě někam moc pospíchá..."

"Co si o tom myslíte, poručíku?" podrážděně se ho zeptal Amherst.

"Nic. Budu odpočívat, dokud nás někdo nepustí z téhle kabiny. Je to ta nejrozumnější věc, kterou můžeme udělat."

Brim s Theadou si chvíli prohlíželi vybavení místnosti, pak se taky usadili do křesel.

Amherst se rozmrzele rozhlížel, ale nepřipojil se k nim. "To jsem zvědav, co nás ještě čeká."

"Už se na to těším," zašeptal Ursis a usnul.

Drželi je v této uzavřené místnosti více než dva standardní dny. Pak konečně přestoupili do velkého kyvadlového raketoplánu, zatímco NARCASTLE zmizel v hlubinách Galaxie.

Jejich záhadný cíl byl nepravidelný červený asteroid, který na Brima nepůsobil zrovna přívětivě. Na jeho povrchu se rýsovala bublina ochranné kupole, pod níž zřejmě vládł život. Když raketoplán přistával, Amherst nervózně ukazoval prstem na tři zaparkované Ligerské stíhače nedaleko bubliny.

"Ty tři STS-ka vás nemusí trápit," hlásil pilot. "Všechny teď patří nám." Představil se jako Modrý, ačkoliv měl zrzavé vlasy a pleť křídově bílou. Nenosil žádnou uniformu, přestože to striktní nařízení Flotily přikazovala, ale jenom vycházkový oděv. Byl určitě mnohem pohodlnější.

Pilot řídil svůj raketoplán, jako kdyby se narodil za jeho knípem. Brim se zašklebil, protože mu přišlo na mysl, že oni dva mají asi hodně společného. Pohlédl dolů na nepřátelské stíhače. Cítil se podivně. Co bude následovat?

Uvnitř byla bublina rozdělena do mnoha sektorů. Všude převládala uniformní šed', ačkoliv některé buňky byly zkrášleny i jinými barvami. Vzduch byl suchý, se zvláštní příchutí, přesně takovou, jaká bývá na vesmírných stanicích. Následovali pilota do úzkého koridoru. Ten byl zakončen několika čtvercovými místnostmi, v nichž byly nepravidelně rozestavěná křesla. Než stačili usednout, vřadu se otevřely dveře. "Pánové, to je plukovnice Darková," oznamoval pilot.

Plukovnice byla vysoká, štíhlá žena s přátelskou tváří, oblečená do uniformy Imperiální Tajné služby. Měla bledou pleť a dlouhé havraní vlasy. Z její tváře vyzařovala nesmírná inteligence.

"Speciální jednotka z L.I.F. TRUCULENT, plukovníku," začal Amherst. "Já jsem poručík..."

"Známe dokonale totožnost každého z vás, poručíku Amherste," přerušila ho Darková jemným hlasem a ignorovala jeho salutování. "Tady na Červené skále 9 máme málo času na zdvořilosti, pane. Posadte se a pozorně poslouchejte. Máte přibližně dva standardní dny na to, abyste se připravili na svou misi."

Když si Brim sedal, nenápadně se podíval na Amhersta, jeho tvář byla sinalá a pokorná. Zase nebyl připraven na vojenskou akci tak, jak by správný důstojník měl.

"Pokud se naučíte perfektně ovládat STS-ka, operace může začít a vy dostanete další potřebné údaje. Jestli ne, tak na všechno zapomeneme a pošleme vás zpátky domů s díky, že jste to alespoň zkusili. Ale..." náhle zmlkla a rozhlédla se po přítomných.

Brim zvedl obočí.

"Ale nenadálý případ minulé noci na jiné základně - nezáleží na tom kde - zneškodnil celou posádku stanice. Takže jestli to chcete vzdát, máte poslední příležitost. V podstatě se nic nestane, jenom přijde o život jedna z velmi důležitých osobností Impéria. A s ní zmizí i spousta důležitých informací, které Impérium potřebuje."

Amherst se zachvěl. Otevřel ústa, jako kdyby chtěl něco říci. Darková ho zadržela pokynem ruky. "Na nic se neptejte, poručíku. Dokud nezvládnete Ligerské STS-ka, nemám, co bych vám ještě řekla."

Brim s Theadou strávili následující půlden v simulátoru stíhače STS, zatímco ostatní se s pomocí Imperiálních databází

snažili proniknout do podstaty všech systémů stroje. Potom se celý tým oblékl do bitevních kombinéz a přesunul se v nulové gravitaci k lodím samotným.

"Říkali mi, že máme ten s označením E607," řekl Amherst a ukazoval na stíhač. "Ty další dva jsou prý na náhradní díly." Bližší pohled mu dal za pravdu. Dvěma strojům chyběly základní komponenty. Poklopy měly otevřené do volného prostoru. Ty určitě nepoletí.

E607 byl však připravený ke vzletu - smrtící žihadlo určené k ničení. Vypadal jako dlouhá dvoubřitá sekera s kontrolní kabinou na každé straně. Vyzbrojen byl výkonnými Klaipper-Hissy typu 41 na bocích a 60mm rychlopalným destruktorem ve stílecké věži. Vpředu pod trupem byl umístěn metač torpéd a vesmírných min. Stílecká věž na břichu lodi ukrývala mocný 91mm destruktorem. E607 byl poháněn dvěma krystalickými Motory pro nadsvětelné rychlosti. Vnitřní úzká kabina tvořila půlkruh se dvěma navigátorskými křesly, před nimiž zářily hyperscreeny. Vzadu zel průchod do stílecké věže s 91mm destruktorem. Odtamtud se také ovládaly metače torpéd a min.

Ursis stabilizoval příkon energie. Brim si sundal přilbu a nadechl se vyčpělého vzduchu. Sedadla byla dost nepohodlná, proto se chvíli vrtěl, než našel tu správnou pozici. Ligeři totiž stavěli své lodi pouze ke třem účelům - létání, boji a přežití. Všechno ostatní byl podle nich zbytečný luxus - včetně pohodlí posádky. Ta měla k dispozici pouze dvě menší kabiny s lůžky pro příslušný počet vojáků. To bylo zatraceně málo. "Nažhav generátory, Niku," řekl Brim a protahoval si záda. "Poletíme s touhle potvorou do Vesmíru."

Ursis přikývl. Generátory se probudily k životu a naplnily kabinu ostrým hučením. Medvěd těkavě kontroloval všechny displeje, upravoval příkon energie, až se otřesy ustálily. "Oba generátory jsou nažhavené, Wilfe," ohlásil. Brim se ohlédl na Amhersta. "Potom je loď připravena k odletu, poručíku."

"Můžete pokračovat," vyprskl první důstojník. Na čele se mu objevily krůpěje potu. Musel si sundat helmu, aby si je otřel.

"Jo, pane," řekl Brim. Pak zavolal na Barbousse. "Odpoj nosníky, Barboussi."

"Jo, poručíku," ohlásil hromotluk do malého komunikátoru.

Brim čekal na signál z hlavního stanu v kopuli. Náhle se KA'PPA maják rozzářil barevnými kruhy a osvětloval i temná zákoutí asteroidu.

"Bezpečnostní odletový vektor v pořádku," hlásil Theada.

"Mám to," vykřikl Brim a ručně pohnul letovým direktorem (malé lodi měly zřídka kdy na palubě letového operátora).

Zavelel "na plný výkon vpřed" a stoupl na gravitační brzdy. Kajuta se otřásala a podlaha jim pod nohama silně vibrovala. Brim mrknul na Ursise, který měl zdvižený palec a bojovný výraz ve tváři.

"Jedeme, Wilfe Ansore!" zabručel Medvěd.

Brim se věnoval opět řízení. Uvolnil gravitační brzdy a stíhač vystřelil prudce do prostoru. Ani když létal na zkušebních JD-981, nezažil Brim takové vzrušení.

Během několika dalších metacyklů loď kroužila kolem asteroidu a posádka si prověřovala její ovládání.

"Voof!" ozval se Medvěd. "Ty jí dáváš zabrat."

Brim na něj úkosem pohlédl a zasmál se. "Až jednou budeš létat na carescrianských dopravnících, tak ti to taky bude připadat snadné."

"Soustředte se na let a ne na kecání, poručíku Brime," okřikl ho Amherst ostře. "Nejsme tady pro zábavu!"

Brim se potočil. "Já vím, poručíku," a hlas mu málem selhal. Amherstovi totiž po tváři stékaly potůčky potu. Ten muž se strašně bál! Když přistával zpátky na základnu Červené skály 9, všiml si Brim, že Amherst měl zavřené oči. Doufal, že Vesmír dopustil jenom jednou, aby tenhle slaboch ohrozil jejich životy.

Posádka stíhače ještě vyzkoušela zbraňové systémy - to Barbousse ostřeloval neobydlenou část asteroidu. Na závěr provedli krátký skok do hyperprostoru. Jakmile se vrátili na základnu, Darková je ihned svolala k poradě.

"Vítejte, pánové," řekla vlídně. I ona měla na sobě bitevní kombinézu. "Zdá se, že tentokrát má prosba Flotile o pomoc byla vyslyšena. Obvykle nám sem posílali ty nejhorší lidi. Regula Collingswoodová může být na vás pyšná."

"Chcete říct, že jsme při zkoušce uspěli?" zeptal se Amherst a na tváři se mu objevil náznak nervozity.

"Ano. Tým byl stoprocentně úspěšný, poručíku," odpověděla Dárková. "Ale je to na poslední chvíli. Byli jsme nuceni odložit váš odlet na zítřejší dopoledne. Naši mechanici musí opravit zničený hyperscreen, což zapříčinil poručík Brim svou počáteční divokostí."

Carescrian se začervenal pod tíhou kritických slov. Pak viděl, jak se tvář plukovnice Dárkové rozjasnila. Usmála se na něj. "Neberte si to tak k srdci, poručíku. Nikdo neočekával, že tyhle stroje dokážete zvládnout. Jenže vy jste předčili naše očekávání." Pak její tvář opět zvažněla. "Ale to také znamená, že vám připadl ten nelehký úkol. Až se dozvíte podrobnosti celé akce, jistě si budete přát, aby váš navigátorský talent se změnil na sochařský nebo pěvecký."

Brim si povšiml, jak Theada i Ursis zmateně hledí na Amhersta. Ohlédl se také. První důstojník se silně potil, přestože v místnosti byla spíše chladněji. Carescrian se zarazil. To znamenalo, že zase budou potíže. A přitom je čekala náročná akce proti samotné Lize. Ale než něco stačil říct svým kolegům, Darková pokračovala v poradě a tak se raději soustředil na její slova.

Během několika metacyklů jim Darková vysvětlila detaily mise. Poletí stíhačem STS do srdce samotného Nergol Trianniku, na dosah jeho hlavní planety Tarrottu. Přistanou na pusté těžební planetě, kde naloží důležitého Imperiálního zvěda a vrátí se k jedné čekající Imperiální lodi. "Na planetě musíte využít jedno ze tří časových oken," řekla, "v nichž můžete naložit našeho zvěda. Zní to jednoduše, ale musíte vyčihnout ten pravý okamžik, abyste nebyli objeveni." Pak se odmlčela. Poklepávala prsty o stůl. "Naneštěstí tohle bude ta lehčí část mise. A já vás musím

seznámit i s tou těžší."

Brim mrkl na Ursise a uculoval se.

"Ale ještě k první části. Máte na ni asi tři standardní dny. To je zhruba doba, než Ligeři zjistí, že vaše STS-ka jim byla vlastně ukradena. Získali jsme ji způsobem, o kterém se snad ani nebudu zmiňovat."

Amherst zhluboka dýchal. Pak se omluvil a odešel z místnosti.

"Ta druhá, těžší část vaší akce závisí na jedné neznámé. A to je hlavní důvod, proč nám tak záleží na rychlém uskutečnění celé operace," pokračovala Darková, ignorující Amherstův náhlý odchod. "Bojíme se, že náš agent byl odhalen. Jsem si jistá, že víte, co by to pro vás znamenalo. Jestli je to pravda, budou vás Ligeři už čekat s otevřenou náručí a dostane se vám velmi vřelého přivítání. Doslova."

Druhého dne, časně ráno znovu povolala Darková Amhersta, Ursise, Brima a Theadu do své kanceláře, která byla stejně malá jako ta kapitánky Collingswoodové na TRUCULENTU. Přes jednu průhlednou stěnu místnosti byla venku vidět E607. "Dnes odlétáte, pánové," začala. "Mám pro vás ještě několik posledních novinek." Usmála se. "Nejprve si prohlédněte ještě jednu loď, jestli se na ní od včerejška něco nezměnilo. Soustředte se na kontrolní kabinu."

Brim se pozorně zahleděl na lodní hranaté obrysy a v duchu si vyjmenovával každou maličkost či sebemenší výčnělek. Nic ho nezarazilo. Koutkem oka zahlédl Amhersta, jak hledí na Darkovou, místo aby se věnoval lodi.

Brim k ní vzhlédl.

"Prosím, poručíku?" otázala se.

Brim polkl a zakroutil hlavou. "Jestli tam něco je, tak jste to přede mnou dobře skryli."

Darková se zešíroka usmála. "Protože byste to vypátral hned, jak byste si tam sedl." Ukázala směrem k lodi. "Podívejte se na KA'PPA maják, pánové. Co tam vidíte?"

Brim se znovu podíval na E607. Pohledem sjel KA'PPA maják až k přenosové polokouli. Náhle strnul a sepal ruce. "U Vesmíru!" vykřikl. "Úplně jsem to přehlédl. Máme dva beta-přívody na vstupu A, že?"

Darková pokyvovala hlavou. "Přesně, poručíku. A jenom jeden z nich je pravý."

"Voof!" žasl Ursis. "Skvělá práce, paní."

"Lepší než sodeskayanské inženýrství, poručíku?" Popíchla ho Darková.

"No - to asi ne, ale stačí k tomu, aby zmátlo samotné Medvědy."

"Ha, ha! Znamenitá odpověď, Ursisi. Teď vám řeknu, k čemu vlastně ten levý přívod slouží. Je to přesně to, čemu vědátoři říkají operativní spojení. Funguje ve spojení s vaším COMMem. Nemám ponětí jak, ale na tom ostatně nezáleží. Hlavní je, že systém vyšle v miliardtině vteřiny zprávu, která se pak na COMMu jiné lodi automaticky přefiltruje. Umí samozřejmě také zprávy přijímat."

"A jak obtížné je ovládání?" zeptal se Ursis.

"Jako lezení na kmen ca'omby," řekla Darková. "Na svém COMMu naleznete několik vylepšení. Žádný hlas nebo video. Pracuje to jako KA'PPA, ale má to jen symbolický výstup."

Medvěd si pro sebe spokojeně bručel. "Zní to pěkně, paní."

"Naneštěstí jsme neměli moc štěstí s dalším vybavením COMMu - a sice s vaším identifikačním klíčem."

Brim se zarazil. Tak to nebylo vůbec dobré. Každá válečná loď ve vesmíru měla nějaký identifikační klíč, kterým se hlásila jiným lodím. Klíče se po nějaké době pravidelně měnily a pokud E607 neměla současnou identifikaci, její šance na klidné proplutí Triannikem se rapidně zmenšovaly.

Darková se je snažila uklidnit. "Jeden tu pro vás máme, ale jeho platnost zakrátko vyprší. Myslíme si, že ho nebudete často potřebovat." Pak ironicky podotkla: "Ligeři nebyli tak ochotní, aby nám poskytli ten nejnovější. Takže když tenhle selže, stojíte na nepřátelském území proti všem." Pak jim popřála hodně štěstí, podala každému ruku a vyslala je na cestu.

Během metacyklu zmizela Červená skála 9 z ohniska zadních hyperscreenů. Řítili se ke svému cíli hluboko v teritoriu Mračné Ligy. Poslední zpráva přišla od Darkové za několik metacyklů. Byl to jejich první operační vzkaz: UZAVŘETE TOTO SPOJENÍ. PO NALEZENÍ ZVĚDA LEŽTE KURSEM 794 NA 819 v 6153E. IMPERIÁLNÍ VÁLEČNÁ LOĎ: (1) BUDE ZNÁT VÁŠ KURS, (2) SE POSTARÁ O ZVĚDA, (3) VÁM VYDÁ DALŠÍ ROZKAZY. HODNĚ ŠTĚSTÍ."

Amherst seděl ve svém křesle ledově klidný, s pohledem upřeným do prázdna, jako by se ho věci kolem netýkaly.

Brimovi se zdálo, že prožil nějaký šok. Povzddechl si. Nejhorší bude, až se situace nějakým způsobem vyhrotí.

V metacyklech, které následovaly, se první důstojník konečně trochu vzpamatoval. Už to však nebyl onen arogantní Puvis Amherst, jak ho Brim poznal dřív. Připomínal spíše toho ustrašeného muže na Ligerské lodi RUGGETOS těsně před tím, než je přepadl prefekt Valentin.

Brim se nejprve snažil jeho chování ignorovat jako ostatní, ale čím dál víc ho to zneklidňovalo.

"Co je s ním, Wilfe?" zašeptal Theada. "On se snad zbláznil."

Brim zakroutil hlavou. "Nevím. Asi nic."

"Nic?" zděsil se Theada. "Nepokoušej se mi namluvit, Wilfe, že se nic neděje. Je nad Slunce jasné, že..."

"O čem se to tam bavíte?" ozval se Amherst podrážděně. "Co se děje?"

"Nic. Vykládáme si o příkonu energie do generátoru, poručíku," lhal Brim. "Běžná rutina."

"No, dobře," zabručel Amherst.

Brim se k němu otočil Stejně tak Ursis.

"Možná, že je ta mise příliš riskantní," řekl Amherst a mnul si bradu. "Podle mého odhadu posádka o jedenácti lidech a cenná loď kvůli jednoho zvěda, to není příliš vyvážené. Co říkáte, Barboussi?"

Obrovitý střelec vyskočil, jako kdyby ho někdo štípnul, "Já-.. Éé..." začal koktat.

"Není to zas takové riziko, poručíku," vložil se do hovoru Brim. "Na TRUCULENTU jsme byli často v horších situacích."

"O to nejde, vy... Carescriane," obořil se na něho Amherst.

"Tak o co tedy jde, poručíku?" zeptal se Brim chladně.

"Je to... Je to..." Náhle se mu zúžily oči a vybuchl v záchvatu zloby. "Ó, ne! Vy mě chcete naštvat. Vy podlá špíno! Carescriani a Medvědi! I ta drzá děvka Darková. Vy šmejdi! Nejste nic jiného, než šmejdi!" Vymrštil se z křesla a probodával Theadu i Brima nenávisťnými pohledy. "Vy si raději hleďte svého, Theado. Nebo vás stáhnou do toho bahna s sebou."

V nastalém tichu Ursis tiše zkontroloval výstupní data, zvedl se a kráčel zvolna k Amherstovi. Položil mu ruku na rameno. "Poručíku Amherste?" zeptal se opatrně.

"Dej tu pracku pryč z mé uniformy ty zvíře!" vybuchl důstojník. "Jak se opovažujete dotýkat se mě? Já jsem tady ve-li-tel, rozumíte!"

Ursis stáhl ruku a řekl si jen tak pro sebe. "Vy tu stále ještě velíte, poručíku Amherste?"

"Samozřejmě, že tu velím," rozčílil se Amherst. "Jak můžete vůbec vyslovit takovou otázku?"

"Možná, že o tom budeme ještě diskutovat, poručíku," zabručel za ním Ursis. Pak se vrátil ke své práci, Zbytek dne už uběhl v klidu za neustálého hučení Motorů.

Několik metacyklů před prvním časovým oknem vystoupili z hyperprostoru a pokračovali směrem k Typru. Nyní hluboko na území Ligy cestovali po hlavní tepně a jejich STS E607 se stal součástí normálního každodenního provozu. Identifikační klíč na jejich majáku zářil, když míjeli další loď. Mise běžela přesně podle plánu.

Během posledního metacyklu však začalo Brimovi vrtat něco hlavou. Nemohl však přijít na to, co se mu nezdálo..

Velký dopravník k nim vyslal signál. Barbousse ho opětoval. Brim sledoval, jak zpráva dozněla. Pak mu to došlo. Identifikátor! Proč ho po nich chtěla obchodní loď?

"Před chvílí to byla obchodní loď, že?" zeptal se náhle Theady.

"Tak to alespoň signalizovali," zmateně odpověděl Theada.

"Obchodní loď?" otočil se Ursis.

"Ta, kterou jsme právě minuli," odvětil Theada.

"Aha," zamyslel se Ursis, "a používala identifikační klíč?"

"Zdá se, že ano, Niku," podotkl Brim.

"Jenže obchodní lodi nepoužívají identifikátory," zavrčel Medvěd.

"Ty sis toho taky všiml?" pochechtával se Brim.

"O čem se to tam bavíte?" přerušil je Amherst.

"O obchodní lodi, kterou jsme právě potkali, poručíku."

"A co s ní bylo?"

"Někdo na palubě vyslal identifikační klíč, pane," vysvětloval přes rameno Brim.

"Ano? A bylo na tom klíči něco špatného?"

"Víte, pane," řekl Brim, "většina obchodních lodí identifikátory nepoužívá. Je to spíše vojenská záležitost."

"To vím také," odsekl Amherst. "Ale tenhle bezduchý rozhovor byste měli spíš předvádět v supervizním cirkuse."

"Skutečně, pane?" odporoval Brim. "Myslel jsem celou tu věc vážně..."

Amherst mávnul rukou. "Nezatěžujte mě detaily, Brime. Můžete si je říkat mezi sebou. Ale dávejte přitom ztraceně dobrý pozor při řízení lodi, rozumíte?" pronesl důrazně a usadil se na velitelské křeslo!

Brim se obrátil k Theadovi. "Jubale, ty a Barbousse proveďte všechny lodi, které jsme v posledním metacyklu potkali.

Podívej se jestli nás zdravily jako civilní a použily identifikátor."

"Dobře, Wilfe," řekl Theada a seskočil z křesla.

Brim snížil rychlost, aby měl čas na případné manévrování.

Mladý navigátor se za chvíli vrátil s Barbousse. "Potkali jsme jich osm, Wilfe," poznamenal ustaraně. "Všechny byly obchodní a kontrolovaly náš identifikátor."

Brim se ohlédl na Ursise. "Co si o tom myslíš, Niku?"

"Divné," řekl Medvěd. "Osm z osmi - a všechny civilní. Udivuje mě to."

"Správně. Nehleď na to, že jsme nepotkali žádnou válečnou loď."

"Zatím..." přerušil ho Theada. "Podívejte se, co je teď právě před námi." Ukazoval vzrušeně na hyperscreeny.

Brim spatřil monstrózní plavidlo, které překrývalo hvězdnou oblohu. "Válečná loď?"

Theada mrknul na displej. "Identifikátor je DN-291."

"DN?" překvapeně zvolal Ursis. "To je Ligerské označení pro těžké křižníky. Ale co znamená to 291? Nejnížší označení DN, na které si vzpomínám, bylo 408."

"Starý křižník," vydechl Theada a sepal ruce, "Samozřejmě. Jenže všechny "staré série těchto křižníků byly před léty vyřazeny. Alespoň měly být..."

"Domníváš se, že si je nechali pro obranu uvnitř teritoria?" uvažoval nahlas Ursis. "Jako supertěžké obranné jednotky?"

Brim zavrtěl hlavou. "Pochybuji, že tyhle staré křižníky jsou dobře ovladatelné. Takže obranná jednotka to asi nebude. Spíš jsou určeny ke zvláštním účelům."

"Zvláštním účelům?" nechápal Theada.

"Ale ano!" řukl se do čela Ursis. "Je to civilní hlídková loď."

"Nerozumím..." řekl Theada.

"Ani já ne," stěžoval si Amherst, který se probíral z letargie. "Vy Carescriani nedokážete být dost výstižní.

Pravděpodobně to ale závisí na vaší podřadné vzdělávací soustavě."

Brim se zašklebil. "Asi ano, pane. Pouze jsem rozvíjel jednu myšlenku."

"Nuže?"

"Pane, plukovnice Darková se obávala, že náš zvěd mohl být objeven..."

"A co to má společného s tím křižníkem?" skočil mu do řeči Amherst.

"Myslím si, že DN-291 je součástí speciální skupiny," pokračoval Brim, "a obchodní nebo civilní lodi, které požadovaly naši identifikaci mu pomáhaly." Na okamžik se zamyslel a korigoval přitom kurs lodi. "Podle mého názoru chtějí dopadnout zvěda i loď, která pro něj přiletí."

"To vysvětluje, proč jsme neviděli žádné hlídkové lodi," dodal Ursis.

"Už ti to došlo?" obrátil se Brim na Theadu.

"Ano, Wilfe," přitakal.

"Myslím, že to dává smysl," přidal se rychle Amherst.

"Možná bychom měli přerušit naši misi a vrátit se ihned domů,"

Brim zvedl obočí. "To ne, pane," bránil se. "Nikdy bych nenavrhl přerušení mise. Musíme být pouze víc opatrní.

Vynecháme raději první časové okno a jenom obhlédneme oblast."

Amherst najednou zbledl a na čele mu vystoupil pot. "NE!" zahřměl. "Já jsem velitel lodi a nařizuji vám vrátit se domů než nás dostihne ta bojová loď."

"Křižník, pane."

"Cokoliv to je, nařizují otočit loď zpátky domů. Ihned!"

"Ale, pane," protestoval Brim. "My nemůžeme odsud jednoduše zmizet, aniž bychom se pokusili vyzvednout zajatce. To by byla vražda! Musíme učinit alespoň jeden pokus."

"Jak se opovážujete odporovat mým rozkazům, Brime?" sykl Amherst ostře. "Ihned proveďte obrat..."

"Dost!" překřičel ho Ursis a stoupl si doprostřed kabiny. "Amherste, před nedávným jsem slíbil, že nedopustím, abyste zničil další akci. Teď svůj slib splním."

"Cože?"

"Sedněte si," řekl Ursis a usadil Amhersta rázně do křesla. "Vím, co dělám, vězte mi."

Amherst zíral nejprve na Theadu, pak na Brima. Oči měl rozšířené strachem. "Vy to nedovolíte, Brime, že?" třásl se. "To je vzpoura!"

"Stojím plně za poručíkem Ursisem," řekl Brim rozhodně. "Teď máte možnost si zvolit, co uděláte - buď pokračovat v misi jako velitel nebo budete zproštěni velení. Už nebudeme tolerovat vaše chorobné výlevy jako na RUGGETOSU. Rozumíte, co tím myslím?"

Amherstova tvář zrudla. "Nechám vás oba zavřít a..."

"Ne teď, Amherste," zařval Ursis. "Spíš přemýšlejte o tom, co vám řekl poručík Brim."

"Já... Já..."

"Vaši odpověď, Amherste. Rychle!" pobízel ho Ursis. "Musíme předhonit ten křižník. Potom se už s vámi nebudeme obtěžovat."

No... Já..." Amherst pohlédl prosebně na Theadu. "Copak nechcete letět domů?"

"Promiňte, poručíku. Musíme se o to alespoň pokusit."

"Barbsoussi?"

"Poslal jsem jednoho z mužů, aby ho svázal lanem, poručíku Brime," ignoroval Amhersta Barbousse.

"Vaši odpověď, poručíku," zeptal se Brim.

Amherst se rozhlédl, ale nenašel žádnou podporu. Zhluboka se nadechl. "Zůstávám ve velení," řekl tiše.

"Dobré rozhodnutí. Běžte do kajuty a nevracejte se, dokud pro vás nevzkážeme, jasné? Dovezeme vás domů, jakmile vyřídíme tuhle misi."

"Těžký křižník se přibližuje, Wilfe," ozval se Theada, když uslyšel poplašný signál.

Brim přikývl. "Barboussi, připrav pozdrav. Tu nahrávku, co nám dali na Červené skále 9."

"Jo, jo, poručíku," hnal se hromotluk ke COMMu.

"Ti bastardi nás mají dobře na mušce," poznamenal Ursis. "Už od té doby, co jsme nasadili na tenhle kurs."

"Klidně jim ten pohled dopřej," usklíbl se Brim. "Jsme tady legálně - i kdyby se jim náš identifikátor nelíbil."

"Podívejte se, jak je ta jejich loď příšerná," ukazoval Theada.

Starý válečný křižník byl podsaditý a hodně členitý. Všude bylo mnoho výstupků, střeleckých věží a cylindrů. Mnohé výčnky byly propojené s jinými gigantickými plovoucími mosty a průchody. Hlavní střelecké věže byly čtyři a z každé čnely dva obří destruktory. Při pohledu na ně si Brim vybavil Hagbutovy stroje. Energie těchto byla více než tisíckrát větší! Sledoval, jak Barbousse vysílá pozdrav na KA'PPA majáku: VŠICHNI ZDRAVÍ NERGOL TRIANNIC - DOBYVATELE HVĚZD. Z křižníku ihned zazářilo: A PRÁVOPLATNÉHO VLÁDCE KOSMU - ZDRAVÍME! Brim se pousmál. Margot by se to jistě líbilo. Náhle byl křižník za nimi, aniž by jeho posádka pojala stín podezření.

"Jedna nula pro tým z TRUCULENTU!" vykřikl Ursis. "Prošli jsme!"
"Jsem rád, že je to za námi," řekl s úlevou Theada a oddechl si.
"Viděli jste ty destruktory?" zazubil se Medvěd.
"Všiml jsem si," šklebil se Brim. "Těm bych se rád kdykoliv vyhnul, nejenom teď."

Čtvrt metacyklu před prvním časovým oknem se E607 hnál na Typro. Brim zlehka poklepal na malý knoflík operativního spojení na COMMu. "Ten zvěd musí mít svou cenu, nemyslíte? Rád bych..."
"Poručíku Brime," skočil mu do řeči Barbousse. "Podíval byste se na to?"
"Co se děje?"
"Přijímací stanice na Typru, pane. Prohlédněte si hloubkový průzkum pro torpéda."
"Sakra," zvednul obočí Brim. "Oni jsou opravdu připraveni. Vypadá to, že tam hlídkují čtyři lodi. A na někoho čekají." V tu samou chvíli dvakrát bliknul displej COMMu. Objevila se zpráva: ČASOVÉ OKNO UZAVŘENO. NEBEZPEČÍ. HLÍDKOVÉ LODI.
Brim potřásl hlavou. "Tak teď už víme, co jsou ty lodi zač. Musíme si dávat velký pozor. Kdekoliv je ten bastard Amherst, objeví se problémy." Loď E607 minula Typro, ale před tím se ještě musela prokázat svou identifikaci.
"Rozhodně nám to neusnadňují," podotkl Brim.
"Když se třesou skály a útesy před velkou bouří, medvíďata Nemby si začínají hrát. Jak říká přísloví na Matce planet," usmál se Ursis.
"Přesně to jsem chtěl říct, Niku," ohlédl se Brim.
Ursis se na něj zpytavě podíval a řekl: "Ty musíš mít sodeskayanské předky, Wilfe. Nikdy jsem nepotkal žádného člověka, se kterým bych si tolik rozuměl"

Ukryli se na nedalekém opuštěném těžebním asteroidu. Když se otevřelo druhé časové okno, opět se přiblížili k Typru a snažili se vyhnout hlídkujícím lodím. "Jsou tam pořád, poručíku Brime," hlásil Barbousse. "Tentokrát jich je ale šest!" Operační spojení COMMu se opět ozvalo. Barbousse ihned referoval: "Stejně jako posledně. Nebezpečí od hlídkových lodí."
Brim se zamyslel. Pak pronesl: "Jestli nám nedovolí aspoň trochu zariskovat, tak ho odsud nikdy nedostaneme." Ursis nesouhlasil. "Ten zvěd to ví stejně dobře jako my. Musí být hodně odvážný, když vysílá takový signál. Osobně bych odsud také co nejdříve vypadl."
"Já také," přitakal Brim. "Naneštěstí se ještě blíží konec platnosti toho zatraceného klíče. Potom už budeme muset jenom prchat." Potřásl hlavou, zrovna když měl jednu malou planetu. "Pošli zvědovi zprávu, že budeme zpátky v dalším časovém okně. A řekni mu ještě, že přiletíme za jakýchkoliv okolností."
"Rozumím," podotkl Barbousse. Brim se ušklíbl, když kolem přelétly dvě po zuby ozbrojené hlídkové lodi. Identifikační klíč zatím pracoval, oddechl si. Myslel v tu chvíli na zvěda, jak mu asi je. "Jsem rád, že nemusím dělat takovou práci," řekl na půl úst.
Ursis ho slyšel. "Já taky, Wilfe Ansore," řekl rozvážně. "Ať je to kdokoliv, svou služební povinnost v téhle válce už splnil."

Brim dostal tu špatnou zprávu ve chvíli, kdy se za čtvrt metacyklu mělo otevřít třetí časové okno.
"Napočítal jsem pět hlídkových lodí, poručíku Brime," hlásil Barbousse na základě hloubkového průzkumu.
Brim očekával, že tam ještě lodi budou. Vždyť Ligeři byli na vlastním území. Mohli si dovolit vyčkávací taktiku. On se definitivně rozhodl dostat na Typro. Zatím však nevěděl jak. Nervózně poklepával prsty po panelu. Alespoň umí dobře ovládat tuhle Ligerskou stíhačku. Nebyla moc pohodlná, zato rychlá a účelná.
Ursis mu přátelsky pokynul. "Mohlo by být hůř, Wilfe Ansore. Buďme rádi, že STS-ko nedělá potíže."
Brim se náhle rozzářil. "To je přesně ono, Niku. Hromský Vesmíre! Potřebujeme selhání systému, abychom se tam dostali."
Theada vytřeštil oči. "To snad ne..."
Ursis se usmál. "Pravděpodobně jsi ještě nikdy nouzově nepřistával, že, Jubale? Ale tady Wilf to myslí trochu jinak."
"Správně Niku," prohlásil Brim. "Zatím jsme všechno plánovali, jako kdyby tahle bídná loď fungovala úplně bezvadně. Jsem si jistý, že Ligeři s tím také počítají. Ale nikdo se nebude starat o loď, která nelétá vůbec dobře."
"U Vesmíru!" vykřikl Theada. "To je pravda. Každá hlídková loď se o nás za chvíli přestane zajímat. Jistě..."
"Ale co s tou poruchou?" Zeptal se nevinně Ursis. "Jak to hodláš zaonačit?"
Brim pozdvihl prst, zadržel dech a pak pohlédl zpět na Barbousse. "Myslíš, že dokážeš odpálit z téhle lodi minu?"
Hromtluk studoval panel před sebou. "Nadzur je ve Vertruchtu název pro minu, že, poručíku Brime?"
"Ano."
"A Imbal znamená uvolnit. Slyšel jsem to jednou od poručíka Theady." Barbousse stiskl několik knoflíků a panel se rozzářil zeleným světlem. "Ano, pane. Dokážu to. Máme jich na palubě deset."
Brim se kousl do rtu. "Tak to je ono. Tady je můj plán. Za několik metacyklů vystřelíš jednu z těch min nám do cesty a

ihned ji odpálíš tak, aby to vypadalo jako velká porucha."

Theada gestikuloval. "Velký výbuch, hmm."

"Čím hůře to bude vypadat, tím lépe," řekl Brim, "protože hned potom začneme vysílat nouzový signál na intergalaktickém kanálu, že nám vypovědělo řízení."

"Aha, takhle to provedeme!" vykřikl nadšeně Theada.

"Správně," pronesl Brim dramaticky. "Směr nouzové přistání na Typru. Ale nouzové přistání to asi nebude, že?" Zasmál se.

"Myslím, že nic takového nebudou čekat," připustil Theada. "Wilfe, čím déle s tebou létám, tím se mi to všechno zdá lehčí."

"Všechny zbraně jsou aktivovány. První mina uložena v prstenci," řekl Barbousse. Náhle se na displeji objevil vzkaz operativního spojení. "Zpráva od zvěda, poručíku."

Brim si ji aktivoval na displeji: MISE PŘERUŠENA. PRO VÁS PŘÍLIŠ RISKANTNÍ. PŘESTO MNOHOKRÁT DĚKUJI.

"Očekával jsem to." Stiskl pevně rty a zamračil se. Otočil se k Barbousovi. "Pošli tohle: NEMÁME JINOU VOLBU. JSME NA CESTĚ. KDE SE SETKÁME?"

Pohledy v kabině se soustředily na displej. Ten se rozzářil po chvíli: BLÁZNI! ALE DĚKUJI. KABELOVÁ TRAŤ 981. ZÓNA 54G. OTEVŘENÁ VLEČKA. ŽLUTÉ PLECHOVKY. ČÍSLO 8 NA STŘEŠE VLEČKY. HODNĚ ŠTĚSTÍ!

Brim naladil na displej mapu Typra a přikývl. "V pořádku. Jste připraveni?"

"Jdeme do toho!" prohlásil bojovně Ursis. "Náš zvěd je taky připraven."

Brim pokynul Barbousovi. "Vypusť minu! Nech ji vybuchnout, až to bude bezpečné."

"Je venku..." Smrtící mina vyklouzla z prstence do temnoty. "Detonace!" Náhlý ostrý záblesk oslepil hyperscreeny. Příd' lodi byla zahalena do plamenů a mlhy.

Brim přimhouřil oči a mžoural skrz zářící světlo. Snažil se ostře manévrovat, aby se vyhnul ohnivě smřšti. Generátory přitom divoce hučely. "Připrav KA'PPU, Barboussi. Vyšli standardní nekódovaný signál."

Když ohnivá záplava pominula, předal Brim řízení Theadovi a přešel ke COMMu. Signalizoval zprávu ve Vertruchtu.

"POZOR! Navigační nebezpečí! Vyhořel řídicí systém. Držte se stranou! Loď mimo kontrolu. POZOR!"

Pak se znovu vrátil k řídicímu panelu a obezřetně manévroval v trhavých kruzích, kterými se stíhač přibližoval k Typru. Za okamžik se nejbližší hlídková loď dožadovala identifikátoru. "Někdo má o nás zájem," zamumlal Brim nevrle. "Chtějí se s námi spojit přes COMM. Barboussi, přepni to sem. Ale ne video!" Pak si přitáhl svůj COMM a hlásil ve Vertruchtu. "Vnitřní exploze... Neovladatelné řízení... Loď mimo kontrolu... Pozor...."

Příjmový displej COMMu ožil. "E607, slyšíte nás?" Ozval se hlas se skřipavým pří zvukem Vertruchtu.

"Jenom audio - příjem," řekl Brim po chvíli tiché. "Video asi zničila exploze. POZOR! Loď je mimo kontrolu."

"My vás budeme pozorovat," ohlašoval příjemce. "Míříte do oblasti, která je dočasně zakázanou zónou."

Brim loď maličko odklonil k přístavišti na orbitální dráze a pak ji prudce strhnul do divokých spirálových oblouků.

"Proboha, co ve jménu Trianniku, ode mne očekáváte, že s tím provedu, vy blázni?" vykřikl zděšeně. "Museli byste tu explozi vidět. Kdybych mohl řídit, nikdy bych se k té vaší proklaté oblasti ani nepřiblížil."

"No, ale musíte s tím něco udělat," opakoval neochvějně hlas. Pak zmlkl, protože Brimova loď směřovala přímo v kolizním kursu k hlídkové lodi.

"Podívejte se ven!" zařval Carescrian. "POZOR! Uhněte nám z cesty!"

"U Vesmíru! Musíme uhnout. Oni do nás narazí!" vykřikl někdo ve Vertruchtu.

Po chvíli vzrušeného dohadování se ozval ženský hlas. "Kam míříte, E607?"

"Právě teď propočítávám nouzové přistání na Typru," odpověděl Brim rezignovaně. "Moc s tím dělat nemůžu."

Následovala dlouhá pauza. Pak žena řekla: "Hodně štěstí, vy blázni! Žádná z lodí se k vám nepřiblíží." Brim se usmál. Doufal, že to takhle dopadne,

Jiné hlasy ho opět žádaly o identifikační klíč. Ale jak loď mizela v atmosféře, ztrácely se v éteru. Brzy bylo jasné, že se jim podařilo přelstít tuhou typerskou blokádu. Brim se jen v duchu modlil, aby to opravdu nebyl jednosměrný let. Platnost identifikačního klíče, který jim předala Dárková, totiž právě vypršela.

8.

Za méně než metacyklus se začaly rýsovat obrysy vyprahlého povrchu planety. Vysoká rozeklaná pohoří, vyschlá koryta řek, občasné blikání světél v obydlených oblastech. Jak se stíhač ponořoval do řídké atmosféry, spršky zářící plazmy olizovaly okraje hyperscreenů. Pak se rozletěly do tisíce jisker vířících za zádi stíhače. Brim se pokoušel co nejvíce redukovat odchylky kursu, maximálně se soustředil na řízení, aby tři tisíce metrů nad povrchem opravdu nemuseli přikročit k nouzovému přistání. "U Vesmíru! Při takhle omezeném manévrování to jde hodně ztuhla," zaklel Brim.

Za ním se Amherst usadil do křesla a hlava se mu pohupovala ze strany na stranu. "Právě jsme úspěšně prorazili blokádu, poručíku," hlásil Barbousse.

"Vstupujeme do zóny 5!" ozval se náhle Theada a ukazoval na hyperscreen. "Jsou tady samá pohoří a tamhleta jizva byla určitě řeka."

"Dobře," odpověděl Brim a navedl loď do velkého oblouku. "Myslíš, že je tam kabelová trať 981 podél příkopu?"

"Vidím tam jenom jeden," řekl Ursis, "jenže kdo to má v téhle poušti poznat?"

Brim se zadíval na říční přítok, kde ležel také kabel. Asi třetinu cesty od hor se plazily korytem dvě vozidla. Nedělila je od sebe už velká vzdálenost. Druhé vozidlo bylo mnohem větší a rychlejší. "Jestli v tom prvním je náš zvěd," ukazoval

Brim skrz hyperscreeny, "brzy bude mít společnost. Vidíte ještě někde nějaký pohyb?" zeptal se.

"Nic," odpověděl Theada, když se po několika obrazech loď vrátila do původního kursu.

"Jenom ty dva," souhlasil Ursis.

"V pořádku," řekl Brim. "Poletíme dolů a prohlédneme si je zblízka."

Prudce strhnul loď na záda a střemhlavým letem zamířil dolů. Dole uháněl typický Ligerský tank s třemi střeleckými věžemi. "Teď se podíváme na toho druhého," řekl zvědavě.

"Otevřená vlečka," poznamenal Ursis.

"Se žlutými plechovkami," přidal se Theada.

"...A na střeše kabiny je osmička," uzavřel rozhovor Brim. "Je to náš člověk! Pošli mu tohle, Barboussi - KTERÝM SMĚREM JE AVALON?"

Za několik vteřin se displej rozsvítil: "U VOOTOVA KNÍRU! VY SI ZE MĚ DĚLÁTE BLÁZNY. UŽ MÁM TANK SKORO ZA ZÁDY." Napravo od vlečky zazněl výbuch, jak tank zaměřoval svůj cíl. Náhle střela vybuchla nedaleko lodi. "OPATRŇE. NEBEZPEČNÝ TANK," svítilo na displeji COMMu.

Brim vytáhl stíhač do výšky a pak se střemhlavě spustil na tank. Cítili se jako kámen padající z oblohy přímo k zemi. Všechny tři věže tanku se zaměřily na ně. Loď se otřásla okolními výbuchy. Teď se ozval i jejich 91mm destruktory.

Plameny vyšlehly těsně před tankem a kusy zeminy vylétly do výše. Tank se zachvěl a zpomalil svou rychlost.

"Dostal jsem ho!" zakřičel Barbousse. Jenže destruktory tanku nepřestávaly pálit. Brim strhl loď a chystal se na další nálet. Tentokrát zaměřil Barbousse svůj cíl pečlivěji a celé okolí tanku explodovalo v gejzírech výbuchů.

Zahřměla detonace, která odchytila stíhač z kursu. Celá kontrolní kabina se chvěla a generátory divoce kvílely. Brim zápasil s řízením, aby loď udržel pod kontrolou. Málem se otřel bokem o nedalekou skálu, která se zčistajasna vynořila z kouřové clony. Nakonec však vydrželi.

"Devadesát jednička je zničená!" zařval Barbousse. "Explodovala celá dolní věž."

Brim pomalu srovnával loď do kursu. Zamířil pryč od tanku směrem k nedalekému pohoří.

"Co hodláš udělat?" zajímal se Theada. "Náš malý 60mm kanón je přeci nemůže ohrozit - a zvěd je stále tam dole."

Brim stiskl rty a maximálně se soustředil.

Museli rychle jednat! "Rychle! Miny!" zařval. "I když tank mineme, exploze ho zlikviduje. Co říkáš, Barboussi?"

"Přesně tak, pane. První kousek je už na cestě," zazubil se Barbousse.

"Počkat! A co zvěd!" vložil se do hovoru Ursis. "Je dost daleko od ohniska výbuchu? On to musí přežít!"

"To bude v pořádku, Niku," odpověděl Theada, "obzvláště v téhle řídké atmosféře."

"Výborně!" zatnul zuby Brim. "Jdeme na to!" Generátory opět zahučely, jak stíhač zvyšoval rychlost. Pak se v divokém veletoci obrátil směrem k přibližujícímu se tanku. Tentokrát ho však napadli zezadu - a důkladně tím posádku tanku překvapili.

"Mina je uvolněna!" vykřikl Barbousse. Stíhač ještě víc zrychlil. Výbuch zatřásl jeho trupem a oslepil vnější hyperscreeny bílým světlem. Trosky brázdily vzduch kolem - žádné stíny, žádné detaily, pouze bílá mlha. Hyperscreeny zamžikaly a opět prohlédly.

Pak přišla hluková vlna...

Neuvěřitelný řev. Možná, že to byl šum celého Vesmíru. Její úder prostoupil každou částičku lodi, odchytil ji z kursu a mrštil stranou jako nepoddajný hmyz. Brim pevně držel řízení a rovnal dráhu stroje. Dělal to podvědomě, protože i jeho následky výbuchu na chvíli ochromily.

Venku na trupu lodi všechny nekovové součástky shořely nebo se spekly v gigantické plamenné smršti. Vzadu v kontrolní kabině kdosi ječivě vřiskal a hlas se mu hrozivě třásl strachy. Brim se poohlédl. Byl to Amherst. Slzy mu tekly po tváři proudem a kolem úst se mu roztékaly sliny. Brim se pokusil ho nevnímat.

Pak náhle ohnivá bouře zmizela a oni pluli nádherně průzračným vzduchem. Amherstův šílený řev se změnil na tiché vzlykání.

"U Vootova kníru!" odplivl si Ursis. "Právě jsme přežili díky odvaze našeho navigátora." Kontrolní kabina propukla v jásot.

"Kanály COMMu jsou porušeny," hlásil Barbousse zezadu. "Jako kdyby v nich žvanil celý Vesmír - přesvědčte se sám, pane," navrhol.

Brim přikývl. "Převezmi řízení!" řekl Theadovi a věnoval se displeji COMMu. Trvalo mu jenom okamžik, než zjistil, že všechny hlídkové lodi spěchají plnou rychlostí k místu výbuchu. Vyhlédl ven hyperscreeny, aby se přesvědčil o svém díle zkázy. Jediné, co zůstalo, byl obrovský potmělý kráter široký v průměru asi tisíc metrů a stále vířící prach a dým. "Vypadá to, že jsme se ho zbavili," komentoval to Theada suše.

Brim vážně přikývl. "Jo. Všechno je O.K. Teď se podíváme po zvědovi. A za krátkou dobu tu budeme mít početnou společnost - a nikdo z nich nám nebude chtít pomoci."

Klouzali teď nad otevřenou vlečkou. "JESTLI JSTE SI DOHRÁLI S TÍM TANKEM, JEDEME ZPÁTKY," poslal zprávu zvěd.

Brim se zasmál. "Řekni mu, že jsme už skončili, Barboussi. A dále: PŘEPNĚTE VLEČKU NA AUTOMATIKU. MUSÍME VÁS VZÍT ZA LETU. ZVLÁDNETE TO?"

"MŮŽETE SE VSADIT," objevilo se ihned na displeji.

Brim se obrátil na Amhersta, který seděl v křesle ponořen do svých chmurných myšlenek. "Pomůžete nám, poručíku Amherste?" zeptal se ho.

"Pomoci vám, Carescriane? Na téhle šílené misi?"

"MOHL byste pomoci," řekl Brim, když srovnával rychlost stíhače s vlečkou.

"Nepomůžu nikomu z vás!" zasyčel Amherst. "Děláte to jenom proto, abyste mě zostudili v očích nadřízených." První

důstojník přiložil prsty ke spánkům a zavřel oči.

"On už nám není k ničemu, Wilfe Ansore," zabručel Medvěd.

"Niku, cítíš se dneska v dobré fyzické kondici?" optal se ho Brim.

"Dost dobré," přišla rázná odpověď. "Co můžu udělat?"

"Potřebuji mít někoho venku na přistávacím žebříku, aby mi pomohl dostat tuhle dopravní klec nad vlečku. Cítíš se na to?"

"Pokud není náš zvěd příliš tlustý, Wilfe Ansore," zasmál se Medvěd. Brim slyšel, jak cvakl uzávěr jeho přilby.

"V případě, že by tak tlustý byl, se rád připojím k Nikovi," přidal se Theada. "Myslím, že mu můžu pomoci, jestli dovolíš, Wilfe."

"Asistenci bych uvítal," podotkl Ursis.

"Jdi s ním, Jubale," řekl jen Brim. Ti dva se hned vydali k nouzovému východu, vylezli do prudkého vichru a připoutali se bezpečnostními karabinami k okům zabudovaným na dolní palubě. Každý z nich měl kotouč speciálního lana pro záchranu zvěda.

Bylo nutné se plně soustředit. Brim stabilizoval kurs těsně nad vlečku. Jeho stíhač byl dlouhý dvacet a široký asi sedm metrů, kdežto vlečka byla téměř třikrát menší. Nesměl si vůbec připustit, jak obtížný úkol mu připadl. Vesmírné lodi nebyly uzpůsobené na nízkorychlostní lety a měly velké navigační tolerance měřené na metry. Stačil jedním neopatrným pohybem a celá mise by pro ně skončila. Soustředil se jenom na vlečku a nechal se řídit instinktem.

"Jak jsme daleko, Niku?" řekl do COMMu.

Medvědova hlava se objevila v poklopu. "Ještě příliš, Wilfe. Musíš o několik metrů níž. Můžeš mu říct, aby otevřel vnější poklop a skočil, jenže je to moc vysoko."

"Barboussi, pošli zprávu: OTEVŘETE POKLOP," nařizoval Brim.

"Sledujte!" vykřikl ostře Ursis. "Už je to téměř ono."

Brim ještě o kousek pohnul kniplem. Čelo se mu orosilo potem.

"Perfektní!" hlásil Ursis. "Drž pozici, Wilfe. Právě otevřel poklop. Házím mu konec lana. Řekni mu, ať si ho uváže pod rameny."

"Mám to," řekl Brim skrze zaťaté zuby. Báł se třebas jen pohnout hlavou, aby nepřivodil ztroskotání lodi. "Barboussi, odešli: UVAŽTE SI LANO PEVNĚ POD RAMENA." Za okamžik Ursis hodil smyčku dolů.

"Vedle!" zaklel nešťastně.

"Poplachový signál už svítí, poručíku," zavolal Barbousse. "Každou chvíli můžeme očekávat společnost."

"Dobrá," procedil Brim mezi zuby. Nemohl dělat vůbec nic, jenom sledovat, jak Ursis provádí druhý pokus s lanem.

Teď už to bylo hop nebo trop - pro ně i pro zvěda. Jestli chtějí opustit tuhle zpropadenou planetu, musí odletět pryč během několika cyklů.

Medvěd hodil lano dolů. Brim se v duchu modlil. "Prosím tě, stref se, Niku," zašeptal.

"Chytil ho!" zakřičel vítězně Ursis. "Upevnil si ho pod rameny. Můžeš se ještě přiblížit, Wilfe? O několik metrů jsme se odchýlili."

"Wilfe!" vyjekl náhle Theada. "Vytáhni to nahoru! Most! Přímě před námi!"

Brim mrknul na hypersceeny. I přes jejich nízkou rychlost se kamenný most nebezpečně rychle přibližoval. "Nepouštěj se toho lana, Niku!" křikl do COMMu. Pak se horečnatě obrátil k Barboussovi. "Pošli zprávu, ať skočí. Ihned!" Neměl jinou možnost. Počkal ještě dvě vteřiny, pak přitáhl knipl a přelétl most. Ursis a Theada viseli na konzolích dolní paluby a otáčeli se ve větru. Slyšel, jak Ursis v šoku zařval.

"Drž ho, Niku!" šeptal Theada a snažil se obmotat kolem sebe kabel. "Mám to. Můžeme ho vytáhnout nahoru."

Zvěd oblečený v černé Ligerské uniformě byl vtažen k nouzovému východu. Ursis ho jednou rukou vyzvedl a natlačil dovnitř. Pak i s Theadou a nadměrným úsilím dosáhl vnitřku lodi.

Brim ještě okamžik držel loď na nízkorychlostní trajektorii podél kabelového rozvodu a díval se, jak vlečka zmizela v dálce za nimi. Na radaru zjistil, že snad každá Ligerská loď v okolí byla přitažena Barboussovou explozí.

Pak za sebou ucítil Ursisův sípavý hlas, jak nevěřícně šeptá.

"Princezno Effer'wycková, vaše excelence," mumlal Medvěd. "Co tu ve jménu Velké Matky Medvědice děláte?"

To jméno Brima zasáhlo jako blesk. "Margot?" vykřikl nevěřícně.

"Wilfe?" odpověděl mu stejně překvapeně slabý hlas.

"Margot! Vesmíre!"

"Jubale," zabručel Ursis, "snad bys mohl na chvíli převzít řízení než..."

"Óó. . . áá... ano. Hned, Niku," řekl Theada a běžel k pravému panelu.

Za několik okamžiků Margot sundala přilbu a rozpustila kadeře svých zlatavých vlasů. Tvář měla upocenou a špinavou.

"U Vesmíru," šeptal Brim. "Neměl jsem ani ponětí..."

Ona se usmála - a zvažněla. "Já taky nevěděla, že jsi to ty, Wilfe." Pak se chytila za hlavu, jako by odháněla přívál spánku. "Nespala jsem čtyři dny. Už je to v pořádku, ale potřebuji si trochu odpočinout."

"Wilfe!" zakřičel Theada od řízení. "Myslím, že budeme potřebovat tvou pomoc. Společnost se už dostavila."

"Jaká je odsud nejlepší cesta, Margot?" zeptal se Brim a vzal ji za ruce.

Chvilí přemýšlela. "Zóna 5 není obvykle během dne hlídána. Je tu jenom několik lehkonážních lodí. Jenomže se mluvílo o nějakém starém křižníku. Pokoušela jsem se získat o něm informace, ale musela jsem zmizet."

"Viděli jsme ho," ujišťoval ji Brim. "Je to pravda."

"Nejlepší tedy bude letět přímo do vnějšího Vesmíru."

"To si myslím i já," řekl Brim. "Zkusíme to."

Zatímco se Brim vrátil k řízení, Barbousse připoutal Margot na křeslo vedle mdlého Amhersta. Nasadil jí opět helmu.

"Jenom pro případ ohrožení, poručíku Effer'wycková," podotkl jemně,

Brim se podíval do zadních hyperscreenů, kde se - jak Theada varoval - objevily dvě nepřátelské lodi.

"Co teď?" zeptal se Theada.

Brim potřásl hlavou a pokrčil rameny. "Jedeme domů, Jubale, co jiného?" Přepnul generátory na "Nebezpečný modus" a přinutil stíhač k téměř vertikálnímu letu.

Dvě cizí lodi je následovaly, ale ať se snažily, jak chtěly, stíhač jim brzy zmizel z dohledu.

"Ty dvě jsme setřáslí," hlásil Theada.

"Jenomže nepředběhneme jejich KA'PPY. Tam vpředu nás určitě čeká uvítací výbor," podotkl Brim.

"Vidím je v hloubkovém zaměřovači, poručíku," řekl Barbousse tiše.

"A oni nás zaměřili jistě taky," zabručel Medvěd.

Ozval se identifikátor. Tentokrát jako poplašný signál.

Brim zakroutil hlavou. "To je pro systém legalizace. Platnost klíče už vypršela."

"Identifikace je nám teď stejně k ničemu," zahuhlal Medvěd. "Musíme se podívat, co zmůžeme s naším 60mm destruktorem proti Ligerům."

"Vypadá to jako čtyři malé lodi typu N-81," hlásil Barbousse.

Theada se soustředil u palebných ovládačů. Brim uviděl v hyperscenech střeleckou věž. Za okamžik z destrukturu vyrazil proud energie a paluba se otřásla. Záblesk v dálce ozářil prostor a rychle se vytratil.

"Minul jsem!" hněval se Theada a sprška ohnivých protiúderů rozžhavila trup stíhače. Ten divoce vibroval v mraku jiskřící radiace. "Přál bych si, aby na mém místě teď seděla Anastasja," poznamenal mladý navigátor.

Brim klikoval po obloze, aby znemožnil nepřítelům přesné zaměření. "Děkujte Vootovi, že mají na palubě jen dvě sedmdesátky. I když vlastně, všech osm najednou nás může taky pěkně zahřát."

Druhá salva rozčísila prostor před jedním z útočníků, který rázem explodoval. "Tyhle tři N-81 zvládneme!" vykřikl

Theada pyšně - i když v jeho hlase zazněl náznak překvapení, byl bojem unesen a odpálil další salvu. "Teď jsem ty bastardy rozprášíl!" ozval se. Protiúderu opět šťastně unikli.

"To je ono, Jubale!" povzbuzoval ho Brim. Zaposlouchal se do hlasitého předení Klaipper-Hissových generátorů, které je stále rychleji hnaly Vesmírem, pak se ohlédl na Margot a ucítil, jak se mu rozbušilo srdce.

Přestože byla špinavá a neupravená, zůstávala smyslnou žádoucí ženou, po které strašně moc toužil. Dokázal si živě představit ty slastné zážitky, ale byly to opravdu pouhé představy. Když zavadil pohledem o Ursise, viděl, jak se pod vousy jenom pochechtává. Ten Medvěd mu dokázal číst myšlenky.

Theada mezitím pootočil destruktorem do strany. "Co si myslíš, Brime? Dáme jim na frak?"

Carescrian otočil oči v sloup. "Myslím, že to brzy schytáme ze všech stran, Jubale. Takže se snaž. A pamatuj si, že tady se počítá každý zásah. Jestli se nám podaří dostat do otevřeného Vesmíru, budeme zachráněni. To už Ligeři naši krásku nedostanou ani se sebesilnějším Motorem." Cítil, jak se loď zachvěla, když Ursis zvýšil energetický příkon.

Nepřátelská eskadra se vrátila. Hlídkové lodi se tentokrát slétly ze všech stran. Prostor ožil mohutnými explozemi.

Stíhač mezi nimi obratně klikoval, ale zásah na sebe nedal dlouho čekat. Hyperscreeny pojednou zajiskřily a pak potemněly. Přímý zásah zlikvidoval část zádi. Generátor zázračně pracoval dál. Theada se oklepal a ihned se zase věnoval svému 60mm destrukturu. Útočníci vytvořili širokou rojnici, Theada pátil do všech směrů, ale marně. Neměl čas na pořádné zamíření. Hyperscreeny opět ožily a zobrazily prostor kolem lodi ve světle explozí a radiálních mraků. Malý stíhač se statečně držel.

Hyperscreeny začaly znovu pulsovat. Tentokrát se i kontrolní kabina otřásla po sérii mohutných výbuchů. Příd' se roztřhla do oblaku jisker a trosek, které se ztrácely ve vírech za lodí. Když se posádka vzpamatovala, zůstal z 60mm destrukturu jen rozečkaný pahýl.

"Odkud to přišlo?" zařval Brim. "To nebyl přímý zásah!" Vedle lodi vyšlehly další dvě ohnivé exploze.

"Vesmíre!" zabědoval Theada. "Vidím to! Táhle, vychází právě ze stínu planety."

"To je ten starý křižník!" zvolal Brim a uvědomil si, že vpluli do klasické pasti. Tyhle malé hlídkové lodi je jednoduše hnaly jako štvanou zvěř. Jelikož neměli žádné destruktory, záchrana byla prakticky nemožná. Před obřími destruktory křižníku neměli kam utéct. Brim se rozhodl rychle. "Barboussi! Zkus připravit raketomety!"

"Už jsou, poručíku!"

Brim navedl stíhač směrem ke křižníku a obratně manévroval, aby se vyhnul případnému zaměření. Odklon nebyl nejlepší - příliš blízko k disku planety. Ale bylo to lepší než nic. "Jdeme na to!" vykřikl. Kolem lodi šlehalo mohutné exploze, ale Brimovi se zatím dařilo mistrně klikovat. Střelba z destrukturu křižníku však neustávala. "Připraven?" zeptal se Barbousse.

"Připraven!" odvětil Barbousse napjatě.

Brim zaťal zuby a udržoval přímý kurs k jejich cíli. Měli jenom dvě možnosti. Každá střela vedle by znamenala jejich rozprášení v nekonečno.

"Teď! Vystřelte je obě!"

Stíhač sebou trhnul, když Ligerské střely vystartovaly ze svých nosičů.

"Rakety aktivovány, poručíku," informoval ho Barbousse.

"Další várku, Barboussi!" nařizoval Brim. Hydraulika jen syčela, jak byly rakety ládovány do nosičů.

"Nosiče naplněny, poručíku."

"Vystřelte je obě!" zařval Brim.

Stíhač sebou znovu trhnul.

"Rakety aktivovány."

Od toho okamžiku každý destruktor starého křižníku mířil jenom na ně. "Připrav Motor, Niku!" procedil Brim mezi zuby a zhluboka vydechl.

"Motor je v pohotovostním stavu, Wilfe," opáčil ihned Medvěd.

Brim chvíli váhal nad zmenšující se vzdáleností ke křižníku, pak ale zavelel: "Nažhavit Motor!"

Motor oživil ve stejném okamžiku, kdy první dvě střely dospěly ke svému cíli - narazily s nesmírnou razancí téměř doprostřed křižníku. Ohnivá záplava a následná radiace ožehla střed křižníku. E607 mezitím unikal z jeho dosahu a připravoval se na přechod do hyperprostoru.

"My jsme ho zasáhli!" ječel Amherst ze svého křesla radostí.

Nyní dorazily ke svému cíli i zbývající dvě rakety a se stejnou razancí znovu zasáhly poškozené místo křižníku. Kolem jeho trupu se opět rozpoutalo ohnivé peklo, doznívaly další a další exploze, až se celá ohromná loď rozlomila na dvě části.

Malý stíhač byl zmítán ohromnými vlnami uvolněné a rozběsněné energie. Byli prostě příliš blízko. Letěli mezi zmítajícími se troskami do volného prostoru. Brim řídil pouze instinktivně, protože nové exploze ochromovaly navigační systém lodi. Velký rozervaný plát se otřel o kontrolní kabinu a zařizl se do zadní části trupu jako nůž do másla. Když se Brim ohlédl, gigantický vrak v dálce zářil jako planoucí hvězda.

"Vypadalo to, jako kdybychom se s křižníkem srazili," vzrušeným hlasem pronesl Theada. "My už budeme dávno v hyperprostoru, než se dostanou k troskám lodi."

"O tom není pochyb," ozval se Ursis. "Jenomže máme poškozený Motor. Náš stíhač dosáhne v hyperprostoru pouze tisícinu nadsvětelné rychlosti."

Brim zaklel. Vzpomněl si na občasné případy časových trosečníků. Rozhodně však bylo lepší podstoupit toto riziko, než zvolit smrt.

"Uděláme aspoň tuhle rychlost?" zeptal se.

"To by pravděpodobně neměl být problém," odpověděl Medvěd.

"No, tak se do toho pusťme. I malá hyperrychlost je lepší, než žádná."

"Provedu, Wilfe Ansore," řekl Ursis. Motor začal divoce výt.

Brim si všiml, že si Margot sundala přílbu. Barbousse byl u ní. Podívala se na Brima unavenýma, krví podlitýma očima a naznačila úsměv.

"Já-já jsem to viděla, Wilfe," řekla slabým hlasem. "Viděla jsem Tě. Tvé jméno bude slavné."

"Zoufalství, to je častý jev," zašklebil se Brim. "Zatím jsme pořád v průřezu."

"Ach, Wilfe," zavzdychala Margot, "byl jsi obdivuhodný!" Ospale se usmála, pak zavřela oči a hlava ji klesla na opěradlo.

Barbousse ji uvolnil kombinézu na zápěstí a jemně zkusil nahmatat tep. "Usnula, poručíku. Myslím, že naši misi jsme skončili."

"Ještě ne. Musíme dostat tuhle slečnu na palubu sběrné lodi. Divil bych se, kdyby to trvalo moc dlouho. Když už jsme prošli všemi nástrahami..." otočil se k Amherstovi. "O.K., Jedničko," řekl chladně. "Teď jsme na cestě domů. Můžete se uklidnit a převzít velení."

Setkání se sběrnou lodí, která vzala na palubu Margot, proběhlo za hranicemi Ligy - pouze několik metacyklů letu omezenou nadsvětelnou rychlostí. Tentokrát to nebyla žádná lehká průzkumná loď, ale ohromný těžký křižník. Hned signalizoval žádost o okamžité navázání spojení.

Jakmile Brim přizpůsobil rychlost a přirazil, byla loď rychle ukotvena těžkými nosníky a průhledným tunelem spojena s křižníkem. Na okamžik se Carescrian ocitl v kontrolní kabině s Margot sám. Ostatní spěchali k východu za Ursisem, který pomáhal vyčerpanému Amherstovi.

Brim předal kontrolu řízení křižníku, sundal si helmu, přešel dozadu, kde se sklonil nad spící Margot a jemně ji pohladil po tváři.

Pomalou otevřela unavené oči, zamžikala a natáhla k němu ruce. Brim ji v okamžiku objímal.

"Jak jsem snil o tom, že tě jednou budu držet v náručí," šeptal a srdce mu divoce bušilo.

"Já také, Wilfe. To jediné mi pomohlo přežít tu hrůzu tam." Zachvěla se. "Nikdy jsem nezapomněla na to, o čem jsme si povídali, než tě převedeli na PROSPEROUS. Jednoduše jsem nemohla."

Brim se zadíval do jejích očí. "Stejně i já," řekl vášnivě. Pak ji něžně políbil. Na kratičký moment přestala válka existovat. Jenom Margot a její rty a její dech a její ruce ...

Někdo tiše klepal na stěnu. Brim spatřil Barbousse, jak nenápadně ukazuje prstem za sebe. Amherst právě přiváděl skupinu důstojníků, Noví příchozí byli oblečeni do elegantních bitevních uniforem, které zblízka boj sotva někdy viděly. "Máme návštěvu, Margot," zašeptal.

Chvilí ho ještě objímala. Pak své sevření uvolnila. "Chci, abys mě stále držel ve svých rukou, Wilfe. Nevím kdy to bude, ale chci to."

"Budu tam, kde budeš ty, Margot," stačil ji ještě říct, když už se chodbou rozléhaly hlasy.

"Navždy spolu," řekla tiše a on jí pomáhal vstát z křesla.

Důstojníci vstoupili dovnitř, sňali své přilby a opatrně se rozhlíželi. "Princezno Effer'wycková!" hlesl jeden z mužů, patrně velitel skupiny. Ignoroval přitom Brima, jako by byl součástí inventáře. Ten muž byl malý, plešatý s dlouhým pěstěným knírem.

"Poručík Effer'wycková, jestli mohu prosit, veliteli," opravila ho Margot. Pak se obrátila k Brimovi a řekla: "Musím se vrátit na nějaký čas na Avalon, Wilfe. Když tomu bude štěstěna přát, uvidíme se tam. Jinak určitě na Gimmasu." Dotkla se jeho ruky. Pak se porozhlédla po své přilbě. "Děkuji ti za všechno," zašeptala. Za okamžik už odcházela spolu se třemi důstojníky tunelem na křižník.

Poslední důstojník potřásl Amherstovi rukou. "Vypadá to, jako kdyby celá ta akce byla opravdu tak obtížná," řekl a sundal si přilbu. Byl to vysoký elegantní muž s dlouhým patricijským nosem a perfektně zastříženým knírem.

Amherst se začervenal, "Éé... To byla, strýčku Shelgare," zamumlal.

"Hlavně, že jsme naši misi dokončili, veliteli. To je nejdůležitější," podotkl Brim.

"Ano. Přivezli jste zpátky princeznu," řekl Shelgar a pokyvoval hlavou. "Tím se Impérium vyhnulo nepříjemnému galaktickému faux pas. Když tehdy císař zjistil, co provedla, byl pěkně rozzuřený. Říkám vám, že ona už to víckrát neudělá. Odvezeme ji zpátky na Avalon."

"Ona je následnicí trůnu rodu Effer'wyck, že?" přidal se Amherst. "Korunní princezna, pokud vím." Zachmužil se. "Jak se vůbec dostala na to místo?"

"Nevybouřené mládí," pousmál se Shelgar. "Říká se, že vždycky dostala co chtěla. A taky jsem zaslechl, že měla perfektní povolání, ke kterému měla stoprocentní předpoklady. Všechno to pro ni bylo moc jednotvárné." Na okamžik se zamyslel a rozhlížel se po okolních ruinách. "Ale... Já jsem nezůstal na vašem... můstku, abychom si povídali o princezně. Mám pro vás, Puvisi, pokyny, jak naložit s touhle troskou."

"Ano?"

"Za prvé: Máte nařízeno vrátit se se mnou na křižník. Je to osobní přání vašeho otce. Chce vám osobně vzdát poklonu za úspěšnou akci."

"Aha, dobře," řekl Amherst a oči se mu poprvé v průběhu celé mise rozzářily. "Mám nějaké věci v kajutě. Kdybyste byl tak laskav a předal ostatní rozkazy Brimovi, mému navigátorovi. Za moment budu zpátky."

Shelgar sledoval, jak se Amherst ztratil v koridoru a pak se obrátil k Brimovi. "Takže vy jste ten carescianský navigátor."

"Ano, pane," odpověděl Brim neurčitě.

"Regula Collingswoodová na vás píše samou chválu, poručíku," řekl Shelgar. "Předpokládám, že jste řídil po celou dobu misi?"

"Většinu cesty," připustil Brim.

"Nebudu se vás dál vyptávat, Brime," ironicky poznamenal Shelgar. "Dokážu si představit vaše jednání, protože jsem totéž slyšel už jednou od svého synovce. Ani se nebudu zatěžovat čtením oficiální verze v Žurnálu..." Tiše se zasmál.

"Dost už... Politika je mi odporná. A čas je drahý. Myslím, že se vám mé rozkazy budou celkem zamlouvat, poručíku."

Máte dostat tuhle potvoru stůj co stůj na Avalon."

"Cože? Na Avalon?" zeptal se Brim nevěřicně.

"Ano. Musíte předat trosky stíhače Technickému oddělení Tajné Imperiální služby. Odtamtud vás už dovezou na TRUCULENT. Musím sdělit tutéž informaci Její Excelenci, princezně Effer'wyckové. Pokud mohu soudit věci ze svého prvního dojmu, určitě pookřeje stejně jako vy."

Brim zrudnul. "D-děkuji vám, pane. Ale nebylo by rychlejší, kdybyste nás táhli?"

"Rychlejší PRO VÁS," odvětil Shelgar s úsměvem. "Ale mnohem pomalejší pro nás. Císař chce mít princeznu Effer'wyckovou co nejdříve v bezpečí, bez zbytečného zpoždění, což znamená let plnou rychlostí na Avalon."

"Jo, pane," přitakal Brim.

"Vy už tu nějak přežijete," ujistil ho Shelgar. "A pokud mluvíme o rozkazech, zprávu byste měl předat ihned po přistání. Abych nezapomněl..." zmlkl a z kapsy své kombinézy vytáhl malou kovovou krabičku a podal ji Brimovi.

"Náhodou jsem ji měl s sebou. Je to moje jediná. Jednoho dne ji předáte někomu jinému."

Brim nechápavě otevřel krabičku a - srdce se mu málem zastavilo.

"Blahopřeji vám," řekl Shelgar. "Z toho, co jsem zaslechl soudím, že jste si to zasloužil, poručíku Brime. Zjistíte, že jsme tam vtěsnali veškerou dokumentaci. Jestli se budete nudit, máte alespoň co číst." Poklepal zamlklému Carescrianovi na rameno, zrovna když do kabiny vcházel Amherst. "Připraven, Puvisi?" zeptal se a nasadil si přilbu.

"To určitě ano, strýčku," ujišťoval ho Amherst a zaklapl si také přilbu. Obrátil se k Brimovi. "Postarejte se tu o všechno, jak to už ostatně beze mě umíte."

Brim se zazubil. "To udělám, Jedničko."

"Ano, jsem si jistý, že to uděláte," dodal Shelgar a postrkoval Amhersta k východu. "Ještě jednou vám blahopřeji." Pak zmizel.

O pár cyklů později se nosníky odpojily a obrovská loď vyrazila k Avalonu. Ztratila se v temnotě, zanechávajíc za sebou smaragdový závoj, který se rychle rozplýval. V kontrolní kabině se objevili Brimovi kolegové z TRUCULENTU a blahopřáli mu k povýšení. Někým zázrakem Ursis s Barbousseem vyčarovali velké láhve logo-meemu. Brzy vesele zacinkaly skleničky a on v radostném opojení přemítal o své další budoucnosti. Letěli na Avalon, k Margot.

Trvalo to nejméně dvacet standardních dní, než se poškozený stíhač dostal do prostoru Avalonu, V hyperscreenech se objevovala souhvězdí viditelná jenom odsud - ze srdce galaxie. Brzy se přiblížilo na dohled pět modrozelených světů: Proteus byl určen pro vědu, Melia pro obchod, Ariel pro komunikaci, Helios pro dopravu a hlavní planeta

Avalon byla epicentrem Impéria, které spravovalo velkou část Galaxie. Rozkazy nařizovaly Brimovi dovézt stíhač na vědeckou planetu Proteus. Proto také jedenatřicátý den své plavby v hyperprostoru zpomalil, minul vesmírnou bójí Vernal-204 a přibližoval se ke světu Imperiální vědy. Proletěl obranným sektorem a vklouzl do přístavu. Dole pod ním se rozprostíraly tři skupiny budov a laboratoří známých v Impériu jako střediska vývoje téměř poloviny převratných vojenských technologií, objevených za posledních sto let. E607 zapojil přistávací systémy a Brim ho naváděl ke gravitačnímu bazénu. "Všichni připravit na přistání!" ohlašoval Theada. Rolovali kolem letištní základny a pomalu se přibližovali k povrchu. Bezpečnostní služba už byla v pohotovosti dávno před jejich příletem. Vpředu se objevilo těžké obrněné vozidlo s výsuvným otočným manipulátorem. Jakmile se dotkli povrchu bazénu, vozidlo už mělo manipulátor nastavený a přední zničená část stíhače se o něj opřela. Brim se usmál. Tohle si musí zapamatovat pro Gimmas Haefdon!

První a jediná mise stíhače E607 byla u konce.
"Zprávy pro vás, poručíku Brime," hlásil Barbousse do COMMu.
"Co říkají?" zeptal se Brim a vypínal přistávací systémy.
"Zdá se, že je to osobní, pane," ošíval se Barbousse, "Budete je chtít zobrazit?"
"Ano, samozřejmě," přitakal Brim a aktivoval displej svého COMMu, Objevila se krátká zpráva:
Wilfe - Byla jsem požádána, abych tě doprovázela jako reprezentant dominia. Přijedeš? Věřím, že Admiralita by ti neúčast nikdy neodpustila - Margot.
Brimovi bušilo srdce jako o závod. Nechápat si přečetl první řádky zprávy. "Admiralita?" vyskočil z křesla, což ho při normální gravitaci málem složilo k zemi a podíval se na Ursise. Těžce polkl a snažil se uklidnit obsah žaludku. Pak se otočil. "Barboussi, jste si jistý, že je to všechno? Nedává mi to žádný smysl."
"Která zpráva, pane?" zeptal se Barbousse opatrně.
"Já mám jenom jednu!" vykřikl Brim a hlas mu přeskakoval. Každý se k němu otočil. Zastyděl se.
"Kterou máte na mysli, poručíku?" zeptal se Barbousse klidně.
Brim si povzdechl: "Tu osobní, od Margot."
"Aha," pochopil Barbousse. "Tak to je až ta druhá. Ta první se asi nepřebrala."
"No to je báječné!"
"Pošlu vám ji znovu," řekl Barbousse omluvně.
Brim usedl zpátky do křesla a zašklebil se. Věděl, že všichni v kabině na něj upírají zrak. "Díky." Osm techniků se mu naklánělo přes rameno, aby si ji mohli přečíst. "Nemáte svoji práci?!" zahřměl Brim a oni rychle vyklidili prostor.
Konečně první zpráva zaplnila displej.
Komu: Wilf Anzor Brim, Por., I.F. - Proteus.991E
Od: Lord Avingnon B. Wyrood - Admiralita/ Avalon
Poručíku Brime, jste tímto srdečně zván na návštěvu dvora Jeho Excelencí, korunním princem Onradem.
Dnes večer: 19.00
Lordglenský parlament
Grand Boulevard Kosmos
Avalon
Je to nařízení Jeho Imperiálního Veličenstva Greyffina IV., Velkogalaktického císaře, Vládce společenství hvězd Reggio a právoplatného ochránce Nebes.
Osobně poručíkovi Brimovi: Použijte raketoplán R-37 na Imperiální terminál, Avalon. Doprava bude zajištěna od Quentianského portálu. Slavnostní uniforma vítána.
A. K. Khios, sekretář Lorda Wyrooda.
To už dávalo smysl. Poprvé někdo zval Caresciana ke dvoru. Zasmál se. To byla určitě práce Margot. Hmm, jestli tohle bylo její přání, aby ho zase viděla, tak tam pojede! Avalonská společnost nemůže být o mnoho horší než Ligerská.
Později v kyvadlovém přepravníku z letiště řekl ostatním o svém pozvání.
"Lordglenský parlament?" vykřikl v úžasu Theada. "Vesmíre! Wilfe, to je jeden z nej-fan-tas-tič-těj-ších paláců vůbec. Jak jsi tam vůbec dostal pozvání?"
"Přátelé z vyšších míst," řekl Brim vyhýbavě a cítil, jak mu rudnou tváře. "Mimochodem, je to jenom na chvíli. Zítřka v noci odlétáme."
Ursis se zakřenil a poklepal Brimovi na rameno. "Možná máš takové přátele, Wilfe, ale stejně by mě moc zajímalo, kdo to vlastně je."

Brim byl na avalonském Imperiálním terminálu okouzlen grandiózním architektonickým stylem. Celá struktura mohla být popsána jako obrovská hala s baldachýny u stropu, mnoha přístavními rampami a ozdobnými terasami, parčíky a barevnými lagunami. Byla to skutečná pohádka, která reprezentovala jejich civilizaci. A doplňovaly ji šperky v podobě mnoha Imperiálních světů.
Brim se prodíral davem ke Quentianskému portálu a vyhlížel vhodný dopravní prostředek. Autobus? Dodávku? Povšiml si velké limuzíny, která opatrně projížděla zástupem lidí. Pak zastavila, řidič vystoupil a rozhlížel se kolem. Tohle vozidlo sem určitě poslali pro někoho vysoce postaveného, řekl si Brim a pokračoval v cestě.

"Poručík Brim?" ozval se hlas za jeho zády.

Brim se překvapeně otočil k muži, který byl úplně holohlavý.

"To... jsem já," řekl nesměle.

Muž ukázal k mobilu, popošel k němu a otevřel dveře. "Vaše doprava do Lordglenského parlamentu, poručíku," řekl muž a malý knírek se mu čile pohyboval.

Brim zvedl úžasem obočí. "To je pro MĚ?"

Řidič se usmál. "Pro všechny, co jedou do Lordglenu."

"Jste si jistý, že je to opravdu pro mě. Trochu velké pro jednoho navigátora. Nemám náhodou vézt já vás?"

"V tuto dobu to pravděpodobně nepřípadá v úvahu, pane."

Brim nastoupil, řidič zaklapl dveře a vlezl také dovnitř.

Velká limuzína vyplula z terminálu

Vlastní Avalon City leželo v rozlehlých parcích na okraji obrovského jezera Mersin, které téměř tvořilo malé moře.

Terminál byl vybudován na umělém ostrově a s městem ho spojovala široká třída, pojmenovaná po Augustu

Thackaray Palidanovi, prvním vesmírném veliteli, který navigoval lodi Galaxii.

Projeli třídou vysokou rychlostí, pak rychle zabočili na tříproudý Vereker Boulevard a sledovali křivku pobřeží. Brim spatřil rozkvetlé kilgaly a rozvětvené urostlé magenty. Řidič lehce kličkoval hustým provozem s profesionální rutinou.

Na nadýchaných sedadlech se Brimovi dobře odpočívalo. Obdivoval kašdický střípek luxusu, který viděl.

V parku plném střikajících fontán zpomalili, protože se jen henžil dovádějícími dětmi. Brim vzpomínal, jak tomu bylo

dávno, co sám naposledy viděl hrající si dítě. Nevěřicně zakroutil hlavou. Válka a děti, to k sobě opravdu nešlo. Smutně sklonil hlavu.

Provoz se stával čím dál víc hustší, jak se blížili ke středu metropole. Brim viděl stejné limuzíny jako ta, ve které se vezl,

ještě mnohem přepychovější a okázalejší. Některé nesly i vlajky velvyslanců. Jeden z vozů, černá limuzína

velvyslancev Jasného Triadu, se mezi ně vklínil právě ve chvíli, kdy na světelných signálech naskočila červená.

Brimův řidič duchaplně sešlápl brzdy a zabránil tak případnému střetu.

Zabočili doprava a minuli třeptivě se lesknoucí monument Desterro s kolosálním sochařským výtvozem zobrazujícím plápolající oheň - jako hold objevitelům studeného tetradu na Edringtonu, centra gravitačního vesmírného výzkumu.

Byly tam umístěny také zbytky lodí a různých drahocenných historických dokumentů z tisícileté historie vesmírného cestování. Tradiční Mekka všech turistů z mnoha jiných světů.

Ted' tu ovšem postávala velká skupina kadetů z Akademie navigátorů. Brim se pousmál. I on navštívil to místo několikrát.

Během několika cyklů pak přejížděli přes velký obloukový most a pod sebou nechávali kanál Grand Achtite, který na obou stranách hlídaly krystalické sochy strážců Vesmíru. Brim si připomněl Průvodce Avalon City, kde se říkalo, že přes kanál vedou tři mosty a každý z nich je strážný těmito sochami. Ty pak dohromady vytvářejí souhvězdí Achtite.

Když pohlédl z mostu doleva, spatřil velkou věž Marvy a její menší stříbrné věžičky, jak ční vysoko k nebesům. Tam kdysi žila a studovala sama královna Adrien, než vyrazila na cesty ve svém Duraxu III. Tehdy objevila Porth Grassmere na vzdálenější straně Elathu. To bylo místo, které všichni Imperiální navigátoři znali - a obdivovali.

O kousek dále minuli známý avalonský zámek Kimber, kde Cago JaHall složil svůj Velebný Vesmír a další klasická díla žánru. Mnohem později tu žila také Dalgo Hildiová, jenže jakmile přijela na Avalon, její strmá kariéra skončila. Celá ta nádherná budova se skrývala pod lešením, ze kterého dělníci opravovali popraskanou kovovou fasádu.

Zatímco vjížděli do vpravdě historického Beardmore, všiml si Brim, že téměř všude se opravují domy. Tento sektor jednoduše musel zářit novotou. To bylo dobré znamení, uvědomil si. Avalon se začíná vzpamatovávat z počátečního válečného šoku a myslel zase na budoucnost. Projevovaly se zde první náznaky možného celkového vítězství.

Zhluboka se několikrát nadechl, aby vychutnal tu slavnostní atmosféru. Okolní ulice překypovaly obyčejnými lidmi, ale také mnoha vojenskými uniformami.

Když projížděli prostranstvím Courtland Plazy s jejími famózními třívrstvními savoinskými gravitačními fontánami, na okamžik se jim naskytl pohled na samotný Imperiální palác s rozkvetlými zahradami a pěstěnými lesy. Pak se pohled přesunul na prosklenou knihovnu Estorial, kde Hobina Koppová poprvé předvedla svůj Korsten Manifesto (plných dvě stě let před narozením Brima). Knihovna měla zvláštní oddělení poezie, které si bude muset jednoho dne pečlivě prohlédnout.

Nakonec zabočila limuzína do dlouhého Boulevardu Kosmos a zpomalila. Za okamžik zastavila úplně na okraji vozovky před nefritovým sloupovím. To už byl rozlehlý Lordglenský parlament. Zatím tu nebylo moc lidí, ale Brim si dokázal představit ten zmatek, když začali příjíždět hosté.

Lokaj v červené uniformě a bílých rukavicích zasalutoval a přidržel mu dveře. "Poručík Brim? Tudy, prosím," řekl s nenuceným úsměvem ve tváři. Brim přikývl a následoval ho do široké vstupní haly. Boty tiše cvakaly o obsidiánovou podlahu. Na konci místnosti se vzpínala dvě alabastrová schodiště k vyšperkovanému balkónu, po jehož obvodě se skvěly masivní ebonové dveře.

Lokaj vedl Brima po levotočivém schodišti do krátké místnosti, které dominoval strop ozdobený alegorickými výjevy ve starověkém stylu. Zde nastoupili do výtahu, kterým vyjeli do pátého poschodí. Tam byl Brim uveden do vkusně zařízeného kabinetu s mnoha uměleckými artefakty, které i jeho laické oko odhadlo na hodnotu celé vesmírné lodi.

"Vítejte v Lordglenském parlamentu, poručíku," uklonil se lokaj a pokračoval, "Lord Wyrood mě instruoval, že vám mám splnit jakékoliv vaše přání a vyřídit běžné formality. Do této skříně jsem vám uložil kompletní uniformu a zařídil jsem i další nezbytné maličkosti, které se tady vyžadují." Opět se uklonil. "Pokud byste shledal, že ještě něco potřebujete, zazvoňte na mne. Mé jméno je Keppler a jsem vám kdykoliv k službám." Pomalu pozpátku opustil místnost

a dveře se za ním tiše zavřely.

Brim zakroutil hlavou, když se tak rozhlížel po místnosti. Tohle místo bylo Carescrii na tisíce parseků vzdálené. Středu místnosti vévodila okázalá fontána. Na okamžik zavřel oči. Tolik bohatství přesahovalo jeho běžné představy. Jenomže - stejně to pro něj nemělo nijaký zvláštní význam. Jedinou opravdovou hodnotou byla pro něj Margot. Jakmile se objeví, všechno ostatní ztratí smysl.

Brim sebou neklidně vrtěl, když si před podlouhlým zrcadlem zkoušel vypůjčenou uniformu. Bílá tunika se zlatými prýmkami, epoletami a vysokými manžetami, tmavě modré kalhoty a parádní boty až ke kolenům. Na posteli ležel přehozený, bohatě zdobený červený plášť. Mnohem lepší než jaký znal z Akademie. Cítil, jak v něm vzrůstá napětí před setkáním s Margot. Přecházel po hustém, kroky tlumícím koberci sem a tam. Každý cyklus se zdál být nekonečný. Bylo to opravdu tak dávno, co naposledy viděl Margot? Venku si vítr pohrával s listy v korunách panthonů. Počasí bylo vynikající. Usmál se. Každý okamžik s Margot byl překrásný. Pochyboval, že by ho dnes večer zklamala.

Jak hleděl z okna, vyrušilo ho zaklepání na dveře. "Pojďte dál, je otevřeno."

"Už jste připraven, pane?" zeptal se Keppler, když vstoupil do místnosti. "Recepce je dole v kruhovém sále."

Tak - už byl čas jít. Brim náhle začal přemýšlet o lidech, které uvidí. Určitě jsou mocní a bohatí. Nebyl proti nim nic, než pouhý navigátor lodi. Co jim vlastně bude vykládat? Neudělá ze sebe přece jen hlupáka? Najednou se cítil unaveně.

"Vypadáte skvěle, poručíku," poznamenal Keppler. "Budou na vás skoro žárlit." Pomáhal Brimovi přehodit plášť přes ramena. "Teď odstupte, ať to mohu posoudit."

Brim si ještě upravil posazení pláště.

"Perfektní, pane," řekl lokaj nakonec. "Dole je dost lidí, kteří vás očekávají, takže musíte vypadat co nejlépe." Pokynul Brimovi, aby ho následoval do výtahu.

Za chvíli se ocitli na balkóně, odkud Brim spatřil mnoho dvojic, které mizely v sále pod ním. Probudila se v něm zvláštní carescrianská popudlivost vůči těmto privilegiovaným a bohatým Imperiálům. Proč byli tito lidé výjimeční? Kvůli svému rodu? Podíval se na sebe a málem propukl v smích. Vypadal teď úplně stejně. Sešel dolů po schodech.

Masivní ebonové dveře byly dokořán, přičemž na každé straně hlídalo osm strážců. Vstoupil dovnitř a uviděl mnoho přepychových uniforem z různých spřátelených světů v Galaxii. Lidé, Medvědi, A'zurni i méně početné rasy. Uprostřed sálu stál majordomus v sytě zelené tunice a vyšel Brimovi vstříc. "Vaše jméno, poručíku?" zeptal se zdvořile.

"Wilf Ansor Brim z Carescrie," podíval se muži přímo do očí.

"Ó, ano, poručík Brim. Tisíce prominutí, pane. Měl jsem to vědět," otočil se na patě a vedl ho doprostřed sálu.

"Poručík Wilf Ansor Brim, Imperiální Flotila," prohlásil a udeřil svým kopím o podlahu. "L.I.F. TRUCULENT."

Několik lidí vzhledlo, ale přesto jeho jméno zaniklo ve všeobecném halasu. Nízká hodnota ho odsunula do hlubin sálu v dokonalou osamělost.

Zevnitř vypadal sál vysoce a prostorně, s bohatě zdobeným stropem. Jedna ze stěn byla souvislá vrstva zrcadel, ostatní pokrývaly gobelíny.

Zatímco tak postával a kochal se tím zvláštním světem okolo, přistoupil k němu vysoký muž s velkým knírem a světle modrými očima. Podával mu ruku. "Brime, dobrý muži. Jsem rád, že jste mezi nás přišel. Já jsem Avlin Khios, sekretář Lorda Wyrooda. Promiňte, že váš příchod proběhl bez povšimnutí. Doufali jsme, že se objevíte." Usmál se. "Byla to jistě vzrušující mise, že?"

"Vzrušující byla určitě," přitakal Brim. "Hlavní je, že úspěšně skončila."

"Ano, rozumím. Myslím, že Její Veličenstvo princezna Effer'wycková je na seznamu hostů také. Ale než naše mladá lady přijde, je tu několik lidí, kteří by s vámi rádi mluvili. Neměli nikdy příležitost setkat se se skutečnými bojovníky."

Brim ucítil, jak mu jeden z lokajů vtiskl do ruky pohár. Jiní dva mu razili cestu zástupem lidí. Když míjeli jednoho z vysokých důstojníků, zaslechl jen: "Carescrian," pronesené opovrhlivým tónem. Zamířili ke skupině důstojníků z Admirality.

Khios každého z nich představil, Brim se s nimi pozdravil a podal jim ruku přesně podle zvyklostí Akademie. (Carescriané se normálně odmítali někoho dotýkat, zvláště při prvním setkání). Jejich jména však zanikla ve všeobecném veselí.

"Vy jste skutečně letěl v té Ligerské lodi?"

"A jaké byly ty samohybné destruktory na A'zurnu? Řídily se vám lehce?"

"Startovaly se obtížně?"

"Ligerské rakety jsou určitě dobré, že? Jak pak se asi tvářila posádka toho křižníku?"

Ke svému překvapení Brim zjistil, že důstojníky opravdu jeho přítomnost nenudí a informace mají velice podrobné. Během několika dalších cyklů zodpovídal každou otázku, jak nejlépe uměl. Bylo těžké vysvětlovat civilistům bojové reflexy a instinkty, které leckdy rozhodují o osudu celé akce. Když nejméně potřetí vyprávěl své dojmy z E607, přerušil ho Khios. "Musím vám na chvíli poručíka Brima odvést, pánové. Máme tu pár výkonných důstojníků, kteří by se s ním rádi setkali."

Brim se zdvořile uklonil usmívajícím se důstojníkům. "Omlouvám se, pánové," řekl. Potom následoval Khiose napříč sálem plného sváteční atmosféry, vůni a elegantních lidí. Sekretář se zastavil u masivních dveří, zlehka zaklepal a uvedl Brima dovnitř.

Místnost byla přeplněna různými historickými artefakty a nábytkem. U krbu vzrušeně hovořili dva vysocí důstojníci - jeden člověk, druhý A'zurn. Jejich uniformy byly ozdobeny mnoha řády a stužkami.

Khios se zastavil uprostřed místnosti a uklonil se. "Vaše Excellence, představuji vám poručíka navigátora Wilfa Brima,

Imperiální Flotila, sloužícího na L.I.F. TRUCULENT." Pak ukázal na oba muže. "Poručíku, to je korunní princ Onrad, váš hostitel, a to je korunní princ Leopold z A'zurnu." Brim zasalutoval, zatímco sekretář tiše vycouval z místnosti. Brim se chvíli nervózně rozhlížel, až zjistil, že zůstal v místnosti s princem sám. Stoupl si do pohodovostního postoje a čekal.

Onrad promluvil jako první. "Tak vy jste ten Wilf Brim, Carescrian, který způsobil velkému Trianniku takové potíže." Hluboce se zasmál. "Zdá se, že ta kampaň Lorda Wyrooda nebyla zase tak docela zbytečná." Obrátil se k A'zurnovi. "Je to tak, Leo?"

Korunní princ Leopold se na Brima usmál svým zvláštním a'zurnským způsobem a prohlížel si ho od hlavy k patě.

"Citlivý a přitom odvážný vůdce, jak říkali mí bratřenci." Na okamžik se zamyslel. "Dokonalý vůdce."

"Tak to, Leo, řekni těm proti - Wyroodovým idiotům. Ti se těžko přesvědčují."

Leopold chvíli pozoroval plápolající oheň. "Oni to pochopí sami, Onrade - nebo nikdo z nás nepřežije tuhle vřavu. Protože tihle Wilfové Brimové mají sílu vítězit v prohraných bitvách." Potom sáhl nad římsu krbu a v ruce držel zlatou skříňku. Přistoupil k Brimovi, otevřel ji a vytáhl malou křišťálovou sošku okřídlené bytosti. Tu samou si Brim pamatoval ze sloupu u lomu na A'zurnu, kde byl uvězněn Hagbut. Byla upevněná na úzké rudé stužce. "Už jsem o tom poslal na Gimmas Haefdon zprávu, poručíku," usmál se princ. "Důležité ovšem je, abyste ode mne vy sám slyšel, jak kladně byla vaše akce přijata v Magalla'aně. A že nikdy nezapomeneme na vaše odhodlání učinit vše pro náš národ." Na okamžik stiskl rty. "Poručíku Wilfe Ansore Brime, v přítomnosti vašeho pána, korunního prince Onrada, vás vyznamenávám a'zurnským Řádem bezmračného letu." Zahledl se mu hluboce do očí. "Noste to s hrdostí. Toto ocenění ještě nedostal žádný voják vaší hodnosti." Pak řád připevnil Brimovi na levou stranu hrudi a zaujal zpátky postoj u krbu.

Brim se uklonil. "Děkuji vám, vaše Excellence."

A'zurn přikývl.

"Doufám, že se dobře postaráte o mou sestřenku Margot," mrkl na něho spiklenecky Onrad. "Mám pocit, že její přítomnost tady, není dnes večer náhodná."

Brim se začervenal. Pak opět hrdě pozvedl hlavu. "Určitě se o to vynasním, vaše Excellence," řekl pevně. Potom zasalutoval a opustil s úklonou místnost. Venku se chvíli snažil urovnat zmatek v myšlenkách. Duševně se cítil jako po velké vesmírné bitvě. Pro Carescriana to bylo nesmírné ocenění.

Zamířil do hlučícího davu v sále. Přijal další sklenku meemu a vyhlížel Margotiny blondaté kadeře. Právě vešel komorník a ohlásil: "Její Jasná Excellence, princezna Margot Effer'wycková."

Šum ustal a všichni se otočili směrem ke dveřím.

Brim si povzdychl, když ji uviděl přicházet spolu s Lordem Beornem Wyroodem. Její krása v tomto pohádkovém prostředí zářila jako drahokam.

"...neměl jsem ponětí, že ten večírek bude tak důležitý," zašeptal kdosi za Brimem. "Princezna zřídka navštěvuje recepci."

"U Vootova kníru!" ozval se jiný hlas. "Ona má na sobě drahokam Impéria."

"...a LaKarn není na dohled!"

"Taky jsem si toho všiml."

Brim viděl, jak pár obestoupila řada lidí. Za okamžik oba zmizeli uprostřed jedné bavící se skupinky.

Pak se objevila po boku A'zurna a něco mu šeptala do ucha. Hlasitě se zasmál a pohlédl k Brimovi. Rychle něco řekl Margot, která se také podívala Brimovým směrem.

Jejich oči se setkaly. Usmála se a za chvíli se už prodírala davem k němu. Nespustila z něho oči.

A právě v ten okamžik si Brim uvědomil, že je beznadějně zamilován.

9.

Margot k němu přistoupila, uchopila ho za ruce a zlehka políbila na rty. "Wilfe," zašeptala jenom. "Věděla jsem, že přijdeš."

Na okamžik ztuhl a viděl pouze její modré oči a zvlhlé rty. Ještě nikdy ji neviděl s takovým výstřihem. Jak se jí vzdouvala malá ňadra, cítil, že se mu srdce může zbláznit vzrušením. "Margot," řekl polohlasem. "Jak jsi překrásná..."

Usmála se. "Domnívám se, že jsem trochu víc reprezentativní než posledně." Dotkla se jeho a'zurninanského řádu.

"Jsem na tebe pyšná, Wilfe."

Někde daleko komorník oznamoval příchod člověka jménem Godille, ale Brim si toho nevšímal. Jediné, co si v tuto chvíli přál, bylo stále držet Margot za ruce. Připadal si, jako by byli v místnosti sami.

Zdálo se, že Margot čte jeho myšlenky. Vzala ho za ruku a zahledla se mu do očí. "Ještě ne, Wilfe," řekla téměř bez dechu. "Mám ještě další povinnosti, které musím splnit. Na sebe budeme mít celou noc." Odvedla ho směrem k fantastickým světlům a hudbě. Přitiskla ho k sobě - její parfém byl velice dráždivý.

Taneční parket! Brim strnul. To minimum, co znal o podobných společenských událostech z Akademie, už dávno zapomněl. Navigátoři obvykle neměli čas na nic jiného, než na létání. "Margot..." Chtěl protestovat, ale bylo příliš pozdě. Držela ho pevně a okamžitě se poddala rytmu. Brim sebou křečovitě trhal.

"Vesmíre, Wilfe," zasmála se nahlas. "Víš o tom, že jsi hrozný tanečník?"

"To vím. Možná, že bychom měli..."

"Ne, ne. Musíš dokončit to, co jsi začal. Nezáleží na tom jak." Téměř se dotýkali ústy a topili se ve vlastních očích.

"Wilfe, uvolni se. Takhle mě chyt'... no, to je mnohem lepší."

Brim konečně našel tu správnou pozici a hned mu šel tanec lépe. Vnímál její vlnící se tělo, vzrušivá ňadra. Uchopil ji

pevněji ...

Hudba nečekaně ztichla. Okolní svět se opět vrátil do všední reality a ona se mu opatrně vymanila z objetí. Chtěl ji zadržet, zastavit čas. "Nechci, abys odešla, Margot," slyšel svůj vlastní hlas.

Zakroutila hlavou a dala mu prst na rty. "Náš čas přijde později, Wilfe," řekla. "Věř mi. Dnes večer musíme dokončit to, co jsme začali u Mořské panny."

Brim cítil, jak mu někdo položil ruku na rameno. Otočil se a uviděl prince Onrada.

"Znovu se setkáváme, poručíku," řekl noblesní muž. "Mohu přerušit váš rozhovor s mou blondátou sestřenkou?"

Brim se uklonil. "Můj pane!"

"Bratranče Onrade," usmála se Margot a udělala pukrle. "Jaké potěšení, že tě zase vidím."

"Přerušil jsem váš hovor jenom na chvíli, Brime. My princové se zřídkakdy pouštíme do beznadějného boje - a zvláště takového, který je ztracen hned na počátku." Nabídl Margot rámě a odvedl ji do shluku tanečníků.

Brim si vzal ještě jednu sklenku meemu a sledoval tančící páry. Zhlédl mladou dámu s hnědými vlasy a krásnou tvář. Otočil se jinam, ale její tvář ho přitahovala jako magnet.

Dívala se jeho směrem a vyčkávala. Brim se k ní vydal po okraji tanečního parketu.

"Poručíku Brime," řekla a upřeně se na něj dívala, "Ráda bych vás dnes večer poznala blíže."

Brim se zarazil, "Jsem poctěn, madam. Ale já..."

"Jmenuji se Cintha," - přerušila ho. "Cintha Onleonová." Měla velké oči, úzký nos a sladké rty. Když si tak spolu povídali a popíjeli, Brim zjistil, že si vlastně nemají co důležitého říci. Jenom prázdná a ošpaná slova. Ale fascinovala ho její úžasná smyslnost. Klidně by s ní mohl strávit příjemnou noc...

Dost. Zarazil proud svých nebezpečných představ. To už by stačilo. Proto přijal pozvání jednoho z armádních důstojníků, který přerušil jejich konverzaci a umožnil mu tak uniknout do jiné části místnosti. Jenže tam zase byla nějaká Marshia a po ní následovala Beatrice v růžových šatech. Každou z nich obdivoval jiným způsobem, ale žádná z nich se nevyrovnala Margot Effer'wyckové. Careseria se mu teď zdála tisíce světelných let vzdálená.

Občas zhlédl Margot, jak tancuje se stále novými důstojníky rozličných hodností. Každý z partnerů byl jejím nevšedním šarmem doslova unesen. Potom ho, za tento večer už podruhé, vyzvala k tanci. Pevně se objímali a on nevěděl, jestli tancuje nebo ne. "Wilfe," zašeptala mu do ucha. "Nikdy jsem neviděla tolik logo'meemu. Strýček Wyrood musel určitě otevřít pro tenhle večer svůj nejlepší sklípek." Když hudba utichla, ještě víc se k němu přitiskla a on málem pocítil závrať.

Po nějaké době se počet hostů zmenšil a Margot už zůstala v jeho společnosti. "Wilfe, teď tě chci mít celého jenom pro sebe." Tomu velmi rád vyhověl. Procházeli se pak chladnou nocí po téměř liduprázdném nádvoří, postávali pod rozvítými panthony a zasněně hleděli na prosvětlenou fontánu.

Avalon jako by se už dávno vytratil. Sotva slyšitelný orchestr vyhrával na galaxie daleko a šum stříkající vody jim vytvářel romantickou atmosféru. Stáli tam tiše, pak se mu stulila do náručí a objala ho. Celý Vesmír se proměnil v horké polibky.

Brim vnímal chvění jejího těla a občasné vzdechy s vůní tropického parfému. Zadíval se jí do očí. "Margot," vydechl a něžně ji políbil. "Chtěl bych..." hlasitě polknul. "Ne. Musím se s tebou milovat. A chci to teď hned!"

Vydržela ten pohled, ale víčka jí ztěžkla. "Já jsem se ti styděla říct to samé." Pak zavřela oči a on jí líbal vášnivě a dlouze. Objímali se i cestou zpátky.

"Mám nahoře pokoj," navrhol Brim. "Mohli bychom tam být nerušeně sami."

Tiše se zasmála, když se prodírali davem tanečníků. "Nic by neudělalo mému bratránkovi Onradovi větší radost, než sledovat, jak se s tebou muchluji. Ne, tady v Lordglenu nebudeme mít soukromí. Musíme najít místo, kde nás nikdo nebude obtěžovat."

Brim pozvedl obočí,

"Na Effer'ské ambasádě," poznamenala Margot.

"Já tam totiž bydlím. Věř mi, Wilfe, že tam nebudou žádné kamery, které by narušovaly soukromí princezny. Natož v její ložnici."

V Margotině limuzíně si Brim upravoval svou uniformu. Bylo zřejmé, že i Margot se zabývá obdobným problémem. Nakonec limuzína zastavila pod obloukovým sloupovím. "Vchod pro služebnictvo, Wilfe," vysvětlovala lišácky, když jí sluha zdvořile otevíral dveře a díval se stranou. "Doufám, že mě chápeš."

Brim se pochechtával. "Je mi jasné, že každý muž na plesu by byl schopný zabít, jen aby mohl být na mém místě," řekl a políbil ji ruku. Vystoupili po schodišti, prošli úzkou chodbou a vklouzli do služebního výtahu. Za několik metacyklů už stál uvnitř její spoře osvětlené ložnice. Koutkem oka zhlédl všude kolem opravdový luxus, ale jeho zajímala pouze Margot. Krev mu divoce tepala ve spáncích. Slyšel, jak zajistila dveře a vrhla se mu do náruče. Dech se mu okamžitě zastavil. Dráždila jeho ústa svým náruživým jazykem.

Ale najednou ho už neobjímala.

Pootvěřel oči a pohledem laskal její nádherné tělo. Rozepínala si právě živůtek na svých nadrech. Za okamžik se i sukně a opasek houpaly na křesle. Pod tím neměla už nic. Kochal se jejími ztuhými bradavkami, pak jeho oči sklouzly níž a spatřily vyzývavý Venušin pahorek...

"Pospěš si, Wilfe," zašeptla prosebně. "Prosím..."

Už nahý objal její třesoucí se ramena, lehce jí líbal na rty a myšlenky mu vířily nekonečnem. Blížili se k prostorné posteli s baldachýnem...

Dlouho před svítáním seděl Brim na okraji postele, vdechoval přirozenou vůni jejího těla a hladil ji na zvlhlém klínu. Tiše vzdychala. Jeho druhá ruka přejížděla po vrcholcích řader. Přemýšlel o svých rukou. Byly jemné a citlivé, jaké navigátor musí mít. Ale před deseti lety by ji tolik nepotěšily. Tehdy byly ztvrdlé dřinou na carescianských dopravnících.

"Wilfe," zvedla svou tvář z postele. "Co mám udělat s Roganem?"

Brim se zachmuřil. "Myslím, že bych se vůči němu měl cítit trochu provinile. Vím, že se máte rádi."

Zakroutila rozhodně hlavou. "Zřídka kdy se vidáme a málokdy si myslíme totéž."

Upřel na ni zkoumavý pohled.

"Co Impérium nesmí nikdy vědět - a co nevíš ani ty," pokračovala vzrušeně, "je, že já jsem ho nikdy opravdu nemilovala."

"LaKarn tě miluje?" zeptal se Brim a obával se odpovědi.

Zatřásla hlavou a upřela pohled ke stropu.

"Někdy, když jsme tady, říká, že ano. Jinak ho spíš zajímá kariéra na Admiralitě."

Brim se tiše zasmál. "Už slyším jeho protesty. A budou určitě hodně velké."

"Cože? On?"

"Myslím všechno, co říkám, vážně, Margot."

Přiblížila svou tvář k jeho a něžně ho políbila. "Věřím ti, Wilfe."

"A tedy?"

"Já nevím. Vážně," pokrčila rameny.

Brim si povzdechl. "Takže teď mám nekonečný spor s císařem."

"Nebudeš mít!" Ujistila ho. "Už jsem ti říkala, že Rogana vždycky zajímala jenom jeho kariéra a ne já. Někdy jsem se cítila strašně osamělá."

Brim si povzdechl. "Omlouvám se."

"Nemáš za co. Tohle nás může spojit."

"Nás?"

"Ano," řekla a v očích se jí zajištilo. "Nebo si snad myslíš, že chci skončit jako stará panna?"

Brim se zazubil. "Po dnešní noci to budeš mít hodně těžké."

"Víš, Wilfe, když jsi se vrátil ze své první mise a byl pak pryč několik měsíců, já..."

"Myslím, že tomu rozumím." Přitakal Brim s rozpaky.

"Kromě toho si myslím," dodala Margot, "že bych s tím neměla problémy. Díky mému postavení. Jenže... jenže já tě od té doby, co jsme byli u Mořské panny miluji. Chtěla jsem s tebou strávit tuhle noc kdekoli. I skříň by mi snad stačila."

"Nerozumím ti..."

"Musíš tomu porozumět," řekla najednou vážně. "Protože já se nemůžu vyhnout povinnosti princezny, Wilfe. Tahle věc s Roganem je delikátní problém. Takový jsem ještě nikdy neřešila. To nesrovná jenom čas. Vlastně to asi nezmizí nikdy."

"Vesmíre," zaklel Brim.

"A jak do toho všeho zapadneš ty, to musím ještě promyslet," poznamenala. "Já osobně nejsem schopná rozumně uvažovat, když jsi v mé blízkosti."

Brim tušil, co přijde. "Doufám, že mě nechceš požádat..."

"Ano, chci, Wilfe," přerušila ho. "Dokud nepřijdu na přijatelnou řešení, musíš zůstat mimo můj život. Pro mě to bude pravděpodobně horší, než pro tebe. Ale v tomhle malém trojúhelníku se rozhoduje o budoucnosti mnoha lidí a světů."

"A co když zjistíš, že se do tvého světa nehodím?" Zeptal se Brim. "Mám vůbec nějakou šanci? Tahle věc je pro mě dost důležitá,"

Margot se smutně usmála. "Nejdřív musím splnit své závazky jako princezna. Pak můžeme uvažovat o nějakém vztahu mezi námi. Někáká možnost se snad najde."

Brim potřásl pochybovačně hlavou. "Dobře, Margot," řekl a pohrával si s jejími kadeřemi. "Po dnešní noci budu tedy čekat, jak se rozhodneš. Na čas nezáleží. Sice se mi to moc nelíbí, ale budiž - udělám to."

Políbila ho na rty.

"Ale dnes je dnes. Chci tě mít ještě jednou."

Margot se mu udiveně podívala do klína a zasmála se. "Jsi prostopášný," přejížděla po jeho těle konečky prstů. Pak si lehla na záda a čekala. "Ještě nemáš dost, drahoušku? Tak to zkusíme ještě jednou."

Když sluneční paprsky začaly olizovat okraj postele, Brim vyklouzl zpod deky a oblékl se do své slavnostní uniformy. Zadíval se na Margot, jak spí a jemně ji políbil na rameno. Pak opustil místnost. Zastavil se ve zdobené chodbě a přemýšlel o nádherné noci, kterou právě prožil. To by si nedokázal představit ani v nejdívočejším carescianském snu. On sám však teď nemohl dělat nic. Musel čekat s čím vyrukuje Margot. Naděje přece vždycky umírá poslední.

Při výstupu z výtahu potkal řidiče, který je vezl předešlého dne. Tentokrát měl na sobě šedou domácí uniformu. "Dobré ráno, poručíku," řekl hlubokým basem.

"Dobré ráno," odpověděl Brim.

"Jaká jsou vaše přání pro dnešní ráno, poručíku? Jsem vám k službám."
"Uvítal bych, kdybyste mě odvezl zpátky k Lordglenskému parlamentu."
"Jenom to, poručíku? Možná bychom mohli vyčistit vaši uniformu a vy se mezitím nasnídáte?"
"Stačí, když mě odvezete," řekl zdvořile Brim.
"Dobrá tedy," přikývl muž. "Musím přivést limuzínu."

Za další metacyklus už zastavovali u sloupoví Lordglenského parlamentu a před polednem už byl Brim opět na quentianském portálu avalonského Imperiálního terminálu. Bohužel raketoplán na Próteus právě odletěl. Další startoval za tři metacykly. Čekání prospal na lavičce a pak zamířil k odletové bráně.

Krátce nato nastupoval do modrého Concourse 991. Jeho oči zpozorovaly na ochozu haly ženu v červené uniformě s blond vlasy. Srdce se mu rozbušilo. Byla to Margot - nemýlil se. Držel ji za ruku důstojník s velmi vysokou hodností, Rogan LaKarn. Zatnul zuby v bezmocném vzteku. Pak se uvolnil. Pokud se Margot s baronem nerozejde, bude s ní alespoň prožívat takovéhle nádherné noční radovánky. Jenže to mu bylo málo...

"Civilizace Lixor," četl Theada nahlas z displeje na můstku TRUCULENTU. "Počet planet - dvanáct (jedna obydlená). Celková populace (odhad 51995) - 8-206.800. Hlavní město - Tandor-Ra. Měnová jednotka - arbera." Sklonil hlavu nad rozevřeným Galaktickým almanachem pro rok 51997- "Není to báječné?" zeptal se potůchle a čekal na ověření údajů. "Jo. Miluju to," povzdechl si Brim. Na obrazovce se objevila poněkud podrobnější data, která znučeně pročítal. Lixor je jedinou obydlenou planetou mezi 12 satelity obíhajícími Hagath-37 ve strategické oblasti v 91. provincii na křižovatce tří hlavních galaktických obchodních cest (R-99183, C48-E-7 a 948.RJT), obklopenou velkým rojem nestálých asteroidů rozprostřených stovky c'lenytů do všech směrů. Velikostí je tato planeta dvakrát větší než Proteus a obíhá svou hvězdu v synchronní rotaci typu Arias-19. Téměř 100% populace obývá tropickou hemisféru, která je stále přivrácená ke hvězdě. Odvrácená hemisféra má mírné klima, nazývá se "Země stínů" a je využívána jako přistávací plocha pro vesmírné lodě. Dva největší hvězdné přístavy se jmenují Inguer a Vatthan...
Venku se občas mihly vojenské přístavní doky blízko Ingueru, ponuré a mlžného světa, jehož jediné mdlé světlo pocházelo z odrazu od tří velkých měsíců.

Všude kolem se převalovaly chuchvalce mlhy, občas bylo také možné spatřit světla gravitačích bazénů nebo hlídkových přístavních lodí. V porovnání s tímhle bláznivým světem připadal Brimovi Gimmas Haefdon jako ráj. Uběhlo pět standardních měsíců, co opustil Avalon a luxus Lordglenského parlamentu. Dokonce i sladká vzpomínka na Margot vybledla před vojenskými povinnostmi. Princezna se mu stále vzdalovala, obzvláště když přestaly docházet její zprávy.

Brim spustil další data na displeji:

Zdroje a průmysl

Ačkoliv polovina obyvatelné půdy je zalesněná, Lixor má také ornou půdu, na níž Lixoriané dosáhli pozoruhodných výsledků v zemědělství. Z celkového půdního fondu je 9.9% kultivováno a 2.5% tvoří pastviny. Hlavními zemědělskými plodinami jsou obilí, rostlinné oleje, vlákniny a produkty logusu.

Nejvýznamnějšími přírodními zdroji jsou lesy. Pustý asteroid obsahuje bohatá ložiska kovů a solární energie. Ostatní formy energie jsou dováženy. Obchod zaměstnává 35% průmyslové populace, zemědělství 7%. Lixorská trupní slitina je velice kvalitní pro konstrukci hvězdných lodí. Hlavní ložiska zrc'cliniových, olovených, měďných rud... Brim se usmál. Každý zatraceně nutně potřeboval lixorské suroviny. Imperiálové stejně jako Ligeři. Pak pokračoval ve čtení:

Obrana

Plně mobilizovaná armáda představuje 750.000 vojáků. Vojenská služba je povinná. Sféra deseti mocných, vojáky osídlených pevností na velkých asteroidech, chrání planetu zvenčí. Každá z pevností je vyzbrojena enormně výkonnými destruktory speciální lixorské výroby. Vesmírná Flotila je silná, ale limitována množstvím menších lodí. Celou organizaci obrany zajišťují z Vesmíru tři bitevní křižníky typu Reneken.

Právo kupovat lixorské zboží bylo uzavřeno smlouvou před dvěma lety, kdy šly ceny rapidně, nahoru a arbera mocně posilovala svou pozici na trhu. TRUCULENT měl v této hospodářské politice určenou úlohu. Proto byl také vzdálen necelý jeden standardní den od planety.

Několik týdnů před vypršením smlouvy jednal lixorský ministerský předseda s Imperiální vládou Greyffina IV. o nové smlouvě. Náhodou byl TRUCULENT v té době k dispozici a Admirálita mu nařídila, aby chránil skupinu ekonomických poradců, kteří sjednají detaily nové smlouvy. Pak teprve přijde řada na diplomaty, kteří na velkém bitevním křižníku slavnostně podepíší nové smlouvy.

Krátce po přistání nažhavili Gallsworthy s Pymovou jeden z modulů a odvezli Collingswoodovou, Amhersta a skupinu jednatelů do místa nedaleko Tandor-Ry, kde se měla plánovaná setkání uskutečnit. TRUCULENT čekal v ústraní na návrat modulu.

Brim dokončil pravidelnou kontrolu a protahoval se v křesle.

"Poručíku Brime," zavolal ho Applewood od COMMu. "KA'PPA nám signalizovala Mimořádnou bezpečnostní prioritu."

Brim zvedl obočí a přepojil si signál. Z displeje na něj zářila blikající modř tajného spojení.

"Je to pro vás, poručíku," hlásil Applewood.

"Pro mě?"

"Od kapitánky. Dějí se divné věci. Celý prostor je přeplněn podivnými zvuky - ligerským žargonem..."

Brim se vymrštil z křesla. "Pošlete mi tu zprávu."

Na displeji se objevilo:

"MIMORÁDNÁ BEZPEČNOSTNÍ PRIORITA PRO WILFA BRIMA A TRUCULENT OD COLLINGSWOODOVÉ Z TANDOR-RY. MÍSTO KONFERENCE BOMBARDOVÁNO TŘEMI LIGERSKÝMI KŘÍŽNÍKY, PRAVDĚPODOBNE TYP NF-110. MODUL ZNIČEN. PŘEBÍRÁTE VELENÍ LODI..."

"Je to všechno?" dožadoval se Brim.

"Nemyslím, si, pane," kroutil hlavou Applewood. "Údaje naznačují, že spojení bylo přerušeno, Zřejmě ztratili KA'PPU nebo..." Zastavil se uprostřed věty. "Poručíku!" vykřikl náhle. "Je tu ještě něco dalšího - audio i video." Aktivoval displej.

"Obyvatelé Tandor-Ry! Liga si je vědoma toho, že vaši mluvčí sjednávají novou hospodářskou smlouvu s tou špínou Vesmíru - Impériem. Poslouchejte pozorně toto osobní varování Nergol Trianniku předané jednotkami Hvězdné Flotily. Nebudeme tolerovat žádná další jednání s tím špinavcem Greyffinem IV. Pamatujte si, že pouze my určujeme, jestli s Avalonem budete obchodovat nebo ne. Pokud byste neuposlechli naše varování, brzy poznáte, jak bolí náš hněv. Mé lodi se za několik metacyklů vrátí, aby tato slova dokumentovala činy. Důrazně upozorňuji, že nenapadáme Lixor nebo jeho obyvatele. Ovšem považovali bychom za vyhlášení války, pokud by nás lixorské síly napadly. (Podepsán) K. L. Valentin, nadprefekt, S.M.S. GROTHOR.

Valentin! Brim zúžil oči a na chvíli se soustředil. "Seržante!" nařizoval tiše. "Pošlete vzkaz kapitánky Collingswoodové na každý displej v lodi, ať zbytečně neztrácíme čas vysvětlováním. Podle nařízení kapitánky okamžitě přejímám velení na lodi."

"Rozumím, poručíku."

Brim bubnoval prsty o opěradlo křesla. Valentin! Pravděpodobně ten samý Valentin! Oklepal se. Ted' nebyl čas na zbytečné úvahy.

Za méně než metacyklus už byla téměř celá posádka převlečena do bitevních kombinéz.

"Připrav loď na okamžitý odlet, Jubale," vykřikl, když mladý navigátor aktivoval pravý řídicí panel. "Niku! Budu potřebovat plný výkon, jakmile budou antigravy nažhaveny."

Ursis beze slova přepnul příkon energie na maximum a nahodil generátory. Ozvalo se stále hlasitější kvílení.

"Anastasjo!" překřičel Brim hluk. "Potřebuji každou zbraň, kterou máme na palubě. Destruktory, miny, rakety. Prostě celý arzenál."

"A co takhle kusy skály?" podotkla ironicky Fourierová.

"Dobrý nápad," zasmál se Brim. "Jestli nějaké máte, připravte si je do zásoby. Jeden nikdy neví..."

"Generátory jsou připraveny," hlásil Ursis.

Brim ohromeně hleděl na své hodinky. "U Vesmíru! Vy jste to zvládli za čtyři metacykly."

"To víš, rád bych osobně poznal toho Valentina," zazubil se Medvěd.

"Díky, Niku," řekl Brim. Venku se zvedala mlha. Všude svítily lampy a občas se také vynořil srpek měsíce.

"Tandor-Raská věž hlásí, že žádná loď nestartuje, poručíku," ozval se Applewood. "Nikdo, kdo je ve vzduchu se nehodlá do té věci vměšovat."

"Ti bastardi!" zaklel Brim. "Ti zatracení Lixoriani! Držgrešle! To nechají Ligerům ten útok jen tak projít?" Udeřil pěstí o okraj křesla. "Seržante, dejte pokyn speciálním jednotkám, aby se připravily na odlet."

"Na váš rozkaz, poručíku," odpověděl seržant. Signály všech poplašných systémů se rozzářily.

"Testuji poplašné systémy," zazněl hlas Maldiveové a můstek se otřásl vibracemi generátorů. "Tlak ve všech sektorech, poručíku."

"Dobře," řekl Brim. Projel zbývající předstartovní data, pak se obrátil k Theadovi. "Jubale, zkontroluj zbytek údajů, až je dostaneš na displej. Musíme co nejrychleji odletět."

Theada tiše přikývl. Bylo mu to jasné...

"Seržante, řekněte chlapům, ať upevní každý pohyblivý předmět v lodi. Přecházíme na vnitřní gravitaci."

"Jo, poručíku."

"Vnitřní gravitace připravena!" varovala Maldiveová. Brim ani nepostřehl nepříjemný pocit od žaludku. Nosníky kolem lodi se začaly uvolňovat. "Promluvím s velitelem přístavu," řekl.

Na Brimově displeji se objevil roztřesený Lixorian. "Pozemní k DD T.83. Útočí na nás poblíž Tandor-Ry a nechtějí dovolit..."

"Imperiální DD T.83 k Pozemní," přerušil ho Brim. "Už jsem o tom slyšel. Za okamžik vyrolujeme na bectonskou dráhu 195.8. Žádám okamžitý odlet."

"Pozemní k DD T.83. Máte povolen start. V dohledu není žádná loď."

"T.83 k Pozemní," ozval se ostře Brim. "Sestřelím každou loď na dohled. Chci mít čistou oblohu, dokud neodletíme. Rozumíte?"

"Pozemní k T.83. Rozumíme. Jste vpuštěni na bectonskou dráhu 195.8 k okamžitému odletu. Vítr 5.45 na 30.8."

"Imperiální T.83 rozumí," odpověděl Brim a mrknul na Theadu. "Jak to vypadá s předletovkou?"

"Rolování v pořádku, ale neprojel jsem ještě odlet..."

Brim se usmál. "Tak si s tím pospěš." Obrátil se znovu ke COMMu. "Imperiální T.83 k Pozemní. Pokračujeme na bectonskou dráhu 195.8."

"Držíme směr," poznamenal seržant.

"Připravít se na start lodi!" hlásil Brim přes COMM posádce. "Seržante, odhodte poslední nosníky. Pomalu kupředu, Niku."

"Pomalu kupředu, oba generátory," souhlasil Ursis. TRUCULENT se jemně pohnul na gravitačním bazénu.

"Postarám se o řízení, seržante," podotkl Brim.

"Máte ho mít, pane."

"Odletová data jsou kompletní, Wilfe," oddechl si Theada.

Brim přikývl a soustředěně se v husté mlze věnoval řízení lodi. Jeho cestu toho rána neurčovala žádná signální světla. Musel se spolehnout pouze na přístroje a svůj instinkt. Když se konečně dostal na startovací dráhu, zablokoval brzdy.

"Plným tahem vpřed, Niku," vykřikl. Veškerý další hluk na můstku byl přehlušen řevem generátorů.

"Pozemní k Imperiální DD T.83. Bectonská dráha aktivována. Zničte ty bastardy, TRUCULENTE!"

"Imperiální T.83 k Pozemní. Uděláme, co bude v našich silách," sliboval Brim a sledoval brzdové kontrolky na panelu před sebou. Náhle válečná loď zaburácela v úžasně akceleraci. Když byla ve vzduchu, Brim ještě chvíli udržoval vertikální stoupání a pak se začal prudce snášet k horizontu.

"Co to děláš, Wilfe?" zeptal se nejistě Theada. "Nejdříve odstartuješ nahoru, pak klesáš..."

"Klid, Jubale," odpověděl nevzrušeně Brim. "Jenom obhlížím horizont. Je to starý pašerácký trik, který jsem se naučil na důlních dopravnících. Právě letíme přímo na opačnou hemisféru, poblíž Hagathu-37, kde Ligeri ostřelují konferenci. Ted' právě hledám nejvhodnější výchozí pozici."

"Tys byl pašerák?" polekal se Theada. "Tušil jsem to!"

Brim se zasmál. "To je pravda, Jubale, můj příteli. My Carescriani se zabýváme samými nečistými praktikami."

"Kódovaný signál, poručíku," přerušil ho Applewood. "Od kapitánky Collingswoodové."

"Přepoj mi to sem."

"Jo, pane," odpověděl Applewood.

"COLLINGSWOODOVÁ K BRIMOVÍ: ZTRATILI JSME PŘECHODNĚ KA'PPU. SLYŠELA JSEM, JAK JSTE ODSTARTOVAL. JSTE PAŠÁK, DOBRÝ LOV! IMPERIÁLNÍ KŘÍŽNÍKY MAJÍ PŘILETĚT ZA 1.1 METACYKLU. MĚLI BYSTE JIM ASISTOVAT. A MOHLO BY VÁS TAKÉ ZAJÍMAT, ŽE SE TU OBJEVIL STARÝ ZNÁMÝ VALENTIN. ZPRÁVA KONČÍ."

Brim pokývl směrem k Ursisovi.

Medvěd se zazubil. "Možná... Osobně uvítám tu příležitost, abych se přesvědčil, že je to on."

Na vedlejším displeji se náhle zmaterializoval Barbousse. Držel zvednutý palec a smál se.

"Způsobíme tomu bastardovi trochu problémů. Ať je to, kdo chce!" zakřičel Brim do COMMu. Oranžové jazyky plazmy olizovaly trup lodi. Vzadu se vytvářel vířivý chvost z chvějícího se vzduchu.

"Zbraně aktivovány," upozorňovala Fourierová.

"Rozumíme!" zahřměl souzvuk hlasů.

"Vidím je!" vykřikl někdo nahlas. "Šest stupňů k přistavu a dolů k horizontu."

"Zaměřujeme je. Jsou to NF-110. Dalekonosné destruktory."

"Takové jste ještě neviděl, že, Wilfe?" zeptala se Fourierová.

"Jenom jsem o nich četl."

"Zatraceně dobré lodi. Dokážou se vyhnout i hozenému kameni."

"Budu na to myslet," řekl Brim a nasměroval příď TRUCULENTU k temným bodům v pozadí. Byly seřazeny ve formaci za sebou pro druhý nálet. Jasně neočekávaly žádný odpor z okolí a Carescrian se proto škodolibě usmál. Tentokrát byl nadprefekt Valentin přistižen dokonale v nedbalkách. "Vezmeme to popořádku, Anastasjo," řekl tiše Brim. "Nejprve tu první."

"Všechny destruktory připraveny k útoku," prohlásila Fourierová.

"Cíl v červeném na pětce."

"Vzdálenost: devadesát jedna, sto, stále se zmenšuje..."

"Připravit..."

Nepřátelská loď měla protáhlý, nevšední tvar, úzký můstek a devět střeleckých věží okolo celého trupu - jenomže zaměřených na povrch planety. Tady nebylo co řešit.

"Pal!"

TRUCULENT se zachvěl, když všech sedm destruktorků vyplivlo gejzíry energie a nepřátelská loď rázem sténala v oslepujících erupcích. Plameny zachvátily můstek, pak loď vybuchla.

"Dostali jsme ho! První salvou!" vykřikl někdo, když se trosky lodi chaoticky zmítaly prostorem.

Žádný ze zbývajících útočníků neopětoval palbu. Brim se pousmál. Moment překvapení účinkoval znamenitě.

Fourierová pálila dál a dál, přičemž si představoval, jaký chaos musel asi vládnout na velitelské lodi eskadry. Mohly by se konečně ozvat obří destruktory umístěné na nedalekých asteroidech...

Konečně se od nepřátelských lodí oddělily první výstřely. Ovšem dosti nepřesné. "Ted' ta druhá," vykřikl Brim.

"Trochu je zahřejeme." Zamířil v kolizním kursu k Ligerskému útočníkovi.

"Vidím ho," hlásila Fourierová.

"Cíl v oranžovém na devítce."

"Nahoru sto, pak čtyřicet šest vlevo."

Brim viděl, jak se střelecké věže nepatrně pohnuly k novému cíli.

"Připravit... Pal!" TRUCULENT byl tentokrát už hodně blízko, proto byl zásah naprosto přesný. Z nepřátelské lodi odletovaly hořící trosky.

První a druhá Ligerská loď zmizela v oslepujících erupcích. TRUCULENT byl odhozen stranou po jednom z náhodných zásahů. Úder přišel ze třetí lodi, ale naštěstí byl značně nepřesný.

"Pošli na něj několik střel, Anastasjo," nařizoval Brim. Za několik okamžiků za sebou nechaly svištěcí střely jenom rubínovu záři, která se pomalu rozplývala v temnotě.

"Rakety vypuštěny!"

Brim náhle stočil TRUCULENT kolem třetího útočníka. "Dej mu všechno, co máme!" vykřikl přerývavě.

"Nový cíl v modrém na čtyřce. Čtyřicet jedna na jedenáct - devadesát dva."

"Pal!"

Salvy z TRUCULENTU opět proměnily okolní Vesmír v strašlivé inferno. Třetí loď byla zničená. Brim nadskočil ve svém křesle. Nezapojí se konečně lixorské síly do boje? Jenže na čí straně? Pohledem ven se přesvědčil o tom, že nepřátelská loď se změnila v oblak nafialovělé energie. Každý přístav v okolí musel být tímto světlem ozářen.

"Tohle si zaslouží každý Ligerský bastard!" nadšeně zvolal někdo do COMMu.

"Vesmíre!" vykřikl druhý zděšeně. "Podívejte se sem!"

Náhle byl Brim přibit do křesla ohlušující explozí z konce můstku. Vzduch kabiny čpěl spálenými obvody a tlaková vlna smetla i jeden řídicí panel. Kolem se převalovaly rozervané kusy trupu a krystaly hyperscreenů. Na okamžik zavládl chaos, když kontrolní panel zapláł gejzírem jisker. Carescrian cítil, jak na jeho křeslo zezadu dopadlo něco těžkého. Po průzoru přílby mu stékala čerstvá krev. Pokoušel se ji očistit, ale ještě víc se rozmazávala a znemožňovala výhled. Otočil se a spatřil tělo bez hlavy, z jehož pahýlu tryskala stále krev. Utržená hlava se kutálela Theadovi kolem nohou jako dětská hračka.

Trup TRUCULENTU se svíjel v křečích, jak přicházely další údery. Jeden zasáhl střed lodí, odtrhl transportní modul a vyvrval otvor do důstojnické kajuty. Tu pak okamžitě zachvátil oheň. Brim podvědomě vycítil, že ztratil všechno, co měl. V paměti si vybavil tvář své sestry. Pak se otrásl a vrátil do hrůzné reality. Viděl nepřátelskou loď, jak v ostré křivce míří přímo doprostřed jednoho z přístavů a pálí na TRUCULENT ze všech zbraní. Vysypaly se téměř všechny hyperscreensy a roztržštěné krystaly poletovaly všude kolem.

Koutkem oka spatřil nějakou postavu, jak se plazí hlavním koridorem a vykašlává krev. Ta se jí také řinula z mnoha tržných ran na těle. Byla to žena. Zády se opatrně opřela o stěnu kondoru. Pak omdlela. Brim si všiml jmennovky, byla to Maldiveová...

Zkousl rty. Alespoň se nemusí starat o ty pevnosti. Lixoriané se striktně drželi rozkazů a nevmešovali se do boje.

Fourierová dokázala obnovit činnost dvou střeleckých věží. I když čtvrtý útočník dostal mnoho zásahů, stále opětoval palbu. Údery byly mířeny na nejdůležitější systémy lodí. Přitom se Brimovi zdálo, že pohonné jednotky jsou v naprostém pořádku. Alespoň Ligery přejde chuť znovu utočit na Tandor-Ru, zašklebil se.

Dva destruktory Ligerské lodí byly zničeny, ale ostatní se snažily zaměřit TRUCULENT přímo na střed. Brim přemýšlel, jestli je na palubě sám nadprefekt Valentin, ovšem brzy vnímal zase jen okolní bitvu.

Obě lodě teď klouzaly po paralelním kursu atmosférou Lixoru. Silueta TRUCULENTU se odrážela ve slunečních paprscích, zatímco jeho protivník se ztrácel na temném pozadí Vesmíru. Dolní paluby lodí byly zničeny a trosky se rozlézaly do všech směrů. Oheň byl hlášen ze tří kontrolních zón. Fungující displeje Brimovi umožnily pohled na raněné a mrtvé v kajutách i na ošetřovně. Flynn se urychleně přesouval od jednoho k druhému, aby aspoň utišil jejich bolest. Byl to znamenitý lékař. Brim to věděl z vlastní zkušenosti. Stejně však hodně mužů z posádky TRUCULENTU zahyne ještě před soumrakem. Na tom Flynn nemohl nic změnit.

Na dalším displeji viděl zející otvor, z něhož vycházel kouř. To bývala kajuta Collingswoodové - a moc toho z ní nezbylo. Oheň se rozlézal i do kondoru.

Nenadálá exploze zachvátila palubu, na níž byla komunikační ústředna. Zázračně přežilo spojení COMMem, kouřová clona se však stávala čím dál víc obtížnější.

"Mám připravených pět raket," hlásila Fourierová. Za okamžik také všech pět opustilo své nosiče.

"Rakety aktivovány!" zvolal nadšeně Barbousse.

"To by jim mělo stačit!" vykřikl někdo jiný v rubínové záři.

"Ó, ne!" zklamaně si povzdychl Brim, když se nepřátelská loď obratným manévrováním dostala z dosahu čtyř střel. Pátá zasáhla malý výstupek na zádi a proměnilo ho v rozeklanou ruinu.

"Bohužel to nevyšlo," zlostně sykla Fourierová.

Další salva teď zasáhla před TRUCULENTU, zničila přední hyperscreensy a roztrhla trup pod můstkem.

"Voof!" zabručel Medvěd se zaťatými zuby a držel se za předloktí. Brim viděl jeho roztrženou kombinézu a rozšklebenou ránu, z níž se řinula krev. Medvěd divoce mručel. "Tak za tohle mi Triannic zaplatí!"

"Podívejte!" zděšeně vykřikl někdo za Brimovými zády. "Jubal to dostal..." Brim se pootočil a viděl, jak Theada přepadl přes zničený panel na podlahu. Kolem hlavy se mu tvořila kaluž krve a stékala Brimovi k nohám. "Přineste sem někdo tlakový obvaz, zatraceně!" zařval Carescrian. Stočil loď stranou, aby napadl Ligera zezadu. Ti se vyhnuli jediným možným směrem, na což právě čekala Fourierová. Okolní prostor vybuchl v ohňostrojích nespoutané energie. Vzádu na můstku se několik mužů pokoušelo zkrátit požár. Také vyprošťovali někoho zraněného zpod nahromaděných trosce. Hluboko v trupu divoce vyl generátor. Silné trhliny zasahovaly až k jeho stěnám a Borodov držel stroj v chodu jen zázrakem. Zasluhu na tom, že byl stále vcelku, měla hlavně rychlost TRUCULENTU. Blízko zničeného energetického panelu seděli v křeslech v nepřírozených pozicích tři technici - dokonale ohořelí až na kost. Opodál viselo na zející trosce trupu přišpendlené tělo s roztrženým břichem. Jeho střevo se pohupovala v otřesech stěn. Zatímco dva lékaři pomocníci odnášeli Theadu stranou, Brim si všiml, že nepřátelská loď se k nim znovu obrátila. Destruktor Fourierové opět plival smrtónosnou energii. Ligerská KA'PPA se odlomila ze své základny a téměř prorazila můstek. Brim se pousmál. Konečně pocítili jejich salvu!

Další exploze však postihla před TRUCULENTU. Brim měl co dělat, aby zvládl řízení. Tlaková vlna si pohrávala s lodí jako s hračkou. Jiskřící oblak energie obklopil před až po můstek. Když se rozplynul, zbyla místo jednoho z destruktů jenom očouzená díra.

Pak zasáhla TRUCULENT třetí salva. Kvílení generátorů přecházelo v ohlušující řev. Úder na zádi, uvědomil si Brim.

Nemusel mít ani velkou fantazii, aby mu došlo, že určitě napáchal vážné škody. Radiační vlna se teď táhla za lodí jako chvost.

Zdálo se, že každý z posádky se zbláznil a křičel do COMMu. Odklízeči čtyři se snažily odstranit z můstku alespoň největší trosky a umožnit tak volnější pohyb.

Brim si přepojil na displej Borodova. "Jak je to zlé, šéfe?" zeptal se familiérně.

Starý Medvěd se na chvíli zamyslel. "TRUCULENT už zažil lepší dny. Ten poslední zásah zničil důležitou jednotku kontroly generátoru. Je mimo moji kontrolu, ale pořád funguje..."

"A...?"

"A my můžeme i pořád letět plnou rychlostí."

"Takže - plnou rychlostí vpřed, poručíku Borodove," řekl klidně Brim.

Borodov zasmušile přikývl. "Provedu, Wilfe Ansore."

Ligerský útočník dostal další posilu. Na horizontu se vynořila další bitevní loď. Došlo jim, že TRUCULENTU nastanou ještě větší problémy.

"Vesmíre! Tamhle je ještě jedna, Wilfe," zahřměla Fourierová.

"Všiml jsem si. Musíme si na ni dávat pozor," poznamenal Brim nakvašeně do COMMu.

Destruktory Fourierové plně zaměstnávaly větší Ligerskou loď. Jenže ta oplácela stejnou mincí.

Někdo zaječel do COMMu. Brim to díky pekelné vřavě kolem ani nevnímal. Obrátil se a viděl, jak Fourierovou odnáší lékařovi pomocníci. Její kombinéza byla u krku roztržená, potřísněna krví a na rameni měla otevřenou ránu. Jeden z pomocníků ji přiložil tlakový obvaz a přitahoval ruku k tělu. Bolestivě zakřičela. Brim se raději odvrátil zpět k řízení, stiskl rty a dusil v sobě vztek.

"Generátor vypoví službu během tří cyklů, Wilfe Ansore," hlásil pomalu Borodov.

Brim na něho užasle hleděl.

"Musíš ho udržet co nejdéle."

Borodov se hlasitě zasmál. "Dej jim poslední přání, Wilfe Ansore," šklebil se.

"Soustřeďte se na tu novou loď. Všechny zbraně!" vykřikl Brim na stanoviště Fourierové. Všiml si, že muž, který tam nyní stál, měl rukavice užpiněné od krve z panelu. "O.K. Poslední pokus!" Sklouzl s TRUCULENTEM do klesající spirály, pak strhl řízení a pokračoval v kolizním kursu.

Všechny bojeschopné destruktory pálily naplno.

Neočekávaný protiúder nepřítel překvapil. Ligerský kapitán se instinktivně pokusil nadletět, ale to bylo to nejhorší, co mohl udělat. Brimovy 144mm destruktory se soustředily na místo, kde byl umístěn Motor. Plášť se třásl a svíjel, když destruktory zahájily palbu. Střed nepřátelské lodi ovládla ničivá exploze. Následovala druhá, pak třetí... Vrchní paluba zářila sprškami jisker a radiačními mraky. Loď se zachvěla a vychýlila z kursu.

"Pošlete tam další dávku raket!" zakřičel Brim. Nosiče střel se natočily směrem k zasaženému útočníkovi. Střely rychle vylétly do prostoru a Brim po chvíli spatřil, jak první z nich zasáhla můstek. Oslepující výbuch byl příživován dalšími smrtícími zásahy. Zrodila se supernova!

Brim přitáhl řízení, aby se vyhnul nebezpečným troskám. Pomalu zaměřoval zbylý Ligerský křižník. "Dejte jim všechno, co nám zůstalo!" rozkázal ve chvíli, kdy můstkem proběhla další tlaková vlna.

"Leyoboční věž je zničená, poručíku," hlásil někdo.

"A už nemáme další energii pro vypuštění střel," přidal se Barbousse. "Ta poslední salva zničila energetickou přípojku."

Brim opatrně manévroval tvář v tvář svému poslednímu protivníkovi. Ten se nebezpečně přibližoval, NF-110 nebyla zase o tolik lepší, než jejich Imperiální vysloužilce, ale v tuto chvíli rozhodoval stav pohonného systému. Brim se snažil ovládat svou loď, jak nejlépe uměl. Alespoň zabránil napadení Tandor-Ry, napadlo ho.

Najednou si vzpomněl na zmínku kapitánky Collingswoodové o Imperiálních křižnících, které jsou na cestě k Lixoru.

Mrkl na hodinky. Bojovali více než jeden metacyklus a nutně potřebovali pomoc, o které kapitánka referovala ve zprávě. Loď se musely objevit každým okamžikem... Kdyby si tak mohl koupit trochu času. Ironicky se zasmál.

Záchrana na poslední chvíli se děje jenom v legendách. Takové počty se Carescrianovi nemůže dostat.

Nepřátelská loď se blížila po ostré křivce, směrem k přístavu, kde už TRUCULENT neměl funkční destruktory. Brim se pokoušel manévrovat, ale s omezeným výkonem generátoru neměl žádnou šanci. Bezmocně přihlížel, jak si Liger hledá vhodnou pozici a míří svými destruktory přímo na můstek.

"Zpráva z nepřátelské lodi," vykřikl Applewood vzrušeně. "Videosignál."

Brim řekl do COMMu: "Já si to vezmu sem." Tušil, kdo se objeví na druhé straně. Displej se rozzářil a zobrazil tvář pohledného muže - modré oči, blond vlasy, protáhlý obličej. Carescrian se zasmál. Byl to Valentin!

"Áá, Brim," zasyčel elegantně překvapeně. "To jsem si mohl myslet, že to budete vy."

"No, hab'thalle?" zavrčel Brim a kopl do řízení. Ligerský kapitán nechápavě hleděl na Brimovo chování. Ovšem to už se na jeho loď snášela sprška min. Trup se otfásl několika výbuchy. Nadprefektova tvář se zachmuřila.

"To byl hloupý trik, Brime," sykl Valentin. "A poslední výkřik tvé opovrženímhodné existence. Dnes zakončím to, co jsem začal před dvěma roky. Štěstěna tě konečně opustila, Carescriane - tebe a tvoji zatracenou loď!"

Brim znovu kopl do řízení, ale tentokrát byli Ligerští navigátoři pozorní. Valentinův zajímavý smích mu zvonil v uších.

Musí to protahovat tak dlouho, dokud nepřiletí bitevní křižníky. "No, hab'thalle," dráždil Valentin, "koukám, že jsi byl degradován - po svém posledním přehmatu."

Valentinovo obočí se prudce sraštilo. "Degradován?! Měl bys lépe studovat hodnosti Ligy, hlupáku!" Ukázal pyšně na své výložky. "Jsem teď nadprefekt, rozumíš!" vychlouboval se. "Byl jsem povýšen, Brime - ne degradován!"

"Opravdu?" zeptal se Brim uštěpačně. "Starý Triannic musí mít zatraceně změkklý mozek, když povýší tebe, který nebyl

schopen dokončit svou misi. Samozřejmě kvůli MĚ!" Pokrčil nos. "Ty bys měl patřit někam do bahna důlních transportérů."

"Ty carescrianská špíno!" zuřil. Valentin. "Já ti ukážu, co to znamená být po krk ve sračkách. Ale bude to trvat dlouho, rozumíš. Vím, že mi Imperiální přátelé si budou chtít vychutnat svou agónii." Slastně zamlaskal. "Už teď se těším na tvé utrpení!" Pak zvedl ruku a displej potemněl.

"Konec spojení, poručíku," hlásil pomocník.

Brim přikývl. "Dobře," řekl si pro sebe. Pak se otočil k nepřátelské lodi a tiše si přál, aby měl kusy skály, o kterých mluvila Fourierová. Jenže by mu byly stejně platné jako zničené destruktory,

Přehlédln můstek TRUCULENTU pokrytý těly a střepy hyperscreenů. Ze staré posádky jich mnoho nezůstalo. Jenom Ursis a několik pomocníků, kteří teď upřeně hleděli na Ligerskou loď. Valentin určitě dodrží své slovo - bude si chtít vychutnat okamžik vítězství. Brim přikývl. Klidně ho nechá! Bitevní křižníky už byly na cestě. Nadprefektova záliba v mučení bude draze zaplacená.

Když se tak díval na nepřátelský koráb, přemýšlel o lixorských pevnostech. V situaci TRUCULENTU stačilo, aby použily své destruktory a zachránily je. Všichni kolem ztichli a čekali, až Ligeři rozmetají jejich loď na kusy. Zhluboka se nadechl. Ačkoliv za chvíli zemře, bude opovrhovat všemi ziskuchtivými obchodníky, kteří jdou pro svůj zisk přes mrtvolu.

Temnotou zazářil paprsek destrukturu. Trup TRUCULENTU se oťrásl přívalem ničivé energie přesně nad můstkem. Další úder a střed lodi ozářil jasný mrak radiace. Brim spatřil v displeji trosky důstojnické jídelny. Zela do prázdného prostoru a pokroucený obraz Greyffina IV. visel na okraji díry.

V dlouhém sužujícím tichu myslel na Margot a jejich nádhernou společnou noc na Avalonu. Sladké vzpomínky odvál další výbuch, který znovu oťrásl přídí. Vysypaly se další hyperscreeny a krystaly Brima pořežaly na ruce. Ozvala se ostrá bolest. Paluba se znovu zachvěla.

"Promiň, Niku," řekl tiše. "Dělal jsem, co jsem uměl."

Ursis pokrčil rameny a usmál se. "Já nemám strach ze smrti, Wilfe Ansore. Já jenom lituji toho, že jsem neroztrhal toho hab'thalla na kusy, když jsem k tomu měl příležitost."

"Vesmíre!" vykřikl někdo třesoucím se hlasem. "Proč už to neskončí...?"

"Nechce zkrátit naše utrpení," pousmál se smířlivě Ursis. "Osud chce svůj pravý čas. Jenže ten my potřebujeme taky."

"Já už to nevydržím!" vyjekl někdo hystericky, ale jeho hlas byl přerušen oslnivým výbuchem na zádi Valentinovy lodi. Mohutná tlaková vlna odhodila nepřátelský koráb jako smítko kupředu. Palubou TRUCULENTU se rozlehl nadšený křik. Brim napjatě čekal, co se bude dít dál. Náhle spatřil, jak ze stínu vystoupila silueta obrovské lodi. Bitevní křižníky konečně dorazily.

Bylo to o zatraceně tenký vlasek...

10.

Brim zničení nepřátelské lodi ani neviděl. Všiml si pouze oslňujícího světla přicházejícího odněkud z prostoru. Ligerský útočník se vypařil. Otočil hlavu a sledoval přilet velkých Imperiálních bitevních křižníků BENWELL a ODDEON, jejichž vysunuté destruktory se vracely do pohotovostních pozic.

"Máme tu nějaké zprávy, poručíku," zakřičel někdo od COMMu.

"Já si je převezmu," ohlásil Brim. Za moment se na displeji zmaterializovala známá tvář.

"Vaše Výsosti," vydechl Brim.

"Wilf Brim, živý a zdravý," pronesl vzletně princ Onrad. "Určitě máte větší starost o moji sestřenku než o loď Jeho Excellence." Zvedl významně obočí. "Co jste to provedl s chudákem TRUCULENTEM?"

Brim se neovládl a z hrdla mu unikl chrčivý smích. "Nemohl jsem si pomoci, vaše Excellence. V Akademii mi ukázali, jak ho řídit. Neříkali nic o jeho opatrování."

"To bylo dobré, Brime," smál se Onrad. "Měli bychom vás znovu poslat do školy, protože to, co tady vidím, je hotové vesmírné dopuštění. Totální destrukce. Jenže vy jste přitom zachránil důležitou konferenci a postavil se pěti nepřátelským lodím. Ta pátá, kterou jsme sestřelili našimi destruktory, byla už jen pouhá troska. To znamená, že vy sám jste zničil čtyři lodi. Je to tak správně?"

"Správně, vaše Výsosti," odpověděl Brim. "Ale nestačilo to. Ta pátá nás málem dostala."

Onrad se zazubil. "To jste celí vy, Carescriani. Vždycky chcete víc, než můžete dostat." Pak jeho tvář zvažněla. "Děkuji Vesmíru, že jsme přijeli včas. Vy a vaše posádka jste vykonali hrdinskou službu. Větší, než bych od vás očekával, Ted' vás předám admirálu Pendovi a očekávám, že se co nejdříve objevíte na Avalonu. Opravdu dobrá práce, Brime. Sdělte to také své posádce. Dnes se každý z vás stal hrdinou v tom nejlepším slova smyslu."

Brimův displej potemněl, pak se objevila tvář hvězdného admirála Sira Penda. Toho si nemohl nikdo splést - oválný obličej a krátký knír. Byl to největší stratég ve Vesmíru, uznávaný i v končinách Ligy. Blahopřeji vám, Brime," řekl a pousmál se. "Zdá se, že jste zachránil většinu posádky lodi a taky veledůležitou konferenci. Domnívám se, že váš lékař bude potřebovat pomoc se zraněnými. Je to tak?"

Brim si vzpomněl na hroznou situaci na Flynnově ošetřovně. "Jsem si jistý, že ano, admirále," řekl.

Penda přikývl. "Diplomaté počkají, dokud s tímhle něco neuděláme. Impérium potřebuje posádky jako je ta vaše. Ale naživu." Předal instrukce někomu vedle sebe, pak se obrátil znovu k Brimovi. "BENWELL se k vám za chvíli přiblíží, Brime. Tentokrát vynecháme obvyklou rutinu a manévrovat budeme MY. Jestli se nemýlím, vaše řízení je silně poškozené."

Brim se rozhlédl a začervenal se. TRUCULENT totiž plul v kolizním kursu křížníku. Několika rychlými pohyby se snažil vychýlit loď stranou.

"Vypadáte překvapeně, poručíku," smál se Penda.

"Vesmíre, omlouvám se, pane," proklínal se Brim.

"To je v pořádku, Brime. Pochybuji, že se Flotila může chlubit dalšími navigátory, kteří dokáží ovládat takový vrak. To je hotový zázrak."

Bitevní křížník se pomalu přibližoval. Brim se otřásl.

Jeho špička by hravě rozmetala TRUCULENT na kusy. Z jemných odchylek kursu poznal, že také navigátoři na BENWELLU patřili mezi nejlepší v Galaxii. V dálce už spatřil i postavy na můstku. Stoupl si a zasalutoval. Odpověděli mu stejným pozdravem. Byl to jeden z nejsilnějších zážitků v jeho životě.

Sněžný pluh zabrzdil v hustém oblaku vířivých sněhových vloček, které rychle odnesl věčný vítr Gimmasu. "Díky," řekl Brim a vystoupil do sněhové závěje. Po krátkém odpočinku přijel podepsat příjezdi TRUCULENTU do opravářských doků.

Jejich dočasným působištěm se stal shluk šedivých budov, ztracených ve stínu přístaviště.

V dálí, nad gravitačním opravným bazénem viselo torzo lodi, obklopené lesy jeřábů.

"Chcete, abych na vás počkala, poručíku?" zeptala se řidička zdvořile.

"Děkuji, ale může to trvat dlouho." Lhal, když se obrátil zpátky k pluhu. "Zavolám si další, až budu hotov."

Řidička přikývla. Porozuměla mu. "V té budově s kovovou střechou je COMM," řekla a ukazovala přes bazén. Pak zasalutovala a zmizela ve sněžné mlze. Navigační světla jejího pluhu pohltila temnota.

Brim si přitáhl plášť blíž ke krku a zachvěl se. Obrátil se směrem k lodi. Zdálo se, že nevyzpytala tak zničeně. Ale na Gimmasu už jí dají zase do pořádku. Energetické systémy byly vypnuty, proto se na jejím povrchu tvořila souvislá námraza. Sníh a led překryly dokonce i všechna poškozená místa, a to, co zbylo z hyperscreenů. Prozatím z TRUCULENTU vyprchal veškerý život.

Brim se vydal ke hrázi. Boty mu hlasitě vrzaly ve ztuhlém sněhu. Kolem něho se začaly rozsvětlovat první zářiče, ale teplo z nich ještě nesálalo. Celý opravárenský dok spíš zaváněl chladnou smrtí.

Vítr ještě silněji udeřil do prázdných palub TRUCULENTU. Brim zachytil vzdálený hvizd startující lodí a náhle mu přišlo líto dívat se na ty trosky kolem sebe. Otřásl se a opatrně se prodíral namrzlým haraburdím. Loď zůstala otevřená, proto se tu vítr mohl volně prohánět a vytvářet závěje sněhu i uvnitř.

Vnitřek byl pustý. Vůně zmrzlého kovu vyvolávala v Brimovi hrůzné vzpomínky na Valentinův křečovitý smích. Pod sněhem viděl prosvítat rudé skvrny od krve, které ještě nikdo neumyl.

Vydal se hlavním koridorem do středu lodi.

Zachmuřeně se zastavil u zlatého nápisu: L.I.F. TRUCULENT, LODĚNICE ELEANDOR BESTIENNE, 228/51988.

Kovový plát se stále leskl, jako by ho někdo leštil. Při bližším ohledání zjistil, že to opravdu někdo pravidelně dělal.

Zasmál se. Kdo to mohl být? Kdokoliv, protože všichni z posádky měli tuhle loď rádi - Nik, Borodov i jiní starmani.

Včetně něho. S počitem lítosti místo opustil.

O kousek dál se zastavil u vchodu do důstojnické jídelny, se které zbyl jenom ten vchod a část podlahy uvnitř. S úsměvem na tváři pomyslel na Grimsbyho. Starý stevard byl v okanzíku zásahu zabarikádovaný ve své kuchyni, kde v klidu přečkal celou bitvu. Našli ho druhý den po bitvě skrčeného v rohu místnosti. Přežil všechno.

Cestou minul ruiny kapitánčiny kajuty a zakončil své putování na místě, které kdysi bývalo můstkem. Zde už byly veškeré trosky odklizeny. Kráčet k pravému navigátorskému křeslu. Posadil se a vyhlížel ven, kde už přestal padat sníh a vzduch se pročištil.

Jak tak hleděl do noci, upoutala jeho pozornost začouzená díra po hlavní střelecké věži. Připomnělo mu to Fourierovou, která tam přišla o život. Stejně tak i Maldiveová. Obě teď byly na cestě k věčnému klidu ve Vesmíru. Jestli něco takového vůbec existovalo. Otočil se. Theadův řídicí panel už vyměnili. On to nakonec přežil! Díky pochopení admirála Penda a jehobleskové záchranné akci byla většina zraněných včas přemístěna do nemocniční ošetrovny na BENWELLU.

Posadil se do křesla a čekal na šéfa opravářského týmu. Jak přemýšlel o všem možném, napadlo ho, že paní Štěstěna ho neopustila ani tentokrát. Jenom mu trochu pokazilo náladu, když princ Onrad prohlásil, že hrdinové z TRUCULENTU budou raději dekorováni na Gimmas Haefdonu, než na Avalonu. Mělo to své opodstatnění, protože Avalon nebyl takovýmto ceremoniím příliš nakloněn.

Křečovitě se usmál. Zjistil, že to ho teď vůbec netrápí. Jenom cítil ve vzduchu, že se bude ještě něco dít. Byl rád, když jim Admiralita povolila ten neopakovatelný luxus - v klidu odpočívat...

Bylo by krásné, kdyby Margot... Ne! Zavřel oči a potlačoval všechny vzpomínky na ni. Při jejich posledním setkání na Avalonu dala jasně najevo své rozhodnutí - a on ho musel respektovat. Přece jenom tu byl velký rozdíl mezi budoucí královnou hvězdného společenství Reggio a navigátorem, který kromě toho ještě pocházel z Carescie.

Venku se zablesklo světlo příjezdajícího pluhu. Brim sledoval, jak pasažér vystoupil a směřoval k hrázi. Nebyl to nikdo jiný než sám Bosporus P. Gallsworthy. Gallsworthy? Vždyť byl přeci povýšen na poručíka-velitele a převelen na Avalon. Musel tu být určitě jenom na krátké návštěvě, protože křížník ROBUR ENTERPRISE odlétal za dva metacykly do hlavního města Impéria.

Za chvíli zaduněly kondorem kroky a starší navigátor se objevil na můstku. "Myslel jsem si, že vás tu najdu, Brime," řekl s úsměvem. "Takoví sentimentální snilkové, jako vy, se vždycky zamilují do své zatracené lodi."

Brim se zvedl a v dobré náladě odpověděl. "Nemůžu si pomoci, veliteli. Zůstanu, čím jsem."

"Myslím, že děláte dobře, Brime."

"Děkuji, pane," zamumlal Brim. Od Gallsworthyho měla taková slova svou váhu.

"Nepřišel jsem, abych vám skládal komplimenty. Zdá se, že než odletím na Avalon, opět budu poslíčkem kapitánky Collingswoodové." Mrknul na Brima. "Regula má dneska hodně práce, která se týká i vás. Proto mě sem poslala, abych vám řekl, co všechno podnikla - než to vyjde v oficiální zprávě." Teď už se skutečně smál od ucha k uchu. "Pochybuji, že proti tomu budete mít námitky."

Brim na něho překvapeně hleděl a zavrtěl hlavou. Nevěděl, co si má myslet. Gallsworthy se vždycky vyžíval v tom, že nejdůležitější věc řekl až nakonec.

"Zítřka," začal Gallsworthy, "hned po ceremoniálu dostanete rozkazy pro vaši novou loď, L.I.F. DEFIANT. Je to úplně nový lehký křižník, který právě vyjel z Eleandor Bestienne." Na chvíli se odmlčel. "To je místo, kde byl taky vyroben TRUCULENT."

Brim se usmál. Zase jeden, který tuhle loď miloval.

"DEFIANT je první loď ve své třídě. Vysokorychlostní lehký křižník. Je asi o polovinu větší než TRUCULENT a unese trojnásobnou posádku - stejnou rychlostí. Zatraceně dobrá válečná loď, konstruovaná na podobných principech jako naše bitevní křižníky, jenom je o něco menší. Budou se používat na ochranu galaktických konvojů. Typická Imperiální výsadeková skupina bude mít tři takové lodi a pět klasických. Jsou stejně dobře ovladatelné jako Ligerské NF-110, se kterými jste se už setkal. Výzbroj tvoří devět 152mm destruktorků a celá řada menších děl. Navíc mají pohonný systém, při kterém budou Ursisovi lézt oči z důlků."

"Nikovi?" vykřikl Brim. "On je tam převelen také?"

"Ano Collingswoodová o něj požádala. Starý Borodov zamíří stejně jako já na Admiraltu."

"Kapitánka Collingswoodová? Ona velí DEFIANTU?"

"Samozřejmě. Kdo jiný by vám dal takovou nabídku? Zvláště na vážené velitelské místo."

Brim zakroutil nechápavě hlavou. "Jaké místo, veliteli?"

"Důležité," zopakoval jenom Gallsworthy. "Nevím sice proč, ale ona ve vás musí něco vidět. Právě teď se to snaží zařídit, a proto mě sem poslala."

"Vesmíre..."

"Ano, myslí to vážně."

"Kdo další z posádky TRUCULENTU bude převelen na DEFIANT?" zeptal se Brim napjatě.

"Moc jich nebude. Po té poslední bitvě byly velké ztráty. Grimsby, Flynn a Barbousse - o těch vím," zachmuřil se.

"Vlastně si myslím, že Regula vzala Barbousse hlavně proto, aby na vás a Ursise dával pozor. Takhle budete kompletní."

"Ano, pane," odpověděl Brim. Opravdu neměl co dodat.

Cyklus po Gallsworthyho odjezdu se Brim setkal s opravářským týmem. Vyplnil nezbytné protokoly a rychle opustil loď. Hnal se po hrázi k nedaleké budově s kovovou střechou.

Když čekal na nový pluh, uvědomil si, že už nechce tu zmraženou loď spatřit. Bylo to, jako by opouštěl přítele v největší nouzi - něco takového u Carescrianů nebylo zvykem. Cítil se provinile. Stál tam v temnotě a přemítal o své budoucnosti.

Celou cestu zpátky do ubikací mlčel. Uvnitř budovy pak zamířil přímo do velké důstojnické jídelny. Věděl, že bude potřebovat dost meemu, aby zahnal chmurné myšlenky. Brzy však poznal, že utápění myšlenek v alkoholu mu nepomáhá. Do místnosti právě vešli Ursis s Borodovem a pokuřovali z dýmek.

"Á, náš přítel Wilf Ansorievič," pronesl Borodov melancholicky a pozvedl sklenici meemu, kterou držel v ruce. Každý z Medvěďů si po boku vedl svou družku. Brimovi se nezdály být škaredé. Také ony pozvedly své poháry.

"Pojďte. Dneska vypijeme litry meemu na památku našeho starého TRUCULENTU," ozval se Ursis. "Ať toho Valentina vezme ďas, Voof!" Podal Brimovi velkou zdobenou sklenici plnou sodeskayanského meemu.

Večírek se protáhl dlouho do noci. Brim se občas melancholicky usmál Medvěďovým aforismům a vzpomínkám na DD T.83. Každou z nich zapili do dna a notovali starou sodeskayanskou melodii: "Ať je sníh nebo led, na Sodeskayu chceme jet!"

"Na šťastný život! Na náš TRUCULENT! Ať jiná posádka proslaví jeho jméno!"

"Ať zničí celý Nergol Triannic!"

"Na TRUCULENT! Ať dlouho létá ke hvězdám!"

"Ať je sníh nebo led, na Sodeskayu chceme jet!"

"Na atomy starého TRUCULENTU!" vykřikl Brim a vyšplchl si meem na kalhoty. Všichni už byli notně opilí.

Brzy na to se velká důstojnická jídelna vyprázdnila, ale oni vesele pokračovali v zábavě. Brim se cítil otupěle, ale chmurné myšlenky ho neopouštěly. Pokoušel se je zahnat pryč.

"Ať je sníh nebo led, na Sodeskayu chceme jet!"

"Na TRUCULENT nikdy nezapomenem!"

Brimova mysl se začínala topit v nových přívalech meemu. Měli opravdu aforismy toho Medvěda nějaký smysl? A byla to kapitánka Collingswoodová, kdo teď vstoupil do místnosti?

COLLINGSWOODOVÁ! Brim se pokoušel vzpamatovat, ale šlo mu to těžko. Kapitánka přicházela s nějakým významným důstojníkem. Brim se zahleděl na jeho výložky. Nevěřicně počítal - jeden obdélník a dva kosodélníky.

Viceadmirál Flotily! Nemohl tomu uvěřit.

"A, kapitánka Collingswoodová!" vykřikl radostně Borodov. "Náš večírek bude kompletní, pokud se vy a viceadmirál Pluton připojíte. Mohu vám představit své společnice ze Sodeskaye, důstojnice Tajné služby, které právě přiletěly z Matky Planet: Sparža Čerdaková a Ptica Protivova."

Obě ženy se uklonily. "Naše jména nezapomenete, pokud tu zůstanete," zasmály se.

"Prosím?" skučel Ursis. "Byli bychom opravdu poctěni."

Brim se také usmál. "Ano. Prosím," ozývalo se místností.

Collingswoodová se obrátila k viceadmirálovi, který postával stranou. "Ráda bych se připojila k těm lidem, Erate," řekla a zahleděla se mu do očí.

"Já také," přitakal důstojník. "Sparžo, Ptico, jsem poctěn, že jsem se s vámi mohl dnes seznámit." Přitiskl se ke kapitánce. To mělo s formálními vztahy ve Flotile pramálo společného. Jeho rozzářené oči vyjadřovaly přesně to, co cítil.

"Přátelé," řekl Borodov. "Dnes večer jsme ve společnosti viceadmirála Sira Erata Plutona, velitele čtvrté bitevní eskadry." představoval nového příchozího.

"Na chvíli se vzdám," řekla Collingswoodová svému průvodci. "Ráda bych prohodila několik slov s poručíkem Brimem, když k tomu mám příležitost."

Pluton se usmál. "Nemyslím, že budu žárlit," řekl a mrknul na Brima. Ten přikývl a neobratně posunul židli, aby nabídl kapitánce místo. Postavil se a rukou se přidržoval stolu. "Dobry večer, kapitánko," řekl a znovu se posadil. Pečlivě volil slova, protože cítil, že by mohl blábolit nesmysly. Medvědi neznali při pití míru a on tolik nevydržel.

Kapitánka ho povzbudila. "Klid, Wilfe," řekla tiše. Ostatní přitom zaujatě hovořili s viceadmirálem. "Byla jsem kvůli naší lodi stejně otrávená jako vy."

Brim zvedl obočí, ale byl zticha.

"Nebudu mluvit dlouho. Mám na mysli jinou věc, než je TRUCULENT. Ale byla to moje první loď, stejně jako vaše."

Na okamžik přimhouřila oči. "Teď už na tom nezáleží, ale chci, abyste věděl, že v té poslední bitvě jste odvedl znamenitou práci. Pamatuje si to. I když jste přišel téměř o celou loď, dokázal jste se postavit pěti nepřátelským v jedné linii. Nehledě na to, že proti vám stál jeden z nejprohnanějších mladých Ligerských kapitánů. To zcela jasně vypovídá o vašich schopnostech. Zvítězil jste, víte o tom."

"Ne tak docela," zabručel Brim, "Valentin uprchl v jednom záchranném modulu."

Collingswoodová se zasmála. "Myslela jsem si, že se to dovíte. Seržant z TRUCULENTU mi celou situaci přibližoval v reálném čase do Tandor-Ry. Admirálita ráda uvěří tomu, že se toho háb'thalia navždy zbavila. Ale já vím, že to není pravda. Mluvila jsem o tom s Eratem a on má taky na toho zatraceného zukeeda spadené. Ligeří se zřejmě na takovéhle situace zvláště připravují a vyvinuli superrychlý záchranný modul. Nemyslím, že tehdy stálo za to, riskovat životy posádky kvůli chycení toho zlotřilce."

Brim jí pohlédl do očí. "Děkuji vám, kapitánko. Ale hodně našich lidí tam zahynulo, víte?"

Collingswoodová ho uchopila za ruku. "Ve válce umírá mnoho lidí. Zdá se, že k tomu je právě určená. Vy sám jste málem přišel o život - na své první misi. Teď jste udělal, co jste mohl. Někdo přežije, jiný umírá."

Když mluvila, Brim se zaujatě díval do jejích hnědých očí.

"Stejně tak jsem měla ráda TRUCULENT. Jenže nezapomeňte, Wilfe Brime, že on není jedinou lodí Flotily. Je to jen kov, nýty, krystaly a pár ohromných antigravů. Není v něm život. Není to samostatná osobnost. Pouze když jsme na palubě MY! Nezapomeňte na to!" Oči se jí zúžily. "Je mi to líto, ale co se dá dělat. Jeho osobnost si bereme s sebou na DEFIANT - mě, vás, Ursise, Flynna, Barbousse i starého bláznivého Grimsbyho. A TRUCULENT nezemře. Stejně jako opraví jeho trup, my zachráníme jeho duši."

Brim zakroutil hlavou. "Jenomže já jsem vydával rozkazy, zatímco ostatní umírali, kapitánko!"

"No," řekla Collingswoodová zvýšeným hlasem. "Konečně jsme se dostali k jádru věci."

Brim nechápavě zvedl obočí. "Prosím?"

Kapitánka se usmála. "Jestliže přijmete odpovědnost k rozhodování, musíte také akceptovat ztráty na životech. To spolu úzce souvisí. Je to tak jednoduché, Wilfe. Když zvítězíte, měřítko relativního úspěchu vysoce převyšuje ztráty..."

Brimův mozek horečně přemýšlel. "Domníval jsem se, že můj cíl..."

"Váš cíl! Ten jste podvědomě vycítil, aniž jste o tom měl přesné instrukce. Šlo o to, abyste odvrátil další útok na Tandor-Ru. Alespoň dokud nepřiletěly bitevní křižníky." Zadívala se mu do očí. "Udělal jste to, Wilfe Brime?" zeptala se ostře.

Brim si zkousl spodní ret. "Udělal, kapitánko," řekl hrdě.

"Máte absolutní pravdu. Tak na to nezapomeňte."

"Ale ta cena..." snažil se odporovat Brim.

"To už nechte na mně," odvětila Collingswoodová. "Protože jsem vás vlastně JÁ poslala na tu zatracenou misi, přebírám i odpovědnost. Ne vy, Wilfe Brime." Pak se usmála. "Samozřejmě, že nehodlám platit všechno sama, když jste se do toho zamíchal."

Brim otevřel ústa v němém úžasu.

"Nepokoušejte se mi odporovat, Wilfe. Jednoduše přemýšlejte o tom, co jsem vám řekla. Cíl a jeho cena - to jsou dva stěžejní body. Když si je dobře uvědomíte, zjistíte, že jste splnil úkol na výbornou. Vy jste zachránil nejenom město, ale hlavně smlouvu. O tom, kolika životy se za ní muselo zaplatit, je zbytečné hovořit." Usmála se a napila meemu. "A pak je tu otázka těch nepřátelských lodí. Vaše skóre bylo obdivuhodné, jeden na čtyři - vlastně na pět lodí. To není vůbec špatné, nemyslíte, poručíku. Jak jste se vlastně cítil při bitvě, Wilfe?"

"No..." ožil Brim.

Collingswoodová se nahlas zasmála. "Wilfe, myslím, že jsem se trefila do toho správného místa. Neberte si to tak. Jinak je to váš osobní problém." Obrátila se směrem k viceadmirálovi. "Ještě mám něco důležitého, proto mě omluvte, poručíku. Uvidíme se zítra na slavnostním ceremoniálu."

"Jo, kapitánko," řekl Brim. "D-děkuji, že jste mě zařadila do posádky DEFIANTU."

"Jestli se po tom všem, co vám vrtá hlavou, budete chtít nechat najmout na mou loď, budu vaší přítomností jen poctěna."

Krátce nato ho opustila a odešla s viceadmirálem Plutonem do ústraní. Borodov vstal a ospale si protahoval tělo.

"Myslím, že bych už měl jít. Zítra musím být čilý při doprovodu prince na Avalon." Mrknul na Brima a útrpně se zašklepil. "I Medvědi mívají někdy pořádnou kocovinu, Wilfe." Pak se vytratil spolu s Protivovou.

Po další sklenici doprovodil Ursis Brima do pokoje. "Protože jsi začal se sodeskayanským meemem," vysvětloval Medvěd, "tak tě Sodeskayan musí doprovodit do pokoje."

Brim pokývl hlavou. Byla to pravda, protože se cítil dost slabý v kolenou. Spíš ale pomáhali jeden druhému, proto se k nim přidala i Čerdaková. Trojice se rozhodla, že si zkrátí cestu. Noc byla klidná a jasná - to bylo na Gimmas Haefdonu nevidané. Brim sledoval hvězdy, když tu se najednou Ursis i Čerdaková zastavili a nastražili uši.

"Nějaká velká loď, Niku," podotkla Čerdaková a zírala nad oceán.

"Hmm," otočil se Ursis k Brimovi. "Poslouchej, Wilfe Ansore. Měl bys to uslyšet každým okamžikem. Zní to jako bitevní loď."

Brim naslouchal a mžoural na oblohu. Tam! Spíše stroj cítil než viděl. Vynořil se z temnoty a jeho majáky blikaly jako roj včel. I přes relativní tmou bylo možné přečíst nápis na zádi: QUEEN ELIDEAN. První z největších bitevních lodí, které kdy byly postaveny. Pak se její silueta ztratila za obrysy budov.

Ursis se zasmál. Pokračovali dál v cestě. "To byl jistě tvůj korunní princ Onrad, Wilfe. Ten má teda styl, to ti řeknu."

Za několik cyklů odvedl Brima do jeho pokoje ve vysoké budově. Carescrian sebou hodil do postele, Nik mu stáhl boty a odešel spolu se svou společnicí. Brim usnul jen tak, oblečený v uniformě.

Brim se vzbudil mnohem dříve, než zazvonil budík, ale cítil se nanicovatě. Ani neotevřel oči. Myšlenkami se zaobíral předešlou nocí. Když ho to unavilo, vzpomněl si na erotický sen s Margot. Povzdechl si - bylo to tak zatraceně reálné, že se to snad muselo opravdu stát. Viděl ji celou v její nahé kráse, jak nad ním vzrušeně vzdychá a její kadeře mu hladí tvář.

Otevřel oči a sen zmizel v nenávratnu. Posadil se na posteli a vzal si hlavu do dlaní. "Ach, Margot, kdy tě zase uvidím." Sen se proměnil ve skutečnost...

"Jak si, ve jménu samotného Voota, můžeš dovolit," zeptal se podrážděně Brim a díval se jak ranní rozbřesk prosvětluje okno, "sedět tu vedle mě v posteli a říkat, že se za něj provdáš? Jak?"

Margot se rozpustila zasmála. "Podívej se na mé rty. Já ..si..budu ..brát..."

"Vesmíre!"

"Ach, Wilfe, proč tak křičíš? Vždyť já ho nemiluju. To určitě víš. Já si ho jen vezmu. To je všechno."

"To je všechno? Vesmíre, já jsem myslel..."

"Vím, co chceš říct, Wilfe," odpověděla. "A i když můj život není takový, jaký bych si sama přála, nevzdám se tě. Moje svatba s Roganem LaKarnem nebude představovat manželský vztah - spíše něco jako partnerství - on mě nechce. Má někoho jiného, víš - hodně jiných žen."

"Jenže to není můj případ, Margot," odsekl Brim, "ty víš co já chci - nikdy jsem tě nechtěl jenom vlastnit." Podíval se jí do očí. "Ale co zatraceně dobře vím, je, že nikdo nemá na tohle právo."

"Rozumím ti," přitakala. "Vesmír ví, že si myslím to samé."

"To je dobře," odpověděl, "protože to je něco jiného." Mluvil teď velice vážně. Přemýšlel o tom celé ty měsíce ve službě. "Co já chci - všechno co chci - je jistota, že jsem jediná důležitá osoba ve tvém životě. Potřebuji tě, protože tě miluji."

Smutně se na něj zadívala. "Máš to mít, Wilfe. Je jedna část mého života, která není svázána povinností princezny - mé vlastní myšlenky." Pak se zadívala do polštáře. "Budeš stále věřit v naši lásku, když dole pod srdcem nosím JEHO dítě?" Stiskla rty. "To bude, pane Brine, teprve ta pravá zkouška našeho vztahu. Ihned po válce očekávají dědice." Brim zavřel oči a kroutil hlavou. "Dědice - zatr..."

"Nemyslíš si, že to bude snadné pro každého z nás, nebo ano?" zeptala se. "Poslechni, Wilfe, v blízké budoucnosti by sis měl najít..., éé..., přechodnou dámskou společnost. Nebo můžeš taky nějaký ten čas žít jako mnich. Nechci tě o to žádat, protože bych tím ranila sama sebe."

Brim začal protestovat, ale ona pokračovala ve svém monologu. "Naše láska, kterou sdílíme, je natolik silná, že se může přes něco takového přenést, zvláště když už budu stále na Avalonu. Pouze domluvit naše setkání bude zatraceně obtížné. Nebylo vůbec jednoduché, dostat se na palubu QUEEN ELIDEAN. Takže tu budu na celý slavnostní ceremoniál. Musím se také touto lodí vrátit a to už dnes večer." Lišácky se zasmála. "Po mém výletu na Typro dělá císař všechno možné, aby mě udržel v Imperiální sféře na Avalonu, alespoň dokud neporodím dědice."

Brim přikývl. "Myslím, že strávíme většinu života ukrýváním se před zraky jiných."

Vzala ho za ruku. "Ráda bych žila v jiném světě, Wilfe, ale není to možné. Kromě toho se také občas stává, že se rozpadnou i královská manželství. Chci se tě zeptat, můžeš s tím žít?"

"A ty Margot?"

"Já jsem se ptala první, Wilfe Brime," tiše se zasmála, "ale budiž - já s tím žít můžu. Strávila jsem nad tou otázkou hodně času a teď jsem připravená vše akceptovat. Nenašla jsem žádnou schůdnější cestu. Kromě toho chci, abys věděl, že Rogan a já jsme spolu byli několikrát v posteli od té doby, co jsme se spolu milovali na Avalonu. Přesto se můj vztah k tobě nezměnil. I když to bylo někdy obzvlášť příjemné." Kousla se do rtu. "Život je zatraceně složitá věc, když jsme oba z jiné kasty. Ale mnohem horší chvíle přijdou, až se uvidíme a nebudeme se moci dotknout."

Byla to naprostá pravda. "Kolik času zbývá do svatby?" zeptal se.

Zhluboka se nadechla. "Bude někdy v létě na Avalonu. Až se vrátím, musím stanovit přesné datum."

"A do svatby?"

"Do svatby i po svatbě se můžeme tajně scházet, Wilfe. Stejně jako doposud, kdekoliv to půjde. Čím vícrát to bude, tím větší v tom budeme mít praxi. A začneme hned teď. Zbývají ještě čtyři metacykly než bratranec Onrad zahájí ceremoniál a já tě strašně chci..."

Nějakým zázrakem se drželo jasné bezvětrné počasí. Brim stál v pozoru na Ústředním náměstí. Imperiální vlajky se líně třepaly v jemném vánku. Koutkem oka sledoval hodnosti jednotlivých důstojníků, kteří se postupně scházeli. Byli to reprezentanti stovky organizací, sídlících na Gimmas Haefdonu. Usmál se. Byla mezi nimi Margot a dívala se do míst, kde stál on, Ursis a Borodov. Všichni čekali na své dekorování, včetně Barbousse, který byl poslední v řadě.

Vzdálený řev nějaké lodi na okamžik přehlušil všechno ostatní. Někdo v řadě si kýchnul, jiný smrkal. Brim cítil vůni nedalekého oceánu. Vojenská kapela začala hrát osmý válečný pochod z Glamnos Grathonu. Pak vyšel z budovy princ Onrad. Následovala ho řada vysokých důstojníků, včetně velitelky Gimmas Haefdonu, admirálky Dianny C. J. Herrishové, viceadmirála Eug'eni Drei'ffena, velitelé šesté bitevní eskadry, hvězdného admirála Sira Gregora Penda a samotného admirála Imperiální Flotily a prvního hvězdného lorda Beorna Wyrooda!

Brim ztuhl. Měl problém představit si každého z nich zvlášť a teď tu stáli všichni pohromadě. Na okamžik se mu podlomily kolena. Pak ten pocit zmizel. Zhluboka se nadechl. Jak vzdálená mu nyní připadá jeho rodná Carescrie. Brim pozorně naslouchal slovům jednotlivých důstojníků z amplionů. Hrdě vypnul hrud' při slovech chvály na posádku TRUCULENTU. Obzvláště potěšitelné bylo slyšet lorda Wyrooda, který konstatoval, že "Carescrian Wilf Brim plně potvrdil správnost reformního výnosu Admirality, a proto bude Akademie navigátorů nadále přístupna jeho dalším vrstevníkům."

Nezáleželo na tom, kdo zrovna hovořil, ale ve všech projevech zaznívala stále stejná slova - "sláva", "odvaha", "heroismus" a podobně. Brim si však nikoho z nich nedokázal představit v bojové linii, kde nejběžnějšími termíny byly "hrůza", "zoufalství" a "smrt". Nebyl si jistý, zda kdokoliv na palubě TRUCULENTU vykonal něco hrdinského. Byl si však zatraceně jistý, že on to nebyl.

Laureáti byli odměňováni podle šarží. Vyznamenaným vojákům předával řady admirál Penda. "Utrillo Barbousse," zahřměl hlas lorda Wyrooda.

Brim viděl, jak hromotluk živě vypochoďoval z řady před prince, zasalutoval a postoupil dále. Brim brzy přestal vnímat okolí, až když zaznělo jméno "Ursis," tak zpozorněl. Byl totiž na řadě.

Snažil se soustředit, když princ Onrad dlouze hovořil se Sodeskayanem. Medvěd pronesl něco, co prince i ostatní rozesmálo. Pak mu Onrad stisknul ruku a poblahopřál mu. Přišel na řadu Penda a připíchl Ursisovi na hrud' řád.

Usmívající se Nikolaj Januarjevič se vrátil na svou pozici. Z reproduktoru se ozvalo - "Wilf Ansor Brim".

Brim vnímal jak vykročil kupředu. Tiše si odkáslal, aby setřásl nervozitu a těsně před Onradem energicky zasalutoval.

"No, poručíku Brime," podotkl Onrad potěšeně, "zdá se, že se stáváte pravidelnou součástí mého života." Zadíval se za Brimovo rameno a hledal někoho v řadě. Pak se zasmál. "Tamhle moje blondatá sestřenka to jistě uvítá." Potrásl hlavou. "Náhoda, že?"

"Samozřejmě, vaše výsosti," ujistil ho Brim. Onrad chvíli zamyšleně pohlížel na Brima: "Víte, Wilfe, nechci vám nijak kazit potěšení, ale myslím, že zvolila jiného partnera." Nepatrně se ušklíbl. Pak zvažněl. "S ní jste si vybral opravdu těžkou cestu a stojí na ní jeden velice silný muž." Položil Brimovi ruku na rameno. "Samozřejmě, není to moje věc. Jenom mám o ni starost, Wilfe. Jednou bude pravděpodobně nejmocnější ženou v Galaxii a pak bude potřebovat lásku - pravou lásku - někoho, kdo ji bude opravdu milovat. Dobře, jako bych o vás dvou nic neslyšel." Usmál se. "Je náhoda, že měla cestu zrovna sem."

"Náhoda, vaše výsosti," přitakal rychle Brim.

"To je dobře pro vás, Wilfe," řekl pobaveně princ. "Jenže já jsem přišel na Gimmas, abych vás dekoroval. A pravděpodobně to bude první řád v dlouhé sérii dalších, které kdy připnu na vaši hrud' - jestli přežijeme." Obrátil se k Pendovi.

"Admirále, Imperiální kometu, prosím," požádal.

Brimovi zabušilo srdce, copak se přeslechl? Toto vyznamenání bylo udělováno pouze...

Onrad se zasmál. "Zachytil jsem ten výraz ve vašich očích, Wilfe. Ačkoli to byla Rogula Collingswoodová, kdo vás navrhl, jsem hrdý na to, že mé jméno tam bylo také. Zasloužíte si ten řád." Zazubil se. "Měl byste být také dekorován za váš podíl na a'zumské misi. Zjišťoval jsem to v armádních zdrojích, ale nemohl jsem s tím nic dělat. I kdyby se třeba generálové mylili."

Brim pouze několikrát polkl, než řekl: "Jsem neskonale poctěn, principi Onrade."

"Vlastně já také," opáčil Onrad. "Už se těším na naše další setkání, můj carescrianský příteli."

Princova slova byl balzám na Brimovu duši. Stál v pozoru, když mu Onrad připíchl řád na hrud'. Pak zasalutoval. "Já se také těším na naše další setkání, vaše výsosti," řekl a odpochoďoval na své místo.

Odsud neměl problém vidět na Margot v modrém moři uniformem. Její pohled teď patřil pouze jemu.

Borodov uzavíral ceremoniál obdržení dvou řádů - jednoho imperiálního a druhého sodeskayanského. Potom se důstojnická elita, s prince Onradem v čele, stáhla zpět do budovy. Brim pospíchal k Margot. Něžně ji uchopil za ruku. Cítil horkost jejího dechu a usmál se. "To je jedno s těch setkání, při kterých se budeme moci pouze vidět, že?" podotkl smutně.

"Zatím mě klidně drž, Wilfe. QUEEN ELIDEAN odlétá na Avalon za dva metacykly. Musím být za chvíli na palubě.

"Nedoprovodíš mě? Může to být na dlouho, než spolu budeme moci mluvit o samotě."

Brim a Margot přijeli ke gravitačnímu bazénu, nad kterým plaval obří koráb. "Onrad tu ještě není. Máme ještě dost času než odstraní nosníky," laškoval Brim.

Margot se tiše usmála. "Není vyhnutí Wilfe. Musím na palubu. Nechci tě opustit stejně jako ty nechceš opustit mne, ale musím." Stiskla rty. "Naše ranní polibky musí na nějakou dobu stačit. Tady se dívá hodně lidí," vysmekla svou ruku.

"Přeji si, abych tě viděl co nejdříve Margot," řekl Brim. "Ať je to kdekoli, počkám na tebe třeba celý život."

"Napišu ti. To je naše jediná možnost. Máme před sebou léta skrývání. Víš, že to zní pořádně, ale pro mne to znamená nevzdát se tě nadobro. Kdo ví, třeba jednoho dne..."

"Budu se klidně skrývat až do smrti, Margot," řekl Brim rozrušeně. Pak se zamyslel a zarecitoval: "Běda, jak brzo jsou ty cykly za námi, nestihl jsem ti lásko říci vyznání."

"Ach, Wilfe," zajíkla se Margot a do očí se jí hrnuly slzy. "Já ti nemůžu říct nashledanou!" Sňala z ruky ozdobený zlatý prsten a vtiskla mu ho do ruky. Pak se beze slova otočila a zmizela v útrobách lodi.

Onrad měl pravdu, řekl si Brim v duchu, vybral jsem si velice těžkou cestu.

Odpoledne se už počasí na Gimmasu zase vrátilo do starých kolejí. Drsný chladný vzduch z polárních oblastí profukoval po hrázi a přinášel sebou příděl nového sněhu. Brim si přitáhl plášť a pokračoval směrem k temné vysoké věži majáku na ocelovém podstavci. Odkud bude mít dobrý, i když trochu nepohodlný rozhled.

Za jeho zády se QUEEN ELIDEAN chystala k odletu. Její doprovod - deset silných lodí třídy R už dávno brázdilo oblohu a zaujímalo pozice před odletem bitevního korábu.

Carescrian musel sklonit hlavu, když šlapal po starých schátralých schodech. Slaný mořský vzduch ho nutil dýchat nosem. Za několik cyklů dosáhl vrcholu věže, vyšel na ochoz a díval se střídavě na přístavní hráz nebo na oceán.

Dorazil nahoru včas. Majestátná bitevní loď se právě zvedla z gravitačního bazénu a rolovala směrem k oceánu. Brim si zacpal uši, protože její generátory ho doslova ohlušily. S trpkým úsměvem pozoroval hlavní můstek, cylindrické nástavby a monstrózní destruktory, které by ihned rozmetaly jakoukoli Ligérskou loď. Blikající majáky osvětlovaly jednotlivé paluby. Tam někde uvnitř byla Margot. Svíral její prsten v kapse a pohledem zabloudil směrem k lodnímu můstku. Pohybující se siluety byly příliš vzdáleny, ale on mohl přísahat, že jedna z nich mávala.

Mocný rachot celé formace se ozýval ještě dlouho poté, co lodě zmizely za obzorem.

Než ozvěna dozněla úplně, Wilf Ansor Brim sešel ze svého stanoviště a kráčet mezi skalami směrem k pobřeží.

Neznamenatelně potřásl hlavou. Škaredé počasí mu teď vůbec nevadilo. Měl u sebe kousek své milované Margot.

I na něj čekala kdesi daleko v galaxii nová loď kapitánky Collingswoodové. Dotkl se vyznamenání na hrudi - vykonal opravdu obtížnou cestu, než dosáhl tohoto ocenění.

Jak se blížil k pobřeží, spatřil dvě postavy, které se k němu brodily sněhem. Mohutný muž a ještě větší Medvěd na něj mávali. Medvěd držel v ruce obrovskou láhev... meemu"

Pak spolu až do západu slunce jen tak chodili po břehu oceánu. Podávali si láhev a debatovali o nejrůznějších věcech. Jejich zpěv se rozléhal široko daleko, dokud je nepřehlušila sněhová bouře. Tři druhy stop brzy zavál čerstvě napadlý snih.